

NEW YORK TIMES BESTSELLER

**GÖLGELERİN
EFENDİSİ**

BUZLAR ÜLKESİ

JOHN FLANAGAN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGELERİN

EFENDİSİ

BUZLAR ÜLKESİ

JOHN FLANAGAN

ARALUEN ve KOMŞULARI MS. 643

KARAKTERLER VE YARATIKLAR

Will: Araluen Krallığı'ndaki Redmont Eyaleti'nde, Baron Arald'ın koruması altında büyüyen ufak tefek, çelimsiz bir yetim olan Will, yetimhanede şövalyelik hayalleri kurarken, kendini Orman Muhafızı Halt'ın çırağı olarak bulur.

Halt: Gelmiş geçmiş en iyi Orman Muhafızlarından biri olan Halt, gölge gibi hareket edebilir, yayı ve oku kusursuz kullanır. Halt, yıllar önce Morgarath'ın ordusunun yenilmesini sağlamıştır.

Horace: Yetimhanede yetişen iriyarı Horace, başta Will ile anlaşamasa da sonradan iyi dost olurlar. Savaş Okulu'na kabul edilen Horace, kusursuz kılıç kullanır.

Gilan: Halt'm eski çırağı. Esprili ve çok becerikli bir Orman Muhafızı.

Kral Duncan: Araluen'in kralı ve gözüpek bir savaşçı.

5

~

~

JOHN FLANAGAN

Evanlyn: Kral Duncan'ın kızı Prenses Cassandra, hayatta ka-

labilmek için Evanlyn kimliğiyle yaşamaya devam ediyor.

Erak: Skandiyalı kuvvetlerden birine komuta eden Erak, Will ile Evanlyn'i esir almış olsa da ikisine de sempati duyuyor.

Crowley: Orman Muhafızlarının komutanı.

Ragnak: Skandiyalı kontların en kıdemlisi; Yüce Kont'u

Borsa: Ragnak'ın sağkolu ve ülkenin günlük işlerinin yürütülmesinden sorumlu yönetici.

Deparnieux:

Halt ile Horace'ı Gallica'daki şatosu

Montsombre'a hapseden kara şövalye; son derece acımasız ve küstah biri.

Slagor: Kurt Dişi gemisinin Skandiyalı kaptanı. Erak, ondan hiç hoşlanmıyor.

Baron Arald: Redmont Eyaleti'nin lordu. Adil bir yönetici ve cesur bir savaşçı.

Sör Rodney: Savaş Okulu'nun başkanı ve savaş sanatları ustası.

Kurt gemisi, şiddetli fırtınaya yakalandığında Shelter

Bumu'ndan yalnızca birkaç saat uzaklıktaydı.

Üç gündür çarşaf gibi dümdüz olan denizden, kuzeydeki

Skandiya'ya doğru yol alıyorlardı. Will ve Evanlyn, denizin bu halinden memnun sayılırlardı.

“Durumumuz o kadar da kötü değil,” dedi Will, küçük gemi denizi kolayca yarıp geçerken. İnsanların seyir halindeki gemilerde şiddetli hastalıklara yakalandıklarına dair korkunç öyküler dinlemişti. Ancak bu hafif sallantıları endişe verici bulmuyordu.

Evanlyn başını salladı; o, bundan Will kadar emin değildi.

Tecrübeli bir denizci olmadığı kesindi, ancak önceden denizde bulunmuşluğu vardı.

“En kötüsü buysa haklısın,” dedi Will'e. Geminin kaptanı

Erak'ın endişeyle kuzeye doğru baktığının ve *Kurt Rüzgârı'* nın kürekçilerini hızlanmaya zorladığının farkındaydı. Erak kendi adına, bu aldatıcı sakinlikteki havanın fırtına öncesi sessizlik olduğunu biliyordu; hem de berbat bir fırtına. Kuzey ufkunda

- 7 ~

JOHN FLANAGAN

belirmekte olan kara fırtına bulutlarını belli belirsiz seçebiliyordu. Shelter Bumu'nu zamanında geçip geniş kara parçasına sığmazlarsa, fırtınanın tüm gücüyle üstlerine çullanacağını farkındaydı. Birkaç dakika boyunca sürat ve mesafe hesapları yaparak, saldırıya geçmiş olan bulutların hızını gemininkiyle

kıyasladı.

“Başaramayacağız,” dedi sonunda Svengal’e. Yardımcısı da başını sallayarak “Öyle görünüyor,” dedi soğukkanlılıkla.

Erak, sert bakışlarını gemi boyunca gezdiriyor, ortalıkta koruma altına alınması gereken başıboş teçhizat var mı diye kontrol ediyordu. Etrafına bakınırken gözleri, pruvada birbirlerine sokulmuş iki tutsağa kaydı.

“Şu ikisini direğe bağlaştan iyi olur,” dedi Svengal’e. “Ve dümen küreğinin* etrafını da kaplamamız gerek.”

Will ile Evanlyn, Svengal’in onlara doğru geldiğini gördüler.

Adamın elinde bir kangal hafif kenevir ipi vardı.

“Neler oluyor?” diye sordu Will. “Kaçmaya çalışacağımızı düşünmüyorlar herhalde?”

Ama Svengal direğin yanında durmuş, acelesi varmış gibi ikisine işaret ediyordu. İki Araluenli, ayaklanarak kararsız adımlarla o tarafa gittiler. Will, geminin artık daha çok sallandığını ve rüzgârın şiddetini arttırdığını fark etti. Svengal’e doğru yürürken tökezledi. Arkasından, sendeleyerek baldırını kalın direğe çarpan Evanlyn’in, bir hanımefendiye hiç de yakışmayan bir şekilde küfür ettiğini duydu.

Svengal, saks bıçağını çekti ve kangaldan iki boy ip kesti.

*** Skandiyalılar’ın gemilerinde, tıpkı eski Viking gemilerindeki gibi, kış kısmında bulunan büyük bir kürek dümen görevi görür. (Ed. N.)**

BUZLAR ÜLKESİ

“Kendinizi direğe bağlayın,” dedi onlara. “Fırtınaların fırtınası her an kopabilir.”

“Yani denize düşebiliriz mi diyorsun?” diye sordu Evanlyn, şüpheyle. Svengal, Will’in kendisini direğe düzgün bir gemici düğümüyle bağladığını fark etti. Kız ise düğüm atmayı becerememişti. Bunun üzerine Svengal ipi kaptı ve belinin etrafından geçirerek kızı da güvence altına aldı.

“Olabilir,” diye yanıtladı Svengal soruyu. “Muhtemelen dalgalar sizi denize sürükler.”

Birden Will’in yüzünün korkuyla solduğunu fark etti.

“Yani dalgaların gerçekten de... güverteye kadar yükseleceğini mi söylüyorsun?” dedi Will. Svengal öfkeyle, keyifsizce sırıttı.

“Evet, öyle,” diyerek, koca dümen küreğinin etrafını kaplamaya başlayan kaptana yardımcı olmak üzere, hızla geminin kış tarafına gitti.

Will, birkaç kez yutkundu. Böyle bir geminin dalgaların arasından martı gibi süzüleceğini sanmıştı. Oysa şimdi, ona dalgaların muhtemelen güverteye vuracağı söyleniyordu. Bunun olması halinde, geminin nasıl su üzerinde kalacağını merak etti.

Birden “Ah, Tanrım... bu da nedir?” dedi Evanlyn, yumuşak bir sesle kuzeyi işaret ederek. Az önce Erak’ın görmüş olduğu o ince, kara bulut hattı, çeyrek kilometre öteden süratle üstlerine doğru gelen kara bir kütleyle dönüşmüştü artık. Direğin dibine

çömelen Will ile Evanlyn, kollarını kaba çam sütunun etrafına dolamaya çalışarak, tutunabilecekleri girintiler arıyorlardı. Fırtına gemiye vurduğunda, güneş de kaybolup gitmişti. Will, inanılmaz bir hızla esen rüzgâr nedeniyle zar zor nefes alıyordu. Bu, daha önce denk geldiği rüzgârlara hiç benze-

- 9 ~

JOHN FLANAGAN

miyordu. Vücudunu çevreleyen, insanı sağır edip körleştiren, ciğerlerindeki havayı çekip çıkartarak yenisini almasını önleyen zalim, canlı, kadim bir gücü bu; pençesinden kurtulmaya çalıştıkça daha da boğuluyordu. Çaresizce direğe tutunmaya çalışırken, gözlerini sıkıca yummuştu. Uzaklardan Evanlyn'in çılgılık attığını duydu ve kızın ondan uzaklaşmaya başladığını fark etti. Önünü göremediği halde, uzanarak kızı yakaladı ve kendine doğru çekti.

İlk büyük dalga gemiye vurduğunda, kurt gemisinin pruvası korkutucu bir açıyla yan yattı. Dalganın yüzeyine doğru yükselmeye başladıklarında, gemi duraksayarak savrulmaya başladı. *İleri ve geri* \ Svengal ile Erak, vargüçleriyle kürekçilere bağıyorlardı. Sesleri rüzgârın içinde kaybolup gitse de sırtlarını fırtınaya vermiş olan tayfalar, onların vücut hareketlerinden ne söylediklerini anlayabiliyordu. Kürekleri kaldırıp çeviriyor ve geminin hareketini kolaylaştırıyorlardı. Gemi, dalgayı tırmanmaya başladı; giderek daha yükseklere çıkıyor,

yavaşladıkça yavaşlıyordu. Bir an sonra Will, berbat bir inişe geçmiş olduklarını anladı.

Ve sonra, dalganın zirvesi kırılarak geminin üzerine boşaldı.

Tonlarca su, kurt gemisini aşağı çekip, bir daha asla geri dönemeyecekmişçesine uzaklara savurmuştu. Will, yaşadığı dehşet karşısında kesik bir çığlık attı. Buz gibi tuzlu su çocuğun ellerini direktten koparıp ciğerlerine dolarken halat onu durdurmuş ve su etrafından akıp gidinceye dek sağa sola savrularak korumuştur.

Gemi konumunu düzeltirken, Will de güvertede bir balık gibi çırpıyordu. Evanlyn de yanındaydı; o itiş kakış içinde, ahşap direğe çaresizlikle bir kez daha sarıldılar.

Derken gemi öne doğru atıldı ve yeniden dehşetle çığlık atarak dalganın gerisindeki boşluğa düştüler.

- 10 -

BUZLAR ÜLKESİ

Geminin pruvası, dalganın yarattığı boşluğa daldı ve suyun üstlerine savrulmasına neden oldu. Bir kez daha, güvertenin üzerinden su fişkırdı. Ancak bu seferki, ilk dalga kadar güçlü değildi; Will ile Evanlyn direğe tutunmayı başarabildiler.

Bellerinin hizasındaki su, yanlarından akıp gidiyordu. Derken narin kurt gemisi, silkinerek üzerindeki bu yoğun kütleden kurtulur gibi oldu.

Kürekçilerin arasındaki yedek kuvvetler çoktan işe koyulmuş, suyu kovalarla geminin kenarından boşaltıyordu. Geminin

en korumasız noktasında bulunan Erak ile Svengal de kendilerini dümen küreğinin her iki tarafına bağlamıştı. Normal küreklerin bir buçuk katı uzunluğunda, kocaman bir kürekti bu. Fırtına hallerinde daha küçük dümenlerin yerine kullanılıyordu. Böylece dümenci, bu büyük kürek sayesinde geminin burnunu döndürürken kürekçilere yardımcı olabiliyordu. Bu güçlü fırtınada ise küreği iki kişi zor kontrol edebilmişti.

Rüzgârın gücü, dalgaların arasındaki boşlukta zayıflamış gibiydi. Will, gözlerine yapışan tuzu silerek öksürdü ve yuttuğu deniz suyunu güverteye kustu. O sırada bakışları Evanlyn'in dehşet dolu bakışlarıyla karşılaştı. Kıza güven verecek bir şeyler yapması gerektiğini hissetti. Ama ne diyeceğini bilemiyordu.

Geminin bu güçteki ikinci bir dalgaya dayanabileceğine inanmıyordu.

Bu arada, ikinci dalga yola koyulmuştu bile. İlkinden de büyük olan dalga, birkaç yüz metrelik açıklık boyunca üstlerine doğru geliyor, Redmont Kalesi'nin duvarlarından bile yükseğe çıkıyordu. Gemi o korkunç, yavaş tırmanışına yeniden başlarken, yüzünü direğe gömen Will, Evanlyn'in de aynı şeyi yaptığını fark etti.

1 1

-

-

JOHN FLANAGAN

Dalğanın üzerinde daha da yükseğe tırmandılar. Tayfalar, *Kurt Rüzgârı* 'm dalğanın üzerinden aşırıp rüzgâr ve denizden uzaklaştırmak için ciğerleri paralanırcasına küreklere asılıyorlardı. Will, dalga üzerlerinde patlamadan önce, geminin son mücadelesini kaybetmekte olduğunu fark etti. Mutlak bir felakete doğru giderken, korkuyla gözlerini açtı. Ve sonra, dalga üstlerine vurduğunda, güverteye doğru savrularak onu koruyan ipe yapıştı. O sırada ağzına çarpıp canım acıtan şeyin Evanlyn'in dirseği olduğunu fark etti. Su, üzerinden gürleyerek geçtikten sonra, pruva bir kez daha ileriye atıldı. Ve *Kurt Rüzgârı*, bir kez daha hızla boşluğa doğru dalmaya, bir ördek yavrusu gibi denizi yarmaya başladı. Will artık çığlık bile atamayacak kadar güçsüz düşmüştü. Hafifçe inleyerek direğe doğru emekledi. Evanlyn'e bir göz atarak başını salladı. Buradan kurtulamayacağız, diye düşünüyordu ve aynı korkuyu kızın gözlerinde de görebiliyordu. *Kurt Rüzgârı* dalgaların arasındaki boşluğa çarpınca, tüm gövdesi sarsıldı. Pruvanın her iki tarafından su akarken, Erak ve Svengal kendilerini sıkı sıkı direğe bağlamışlardı. Şiddetle savrulan gemi, konumunu yeniden düzeltti. "Gemi iyi dayanıyor!" diye bağırdı Svengal. Erak, ümitsizce başını salladı. Will ile Evanlyn'in ödleri kopsa da, kurt gemisi böyle azgın bir denizle başa çıkması için tasarlanmıştı.

Ama bu geminin bile sınırları vardı. Ve Erak, o sınırların zorlanması halinde, hepsinin öleceğini biliyordu.

“Şu deminki dalga, neredeyse sonumuz oluyordu!” diye yanıtladı. Gemi, geri geri giderek iki dalga arasında kalmaktan kürekçilerin son andaki çabasıyla kurtulmuştu.

Erak, “Gemiyi döndürüp fırtınanın önüne geçirmemiz gerek!” diye seslendi. Svengal da rüzgâr ve tuz yağmuru karşısında kısılan gözlerini ileriye çevirerek başıyla onayladı.

“Şundan sonra,” dedi. Bir sonraki dalga, öncekine kıyasla biraz daha küçüktü. Tabii “daha küçük”, göreceli bir kavramdı. Skandiyalılar, dümen küreğine sıkıca tutundular.

Sudan oluşmuş dağ tepelerinde yükselip *Kurt Rüzgârı* bir diğer yavaş, istikrarsız tırmanışına başladığında, Erak “Çekin, lanet olasıcalar! Kürek çekin!” diye bağırdı kürekçilere.

“Hayır. Lütfen, lütfen, yeter artık...” diye inledi Will, geminin dalganın zirvesine oturduğunu fark ederek. Yaşadığı korku, gücünün tükenmesine neden oluyordu. Bu kâbus bitsin istiyordu artık. Gerekirse, diye düşündü, gemi de batsın. Bırakalım gitsin. Sonumuz gelsin. Yeter ki şu çektiklerimiz bitsin.

Yanıdaki Evanlyn’in korkudan ağladığını duyabiliyordu. Bir kolunu kızın beline sardı ama onu teselli edecek başka bir şey gelmiyordu elinden.

Yine yükseldiler; bunu üstlerine boşalan deniz suyunun o bildik gümbürtüsü takip etti. Ardından geminin pruvası, zirvenin

içinden geçerek dalganın arka tarafına çarptı ve aşağı düştüler.

Will çığlık atmaya çalıştı, ancak boğazı kurumuş ve yorgunluktan tükenmişti. Yalnızca hafifçe iç geçirebildi.

Kurt Rüzgârı, dalganın dibinden yeniden denizin içine kaydı.

Erak, bağırarak kürekçilere talimat veriyordu. Yaklaşmakta olan diğer dalganın gölgesinin altında çok az zamanları vardı ve

- 13 ~

JOHN FLANAGAN

geminin dönüşünü hemen tamamlaması gerekiyordu.

“Sancak tarafına!” diye kükredi Erak. Sesinin uzaktaki kürekçilere ulaşamaması ihtimaline karşı, elleriyle dönüşün yönünü işaret ediyordu.

Kürekçiler, ayaklarını ahşap desteklere dayadılar. Sancakta-kiler, yani geminin sağ tarafındakiler, kürek kollarını kendilerine doğru çektiler. Sol taraftaki kürekçiler ise küreklerini ileri doğru itiyorlardı. Geminin konumu düzelirken, Erak kükredi.

“Şimdi!”

Kürekler denize daldı. Bir taraf kürekleri itip diğerleri çekerken, Erak ve Svengal ağırlıklarını dümene verdiler. Uzun, ince gemi, neredeyse bir tek nokta üzerinde, zarifçe döndü ve kıç tarafını rüzgârla denize çevirdi.

“Çekin şimdi!” diye gürledi Erak ve kürekçiler şevkle işe koyuldular. Gemi, fırtınadan hızlı hareket etmeliydi yoksa hepsi boğulacaktı. Direğin dibinde birbirlerine sarılmış, perişan halde

duran Araluenli genç tutsaklara bir göz attı Erak. Ardından da geminin kış tarafında uygulayacağı manevraları düşünerek onları unuttu. Tek bir hatası gemiyi yana kaydıracak, bu da hepsinin sonunu getirecekti. Geminin artık daha kolay hareket ettiğinin farkındaydı. Ama dikkatini dağıtacak zaman değildi bu.

Will ve Evanlyn'e kalırsa, gemi hâlâ korkutucu bir şekilde batıp çıkıyor, zaman zaman on beş metre birden düştüğü oluyordu. Ama artık hareketleri daha kontrollüydü. Denizle mücadele etmiyor, onun önünde ilerliyordular. Will, geminin daha kolay manevra yaptığını fark etmişti. Su, belli aralıklarla üzerlerine vuruyordu hâlâ ama o, insanı dehşete düşüren geriye kayma olmuyordu artık. Gemi, altından ve yanlarından geçen tonlarca suyun arasından yolunu bulurken, Will de küçük bir

- 14 -

BUZLAR ÜLKESİ

kurtuluş ümidi *beslemeye* başlamıştı.

Ama küçük bir *olasılıktı* bu. Üzerlerine gelen her dalgada, yüreğini ağzına getiren o dehşeti tekrar tekrar yaşıyordu Will.

Her seferinde sonuncu dalgayı atlattıklarını sanıyordu. Kollarını

Evanlyn'in beline dolamıştı; kızın da kollarını onun boynuna

sardığını fark ediyor, buz gibi çenesini kendisinininkinde

hissediyordu. Aradıkları teselli ve cesareti ancak bu şekilde

buluyorlardı. Zavallı Evanlyn korkudan inliyordu. Şaşkınlıkla

fark ettiği üzere Will de farklı bir durumda değildi; tekrar tekrar

anlamsız kelimeler mırıldanıyor, Halt'a, Çekici'ye, sesini duyup yardım edebilecek olan herkese sesleniyordu. Ancak dalgalar birbirini takip edip *Kurt Rüzgârı* aralarından sıyrıldıkça, yaşadıkları dehşet azaldı ve yerini tedirgin bir bitkinliğe bıraktı. Böylece Will, bir süre sonra uykuya daldı.

Takip eden yedi gün boyunca güneyin derinliklerine doğru savrulurken Dar Geçit'ten çıktılar ve Sonsuz Okyanus'un kıyılarına ulaştılar. Will ile Evanlyn bu süreyi, birbirlerine sokularak direğin yanında geçirdiler; yorgunluktan harap olmuşlardı ve sıırılsıklamlardı. Üstelik donuyorlardı. Felaket korkusu, zihinlerinden hiç gitmiyordu, ancak gitgide kurtulma ihtimalleri olduğuna inanmaya başladılar.

Sekizinci gün, güneş nihayet yüzünü gösterdi. Güçsüz ve silik bir güneşti, ama güneşti işte. Bata çığa ilerlemeleri sona erdi ve gemi, bir kez daha suyun üzerinde rahatça yol almaya başladı.

Saçı ve sakalı tuzla kaplanmış olan Erak, yorgun hareketlerle dümen küreğine asıldı ve düzgün bir dönüş manevrasıyla geminin burnunu kuzeye çevirdi.

“Haydi beyler, Shelter Bumu'na gidelim,” dedi tayfalara.

Haydutlar arabanın etrafını sarmak üzere ormandan firladıklarında, Halt, bir meşe ağacının kocaman gövdesine yaslanmış, kımıldamadan duruyordu.

Aslında ortalık yerdeydi ama kimse onu görmüyordu. Bunun nedeni, biraz da soyguncuların, tamamen zengin bir tüccar ve karısından ibaret olan avlarına odaklanmış olmalarıydı. Çiftin dikkati de aynı oranda dağılmıştı. Açıklıktaki arabalarının etrafını sarmakta olan silahlı adamlara korku dolu gözlerle bakıyorlardı.

Ancak görünmemesinin esas nedeni, Halt'un pelerininin kukuletasını yüzünün gölgelerde kalmasını sağlayacak şekilde başına geçirmesi ve ölü gibi kımıldamadan duruyor olmasıydı.

Tüm Orman Muhafızları gibi Halt da görünmez olmanın sırrınının, herkes dosdoğru ona bakıyor olsa bile, hareketsiz durmaktan geçtiğini biliyordu.

Görülmediğine inan, diye tekrar etti Orman Muhafızı ki görülmeyesin.

O sırada tamamen siyahlara bürünmüş iriyarı bir şekil,

ağaçların içinden çıkararak arabaya yaklaştı. Halt'un gözleri bir saniyeliğine kısıldı, ardından sessizce iç geçirdi. Al sana bir

~ 16 -

BUZLAR ÜLKESİ

yanlış kovalamaca daha, diye düşündü.

Adam, Halt'un Morgarath'la yapılan savaşın sonundan bu yana takip ettiği Foldar'ı andırıyordu biraz. Foldar o zamanlar Morgarath'm kıdemli komutanlarından biriydi. Lideri öldüğünde kaçmayı başarmış, Wargallardan oluşan ordusu ise dağılmıştı. Ama Foldar, bir Wargal gibi akılsız değildi. Düşünen, plan yapan bir insan evladıydı. Ayrıca kafadan çatlaktı ve yüreği kötülükle doluydu. Soylu bir Araluen ailesinin oğluydu ve bir at yüzünden çıkan tartışmada annesiyle babasını öldürmüştü. O zamanlar gençliğe henüz yeni yeni adım atıyordu; Yağmur ve Gece Dağları'na kaçarak kurtulmuş, burada rastladığı Morgarath da onu kafa dengi bularak ordusuna almıştı. Foldar, artık Morgarath'm ekibinin hayattaki tek üyesiydi ve Kral Duncan, onun yakalanıp hapsedilmesini, Krallık silahlı güçlerinin öncelikli meselesi haline getirmişti.

Sorun şuydu ki, her yanda Foldar taklitçileri türüyordu ve genellikle hepsi, Halt'un karşısındaki gibi, sıradan haydutlardı. Kurbanlarına korku salıp onları kolayca soyabilmek için Foldar'm adını ve zalim şöhretini kullanıyorlardı. Ve ne zaman bir Foldar taklidi ortaya çıksa, Halt ile diğer muhafızlar onun

peşinden giderek zamanlarını boşa harcıyordu. Bunu düşündüğünde, Halt'un içinde bir öfke dalgası kabardı. Oysa ilgilenmesi gereken başka sorunlar vardı. Bir söz vermişti ve bu aptallar, onun asıl işinden alıkoyuyordu.

Sahte Foldar, arabanın yanma gelmişti şimdi. Yüksek yakalı siyah pelerini, Foldar'inkini andırıyordu. Amr Foldar züppenin tekiydi ve kusursuz siyah kadife ve satenden bir pelerin giyerdi.

Buna karşılık haydutunki kabaca işlenmiş siyah deriden bir yakası bulunan, kötü boyanmış, yamalı, basit bir yün pelerindi.

Adamın kırışmış, hırpani bir başlığı vardı. Şapkanın üzerini

- 17 -

JOHN FLANAGAN

süsleyen -ve muhtemelen umursamaz bir haydudun üzerine oturup ezmiş olduğu- kara kuğu tüyü, ortasından yamulmuştu. Haydut konuşmaya başlamıştı artık, ancak Foldar'm peltek, alaycı sesini taklit etme çabalan, ağır taşra aksam ve berbat dilbilgisi nedeniyle heba oluyordu.

“Be'fendi ile ha'mfendi, arabadan ininiz,” dedi beceriksizce eğilip selam vererek. “Korkmayınız sevgili ba'an, asil Foldar sizin gibi zarif birine asla zarar vermez.” Kötü adamlara has, alaycı bir kahkaha atmaya çalıştı. Ancak boğazından çıka çıka hafif bir kıkırtı çıktı.

‘Sevgili ba'an'ın zarafetle uzaktan yakından alakası yoktu.

Orta yaşlı, aşırı kilolu ve son derece sıradan bir kadındı. Ama bu,

korkutulmasını gerektirmez, diye düşündü Halt. Arabadaki kadın, siyahlı adamın karşısında korkudan sızlanıyordu. ‘Foldar’ öne doğru bir adım attı; sesi sertleşmiş, ses tonu daha tehditkâr bir havaya bürünmüştü şimdi.

“Aşağı inin, hanımefendi!” diye bağırdı. “Yoksa kocanızın kulaklarını veririm elinize!”

Sağ eli, kemerindeki uzun hançerin sapına gitti. Kadın bir çığlık atarak geriye çekildi. Onun yaşadığı dehşeti paylaşan ve kulaklarının yerinden memnun olan kocası, kadını arabanın kapısına doğru iteklemeye çalışıyordu.

- 18 -

JOHN FLANAGAN

Bu kadar yeter, diye düşündü Halt. Kimsenin ondan tarafa bakmadığına emin oldu ve bir ok çıkarıp yayına yerleştirdi. Ardından kirişi gerip, çevik bir hareketle oku fırlattı. Asıl adı Rupert Gubblestone olan “Foldar”, bir an burnunun hemen önünde ışıldayan bir şey gördüğünü sandı. Bunu takiben pelerininin kabarık yakasında bir hareketlenme oldu ve kendisini, tahtaya gömülen titrek kara bir okun ucunda, arabaya saplanmış bir halde buldu. İrkilerek bir çığlık koyuverdi ve dengesini kaybedip tökezledi. Boğazında sıkışıp nefessiz kalmasına neden olan pelerini sayesinde düşmekten kurtulmuştu.

Diğer haydutlar okun nereden geldiğini görmek için dönerken, Halt, birden ağaçtan uzaklaştı. Orman Muhafızı, şaşkına

dönen haydutlara sanki kocaman meşenin *içinden* çıkıyormuş gibi görünmüştü.

“Kralın Orman Muhafızı!” diye bağırdı Halt. “Silahlarınızı indirin.”

Hepsi silahlı, on kişiydiler. Bir teki bile verilen emre uymazlık etmedi. Bıçaklar, kılıçlar ve sopalar tangır tungur yere düştü. Orman Muhafızı'nın kara büyüüne ilk elden şahit olmuşlardı. Vahşi avcı, canlı bir meşe ağacının gövdesinden çıkıvermiş- ti. Şu an bile, üstündeki o garip pelerin tuhaf bir şekilde parıldıyor, adama odaklanmalarını zorlaştırıyordu sanki. Hem zaten teslim olmaları için, büyüden daha pratik bir neden vardı: Kirişine bir diğer kara saplı ok gerilmiş olan kocaman, uzun bir yay.

“Yüz üstü yere yatın! Hepiniz!” Kelimeler haydutların üstünde bir kırbaç gibi şakladı ve hepsi birer birer yere devrildiler. Halt, on beş yaşından büyük görünmeyen, kirli yüzlü bir çocuğa işaret etti.

- 19 ~

JOHN FLANAGAN

“Sen hariç!” diye seslenince, oğlan dört ayak üzerinde duraksayarak başını kaldırdı. “Sen kemerleri toplayıp hepsinin ellerini arkalarından bağlayacaksın.”

Dehşet içindeki oğlan, art arda birkaç kez başını salladıktan sonra, yerde yüzükoyun yatan yoldaşlarına yöneldi. Halt, ona ek

bir uyarı yapınca, anında durdu.

“Sıkıca bağla onları!” dedi Orman Muhafızı. “Bir tek gevşek düğüm bulursam, seni...” Uygun bir tehdit arayarak duraksadı.

“Seni şuradaki meşe ağacının içine hapsederim.”

Bu kadarı ona yeter, diye düşündü. Ağacın içinden olağanüstü bir şekilde çıkmış gibi görünmesinin, bu eğitimsiz taşra insanları üzerindeki etkisinin farkındaydı. Daha önce de birçok kez kullanmış olduğu bir hileydi bu. Oğlanın yüzünün kir tabakasının altında korkudan bembeyaz kesildiğini görünce, tehdidinin etkili olduğunu anladı. Dikkatini, hâlâ nefesini kesmeye devam eden pelerinin yakasına asılı duran Gubblestone’a çevirdi. Adamın yüzü kıpkırmızı olmuş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Halt, büyük saks bıçağını kınından çıkardığında, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı Gubblestone’un.

“Rahat ol,” dedi Halt sinirle. İpi hızla kesti ve birden serbest kalan Gubblestone, bir çuval gibi yere devrildi. Orada, o parlak bıçağın erişemeyeceği noktada kalmaktan hoşnut gibi duruyordu.

Halt, arabanın sahiplerine doğru baktı. Çiftin yüzünde, rahatlamış bir ifade vardı.

“Yolunuza devam edebilirsiniz,” dedi canayakın bir ifadeyle.

“Bu beyinsizler, sizi daha fazla rahatsız etmeyecek.”

Karısını arabanın dışına itmeye çalıştığını suçlulukla hatırlayan tüccar, bu rahatsızlığının üzerini atıp tutarak kapatmaya

çalıştı.

- 20 ~

BUZLAR ÜLKESİ

“Asılmayı hak ediyorlar, Orman Muhafızı! Asılmayı diyor-
rum! Zavallı karımı korkutup beni tehdit ettiler!”

Halt a^amı, öfke dolu sözleri bitinceye dek kayıtsız tavırlarla
izledi.

“Daha da kötüsü,” dedi alçak sesle, “zamanımı boşa harca-
dılar.”

SSi -----

“Cevabım hayır, Halt,” dedi Crowley. “Tıpkı geçen sefer
sorduğunda olduğu gibi.”

Crowley, eski dostu Halt’un öfkeden titrediğini görebiliyordu
veyapması gereken şeyden nefret ediyordu. Ama emir emirdi ve
Orman Muhafızları’nın komutanı olarak, emrin yerine
getirilmesini sağlamak onun göreviydi. Ve tüm Orman
Muhafızları gibi, Halt da emirlere uymakla yükümlüydü.

“Bana ihtiyacınız yok ki!” diye patladı Halt. “Will'in pe-
şinden gitmem gerekirken, bu sahte Foldarları avlayarak boşa
zaman harcıyorum!”

“Kral, Foldar’ı bir numaralı önceliğimiz haline getirdi,” diye
hatırlattı Crowley. “Er ya da geç, gerçeğini yakalayacağız.”

Halt, boş versene dercesine bir el hareketi yaptı. “Elinizde
bunu becerebilecek kırk dokuz tane muhafız var zaten!” dedi.

“Tanrı aşkına, bu kadarı yeter de artar bile.”

~ 21 ~

BUZLAR ÜLKESİ

“Kral Duncan diğer kırk dokuz muhafızın bu işle ilgilenmesini istiyor. Senin de öyle. Sana güveniyor ve ihtiyaç duyuyor.

Elimizdekilerin en iyisi sensin.”

“Ben payıma düşeni yaptım,” diye yanıtladı Halt usulca;

Crowley bunları söylerken Halt’un canının ne kadar yandığını

biliyordu. Verebileceği en iyi yanıtın sessiz kalmak olduğunu da.

Bu sessizlikle Halt’u ikna etmeye çalışıyordu aslında ama Orman

Muhafızı’nın bundan nefret ettiğinin de farkındaydı.

“Krallık oğlana borçlu,” dedi Halt, net bir şekilde.

“Oğlan bir Orman Muhafızı,” dedi Crowley soğuk bir sesle.

“Bir çırak,” diye düzeltti Halt. Crowley, sandalyesini şiddetle

devirerek ayağa fırladı.

“Bir çırağın görevleri de Orman Muhafızları’nınkilerle

aynıdır. Hepimiz böyle yaptık, Halt. Kural, her muhafız için

aynıdır; krallık daima önce gelir. Yeminimiz böyle. Sen bu ye-

mini ettin, ben de ettim, Will de etti.”

İki adam arasında öfkeli bir sessizlik yaşandı; dost ve silah

arkadaşı olarak geçirdikleri yıllar göz önüne alındığında, daha da

çirkinleşen bir sessizlikti bu. Crowley, Halt’un muhtemelen

hayattaki en yakın arkadaşı olduğunu fark etti. Ama şimdi burada

durmuş, karşılıklı tehditler savuruyor, öfkeyle tartışıyorlardı.

Devrilen sandalyeyi düzeltti ve Halt'a bir uzlaşma işareti yaptı.

“Bak,” dedi daha alçak bir ses tonuyla. “Yalnızca şu Foldar işini halletmeme yardımcı ol. İki, olmadı üç ay sürer. Ondan sonra Will'in peşinden gitmene izin veririm.”

Halt'un kır saçlı başı, daha Crowley sözlerini bitirmeden iki yana sallanıyordu.

“İyi de iki ay içinde Will hayatını kaybedebilir. Ya da bir köle olarak satılıp sonsuza dek kaybolabilir. İzler henüz tazeyken, şimdi gitmem gerek. Ona söz verdim,” dedi, ıstıraptan boğulan sesiyle.

- 22 -

“Hayır,” dedi Crowley, kesin bir sesle. Bııııı duyan Halt, omuzlarını dikleştirip, “O zaman ben de krala çıkayım,” dedi.

Crowley bakışlarını yere dikti.

“Kral seninle görüşmeyecek,” dedi ifadesiz bir sesle. Halt'a baktığında Orman Muhafızı'nın şaşırmış ve ihanete uğramış gibi bakan gözlerini gördü.

“Görüşmeyecek mi? Beni geri mi çeviriyor?” Halt, yirmi yılı

aşkın zamandır kralın en yakın sırdaşlarından biriydi ve kral dairesine sorgusuz sualsiz giriş izni bulunuyordu.

“Ondan ne isteyeceğini biliyor, Halt. İsteğini geri çevirmek istemediği için de görüşmüyor seninle.”

Halt’un şaşkın gözlerinde öfke vardı şimdi. Alev alev yanan bir öfke.

“Öyleyse onun fikrini değiştirmem gerekecek," dedi usulca.

Kurt gemisi, burnun etrafından dönüp koya sığındığında, dev dalgalar da zayıflamıştı. Uzun, kayalık çıkıntılar küçük, doğal limanın içinde rüzgârın ve dalgaların etkisini azaltıyordu.

Dolayısıyla deniz çarşaf gibi dümdüzdü ve suyun yüzeyi, yalnızca kurt gemisinin arkasında bıraktığı izle bölünüyordu.

“Burası Skandiya mı?” diye sordu Evanlyn.

2 3

-

-

JOHN FLANAGAN

Will, tereddütle omuz silkti. Beklediği gibi bir yer olmadığı kesindi. Kıyıda bir kasabaya dair hiçbir işaret görülmüyor, yalnızca birkaç küçük, köhne kulübe bulunuyordu. Ortalıkta da kimsecikler yoktu.

“Yeterince büyük görünmüyor, değil mi?” dedi.

Yakınlardaki bir ipi kangala dolamakta olan Svengal, onların cehaletine güldü.

“Burası Skandiya değil,” dedi ikisine. “Skandiya’ya giden yolu ancak yarılabiliriz. Burası Skorghijl.”

İkilinin şaşkın bakışlarını görünce, açıklamaya başladı.

“Skandiya’ya şu an geçemeyiz. Dar Geçit’deki o fırtına bizi

- 24 ~

JOHN FLANAGAN

çok geciktirdi ve bu sırada Yaz Rüzgârları kıyıya doğru ilerledi. Rüzgârlar duruluncaya dek burada barınacağız.

Kulübelerin burada bulunma nedeni de bu zaten.”

Will, şüpheli gözlerle yıpranmış ahşap kulübelere baktı.

Çirkin ve rahatsız görünüyorlardı.

“Burada ne kadar kalacağız?” diye sorunca, Svengal omuz silkti.

“Altı hafta, iki ay. Kim bilir?” İp kangalını omzuna atıp

uzaklaşarak, gençleri etrafı gözlemlemek üzere yalnız bıraktı.

Kasvetli ve sevimsiz bir yer olan Skorghijl, çıplak kayalıklar, dik uçurumlar ve tuzdan beyazlaşmış kulübelerin güneşle iç içe geçtiği küçük, düz bir kumsaldan ibaretti. Ortalıkta ne yeşillik ne de bir ağaç vardı. Kayalıkların tepesinde bembeyaz kar ve buz taneleri görülüyordu. Adanın geri kalanı ise siyah ve donuk gri renkli kayalarla çakıllardan oluşuyordu. Skandi- yalılar her ne tanrısına tapıyorlarsa, o tanrı bu küçük kayalıktan tüm renkleri alıp götürmüş gibiydi.

Kürekçiler, ters dalgalarla mücadele etme ihtiyacı hisset-

meksizin, bilinçsizce yavaşlamışlardı. Gemi, koy boyunca çakıltaşlarıyla kaplı kumsala doğru süzüldü. Dümendeki Erak, gemiyi, gıcırtyla kumsala çıkardı ve kurt gemisi, günlerden beri ilk defa dinlenme olanağı buldu.

Will ile Evanlyn, geçirdikleri hareketli günlerin ardından kararsızlıkla titreyen bacaklarıyla ayaklandılar.

Kürekler içeri çekilip istiflenirken, gemi, sürtünme sesleriyle inliyordu. Erak, dalgaların hareketiyle takırdamaması için dümeni deri bir bez parçasıyla bağladı ve iki esire bir göz attı.

“İsterseniz kıyıya çıkın,” dedi. Ellerini bağlamaya ya da

BUZLAR ÜLKESİ

yanlarına muhafız katmaya nasılsa gerek yoktu. Skorghiyl, en geniş yerinin çapı iki kilometreyi ancak bulan bir adaydı. Adayı Yaz Rüzgârları sırasında Skandiyalılar için mükemmel bir sığınak haline getiren bu doğal limanın dışında Skorghiyl kıyıları, denize dimdik uzanan sarp kayalıklardan oluşan, kesintisiz bir hatttan ibaretti.

Will ve Evanlyn, içecek varilleriyle çuvallar dolusu kuru gıdayı, orta güvertenin altında kalan korunaklı bölmelerden kıyıya taşımakta olan Skandiyalılar’ın yanından geçerek, geminin pruvasına doğru yürüdüler. Will küpeşteye2 tırmandı ve birkaç saniye sallandıktan sonra kendisini aşağıdaki çakıl zemine bıraktı. Geminin burnu kumsala sürtünürken yükseldiğinden, yerle aralarında ciddi bir mesafe oluşmuştu. Evanlyn’e yardım etmek üzere

döndü, ama kız, aşağı atlamak için çoktan hareketlenmişti bile.

Kararsız bir şekilde, öylece durdular.

“Tanrım,” diye mırıldandı Evanlyn. Yer ayaklarının altından kayıyormuş gibi gelirken, olduğu yerde sallandığını hissediyordu. Sendeleyerek bir dizinin üstüne çöktü.

Will’in durumu da farklı değildi. Ayaklarının altındaki kuru toprak, kabarıp onları sarsıyordu sanki. Düşmemek için bir eliyle geminin kenarına tutunmak zorunda kaldı.

“Nedir bu?” diye sordu kıza. Tümsek ve tepecikler oluşmasını bekleyerek, ayaklarının altındaki zemine baktı. Ama toprak, düz ve hareketsizdi. Kafa boşluğunda mide bulantısının ilk işaretlerini hissediyordu.

“Hey oradakiler, dikkat edin!” diye bir uyarı geldi yukarıdan ve bir çuval kuru sığır eti, gürültüyle yanlarına düştü.

Will, belli belirsiz sendeleyerek yukarı baktığında, tayfalardan birinin sırıtan yüzünü gördü.

2 Teknelerin iskele ve sancaktaki üst yüzeyi. (Ed. N.)

. 27 -

JOHN FLANAGAN

“Kara yalpalanmasına yakalandınız, değil mi?” dedi tayfa, sevimli bir tavırla. “Birkaç saat içinde düzellersiniz.”

Will’in başı dönüyordu. Evanlyn ise ayaklarını yeniden hissedebiliyordu artık. Hâlâ yalpalıyordu ama en azından midesi

Will’inki gibi bulanmıyordu. Oğlanın kolundan tuttu.

“Haydi,” dedi. “Şu kulübelerin yanında birkaç sıra var. Biraz oturursak kendimize gelebiliriz.”

Sarhoş gibi yalpalayarak çakılların içinden geçtiler ve kulübelerin dışına kurulmuş olan kaba ahşap sıralarla masalara doğru ilerlediler.

Will, başını ellerinin arasına alarak dirseklerini dizlerine dayadı ve minnetle sıralardan birine çöktü. Yeni bir bulantı dalgası içini kaplarken, ıstırapla inledi. Ondan biraz daha iyi durumda olan Evanlyn, oğlanın omzunu okşadı.

“Neden oluyor bu?” dedi hafifçe.

“Birkaç gün gemide yolculuk edince olur,” diyen Kont Erak, arkalarından yaklaşmıştı. Omzuna atmış olduğu erzak çuvalını, hafif bir hırıltıyla kulübelere birinin kapısının önüne fırlattı.

“Her nedense,” diye devam etti, “bacaklarınız hâlâ geminin güvertesinde olduğunuzu zannediyor. Kimse nedenini bilmez bunun. Birkaç saat sonra iyileşirsiniz.”

“Bir daha iyileşebileceğimi hiç sanmıyorum,” diye inledi

Will, boğuk bir sesle.

“İyileşeceksin,” dedi Erak, oğlana. Sonra sert bir sesle “Bir ateş yakın!” diye emretti. Başparmağını en yakın kulübenin birkaç metre ötesinde bulunan kararmış taş çembere doğru uzattı.

“Midenize sıcak bir yemek girince kendinizi daha iyi hissedersiniz.”

Will, yemek sözünü duyunca inledi. Yine de yalpalayarak sı-

radan kalktı ve Irak'ın uzattığı çakmaktaşım aldı. Evanlyn ile

- 28 ~

BUZLAR ÜLKESİ

ikisi, taş çembere doğru yürüdüler. Taşların hemen yanında, güneş ve tuz sayesinde kurumuş olan bir odun yığını duruyordu.

Odunların bir kısmı, elle kınlabilecek kadar çürüktü; Will onları, taş çemberinin ortasında piramit şeklinde dizmeye başladı.

Evanlyn de çalı çırpı görevi görmesi için kucak dolusu kuru yosun toplamış ve beş dakika içinde küçük bir ateş yakmışlardı bile. Alevler, çembere eklemiş oldukları ağır odun parçalarını keyifle yalıyordu.

“Tıpkı eski günlerdeki gibi,” diye hafifçe sırıtarak mırıldandı

Evanlyn. Will.de gülererek hızla ona döndü. Morgarath'ın köprüsünün üzerinde, katranlı iplerle reçine kaplı çam sütunları ateşe verdiklerini hatırlayabiliyordu. Derin bir iç geçirdi. Ona bir şans daha verilse, yine aynı şekilde hareket ederdi. Ama Evanlyn'in işe karışmamış, onunla birlikte yakalanmamış olmasını tercih ederdi.

Bunları düşünürken, kızın, ıstıraplı hayatında parlayan tek yıldız olduğunu fark etti Will. O olmasaydı, tek mutluluk kaynağı da yok olacaktı.

Aklının karıştığını hissetti. Şaşkınlıkla Evanlyn'in, hayatını yaşamaya değer kıldığının farkına vardı. Uzanarak, hafifçe kızın eline dokundu. Evanlyn, bakışlarını kaldırdı ve bu kez ilk

gölümseyen Will oldu.

~ 29 -

JOHN FLANAGAN

“Seçme şansın olsa, aynı şeyleri bir daha yapar mıydım?”

diye sordu kıza. “Yani, köprü ve diğerlerini?”

Evanlyn, bu kez gülümsememişti. Birkaç saniye boyunca

ciddi ciddi düşündükten sonra konuştu.

“Hiç düşünmeden. Ya sen?”

Will başını evet anlamında salladı. Ve tüm geride bıraktık-

larını düşünerek yeniden iç geçirdi.

Erak, iki gence fark ettirmeden bu duygulu anlara şahit

olmuştu. Kendi kendine başını salladı. Yanlarında birer yol-

daşları olması ikisi için de iyi, diye düşündü. Hallasholm ile

Ragnak’ın sarayına vardıklarında hayat onlar için çok zorla-

şacaktı. Köle olarak satılacak ve ağır çalışma şartları altında, tatil

ve özgürlük hakkı tanınmadan zor bir hayat geçireceklerdi. Aylar

aylan, yıllar yılları izleyecekti. İnsanın hayatı böyle olunca,

mutlaka bir arkadaşına ihtiyaç duyardı.

Erak’ın iki gençten hoşlandığını söylemek abartılı olurdu

ama onun saygısını kazanmışlardı gerçekten. Skandiyalılar,

dövüşte gösterilen cesarete ve kahramanlığa her şeyin üzerinde

kıymet veren, savaşçı bir ırktı. Hem Will hem de Evanlyn,

Morgarath’ın köprüsünü yok ederek cesaretlerini kanıtlamışlardı.

Oğlan tam bir savaşçı, diye geçirdi Erak aklından. Şu küçük

yayıyla Wargallan adeta ipe dizmişti. Erak, daha hızlı ve hassas bir nişancılığa hayatı boyunca pek az rastlamıştı. Bunun Orman Muhafızlığı eğitiminin bir sonucu olduğunu tahmin etti. Kız da epeyce yiğitlik göstermişti; ilk olarak köprünün hakkıyla alevlere boğulmasını sağlamıştı. Ardından, Will, bir Skandiyalı'nın attığı taşla sersemleyip yere devrildiğinde, yayı bizzat kaparak ok atmaya çalışmıştı. İnsanın kendisini bu ikisine yakın hissetmemesi zordu. Her

- 30 -

BUZLAR ÜLKESİ

ikisi de, önlerinde uzun bir hayat olması gereken, gencecik çocuklardı. Hallasholm'a vardıklarında, işleri onlar için kolaylaştırmayı denemeyi düşündü Erak. Ama elinden pek bir şey gelmezdi. Derken öfkeyle silkinerek üzerine çöken bu düşünceli havayı atıverdi.

. “Lanet olası duygusal bir herif oluyorum!” diye mırıldandı kendi kendine. Kürekçilerden birinin yakınlardaki bir erzak çuvalından esaslı bir et parçasını yürütmeye çalıştığını fark

etmişti. Sessizce adamın arkasına geçti ve poposuna attığı tekmeyle ayaklarını yerden kesiverdi.

“O ellerini kendine sakla!” diye hırladı. Kafasını eğerek kapıdan geçti ve en güzel yatağa kapılanmak üzere, is kokulu, karanlık kulübeye girdi.

Alçak tavanlı, dumanlı ve pis han izbe, küçük ve değersiz bir yerdi. Ama başkente ticari mal getiren büyük gemilerin yanaştıkları rıhtımların yakınında olduğundan, genellikle tıklım tıklımdı.

Bununla birlikte, o gün işler kesattı. Bunun nedeni de, şöminenin yakınlarındaki lekeli, çıplak masalardan birinde oturan ~ 31 ~

adamdı. Kafasını kaldırıp karmakarışık kaşlarının altındaki alev alev gözleriyle hancıya baktı ve boş kadehini, kaba ahşap masaya vurdu.

“Yine boşaldı,” dedi öfkeyle. Sesinde, hancıya bunun kadehi, sekizinci ya da dokuzuncu dolduruşu olacağını hatırlatan, hafif bir pelteklik vardı. İş iştir, diye düşündü hancı, ama bu müşteri, patlamaya hazır bir barut fiçisi gibiydi. Hancı da bütün kalbiyle adamın gidip başka bir yerde patlamasını arzu ediyordu.

Esrarengiz bir şekilde, sorun yaşanacağını anlayan müşterilerinin çoğu, ufak tefek adam içeri girip kararlı bir biçimde içmeye başlayınca ortadan kaybolmuştu. İçeride yalnızca ya

BUZLAR ÜLKESİ

rım düzine müşteri kalmıştı. Bunlardan biri olan iri bir hamal, ufak tefek adama şöyle bir göz atmış ve onun kolay lokma olacağını sanmıştı. Müşteri her ne kadar kısa boylu ve sarhoş olsa da, gri-yeşil pelerini ve sol kalçasındaki çifte bıçak kımı, onun bir Orman Muhafızı olduğunu gösteriyordu. Ve Orman Muhafızları, aklı başında olanların bildiği üzere, dalga geçilecek insanlar değillerdi.

Hamal bu gerçeği, acı bir tecrübeyle öğrenmek zorunda kalmıştı. Kavga yalnızca birkaç saniye sürmüş, adamcağz baygın bir şekilde yere serilmişti. Hamalın arkadaşları, daha güvenli bir yer bulmak için hızla handan ayrılınca, Orman Muhafızı, kadehinin yeniden doldurulmasını işaret etti. Hancı, baygın hamalın üzerinden atlayarak ürkek hareketlerle Orman Muhafızı'nın kadehini doldurduktan sonra, nispeten güvenli olan arka tarafa çekildi.

Esas sıkıntı da o zaman başladı.

“Dikkat ettim de,” dedi Orman Muhafızı, kelimeleri, gereğinden fazla içtiğinin bilincinde olan bir kişi gibi telaffuz ederek, “bu toprakların efendisi, sevgili kralımız Duncan, ödleğin teki.”

Barın gerilimli ortamında kıvılcımlar uçuşmaya başlamıştı artık. İçeride kalan birkaç müşterinin gözleri, masada oturan ufak tefek adama kilitlenmişti. Kırlaşmış sakalıyla bıyıkları arasında zorlukla seçilen minik, gaddar bir tebessümle etrafına bakındı

adam.

“Bir ödle. Bir korkak. Ve bir budala,” dedi açıkça.

Kimse yerinden kıılmıdamadı. Tehlikeli sözlerdi bunlar. Normal bir vatandaşın kralı halk içinde böyle aşağılaması, ciddi bir suçtu. Bunu bir Orman Muhafızı'nın, kralın özel kuvvetlerinin yeminli bir üyesinin yapması ise, vatan hainliğiyle eşdeğerdi. Te-

~ 33 ~

JOHN FLANAGAN

dirgin bakışmalar oldu. Handa kalan birkaç müşteri, patırtı kopmadan oradan ayrılma niyetindeydi. Ancak Orman Muhafızı'nın sakın bakışlarındaki bir şey, onlara bunun artık mümkün olmadığını söylüyordu. Adamın arkasındaki duvara yaslanmış olan yayın çoktan gerilmiş olduğunu fark ettiler. Ve yan tarafındaki kılıf da okla doluydu. Ön kapıdan çıkıp gitmeyi deneyecek ilk kişiyi yere indireceğini hepsi biliyordu. Ve yine hepsi, Orman Muhafızları'nın, hatta sarhoş Orman Muhafızlarının bile, hedeflerini nadiren şaşırdıklarından haberdardı.

Öte yandan, Orman Muhafızı krala hakaretler saydırırken mekânda kalmak da aynı derecede tehlikeliydi. Birilerinin olan biteni duyması halinde, sessizlikleri, duruma rıza gösterdikleri şeklinde yorumlanabilirdi.

“Güvenilir kaynaklarım var,” diye devam etti Orman Muhafızı, neredeyse neşelenerek. “Şu Sevgili Kral Duncan, tahtın meşru sahibi değil. Onun aslında, sarhoş bir krallık hizmetkârının

oğlu olduğunu duyduğum. Bir başka rivayete goreyse, babasının gezgin bir dansıyla yaşadığı aşk sonucu doğmuş. İstediginizi seçin. Her iki durumda da bir krala uymayan bir soyağacı soz konusu, oyle değil mi?”

İeridekilerden biri, endişeli bir tavırla i geçirdi. Durum giderek daha tehlikeli bir hal alıyordu. Hancı, rkek adımlarla barın arkasına kaydı; arka odadaki hareketlenmeyi fark edince kapıdan içeri geçti. Elindeki tatlı tabağıyla meyhane tarafına gelmekte olan kansı, Orman Muhafızı'nın sozlerini duyunca donakalmıştı. Kadın, bembeyaz kesilmiş yzyle oylece duruyor, sorularla dolu bakışları, kocasınıninkilerle kesişiyordu.

Hancı, Orman Muhafızı'na hızlı bir bakış fırlattı ama onun dikkati, barın oteki ucunda kendini gozden kaybettirmeye alışan

- 34 ~

BUZLAR ÜLKESİ

bir arabacının üzerindeydi artık.

“Sizce de oyle değil mi, bayım... siz, lekeli sarı ceket giyen beyefendi... boye birinin bu zarif ülkenin kralı olmayı hak etmediğine katılmıyor musunuz?” diye sordu Orman Muhafızı.

Onunla goz goze gelmek istemeyen arabacı, ağzında bir şeyler geveleyerek sandalyesinde kımıldandı.

Hancı, çaktırmadan başını arka kapıya çevirdi. Karısı da once o tarafa, ardından da şüpheyle kalkın kaşlarıyla hancıya baktı.

Hancı, “Muhafızları ağır,” diye fısıldadı karısına. Kadının

gözlerinden, dediklerini anladığını okudu. Kadın, hafif adımlarla ve Orman Muhafızı'nın görüş alanının dışında kalmaya devam ederek arka odaya geçti ve dışarıya çıkarken kapıyı elinden geldiğince sessiz bir şekilde arkasından kapattı.

Tüm dikkatine rağmen, minik bir tıkırtı çıkarmıştı. Orman Muhafızı'mn kuşku dolu gözleri, aniden hancıya odaklandı.

“O da neydi?” diye sordu. Hancı, nemli avuçlarını tedirginlikle lekeli önlüğüne silerek omuz silkti. Konuşmaya çalışmadı bile. Boğazının kelime kuramayacak kadar kuruduğunun bilincindeydi.

Bir an, Orman Muhafızı'mn yüzünden bir memnuniyet ifadesinin gelip geçtiğini sandı ama sonra bu düşünceyi saçma bularak aklından uzaklaştırdı.

Dakikalar geçtikçe, Orman Muhafızı'mn Kral Duncan hakkındaki hakaret ve karalamaları çirkinleşerek artıyordu. Hancı tedirginlikle yutkundu. Karısı gideli on dakika olmuştu. Şimdiye dek mutlaka bir müfrezeyle rastlamış olmalıydı. Askerle

~ 35 -

JOHN FLANAGAN

rin ham basıp bu tehlikeli adamı tutuklamaları ve bu haince konuşmalara son vermeleri an meselesiydi.

Tam bunları düşünüyordu ki, ön kapı ardına dek açıldı ve bir onbaşının önderliğindeki beş kişilik müfreze, loş odaya daldı.

Askerlerin her biri, uzun bir kılıçla kemerlerinde asılı duran kalın

uçlu, kısa birer topuz taşıyor, hepsinin sırtında da yuvarlak birer kalkan bulunuyordu.

Adamları arkasında odaya dağılırken, onbaşı da içeriye göz gezdirdi. Kamburunu çıkarmış oturan adamı görünce gözlerini kıstı.

“Burada neler oluyor?” diye sordu. Orman Muhafızı gülümsemi. Hancı, onun gözlerinin içinin gülmediğini fark etmişti.

“Politika konuşuyorduk,” dedi Orman Muhafızı alaylı bir dille.

“Ben öyle duymadım,” diye yanıtladı onbaşı, sertçe. “Haince konuşmalar yapıyormuşsun.”

Orman Muhafızı'nın ağzı kuşkuyla açıldı ve kaşları, sahte bir şaşkınlıkla havaya kalktı.

“Hain mi?” diye tekrarlayarak, gözlerini merakla oda boyunca gezdirdi. “Birileri kulağına bir şeyler mi fısıldadı yani? Birileri bir hikâyeye mi uydurdu yoksa; hemen keselim.. dillerini!”

Her şey o kadar hızlı olup bitti ki, hancı barın arkasına atlayacak zamanı ancak buldu. Orman Muhafızı son kelimesini söylerken, bir şekilde yayını kapıp kirişi germiş ve okunu fırlatmıştı bile. Ok, hancının bir saniye önce durmakta olduğu noktanın arkasından duvara saplandı ve çarpmanın etkisiyle zangırdayarak ahşap panonun derinliklerine kadar gömüldü.

BUZLAR ÜLKESİ

“Bu kadarı yeter...” diye konuşmaya başladı onbaşı. Öne

doğru birkaç adım attı, ama Orman Muhafızı yayına inanılmaz bir hızla yeni bir ok takmıştı bile. Okun parlak geniş ucu, onbaşının alnını nişan alıyordu. Ölümle yüz yüze gelen onbaşı, durdu. “İndir şunu,” dedi. Ama sesinde otorite yoktu ve bunu o da biliyordu. Rıhtımdaki sarhoşlarla serserileri yola getirmek başkaydı, yetenekli bir dövüşçü ve eğitimli bir katil olan bir Orman Muhafızı’nın karşısına çıkmak başka. Bir şövalye bile böyle bir dövüşe kalkışmadan önce iki kez düşünürdü. Sıradan bir onbaşının yeteneklerinin çok ötesinde bir şeydi bu.

Bununla birlikte, onbaşı ödleğ bir adam değildi ve yerine getirmesi gereken bir görevi olduğunu biliyordu. Birkaç kez yutkundu ve ardından, elini hafifçe Orman Muhafızı’na doğru kaldırdı.

“Yayı... aşağı... indir,” diye tekrar etti. Karşıdan cevap gelmedi. Ok, onbaşının göz hizasında alnını ortalayacak şekilde durmaya devam ediyordu. Adam, duraksayarak öne doğru bir adım attı.

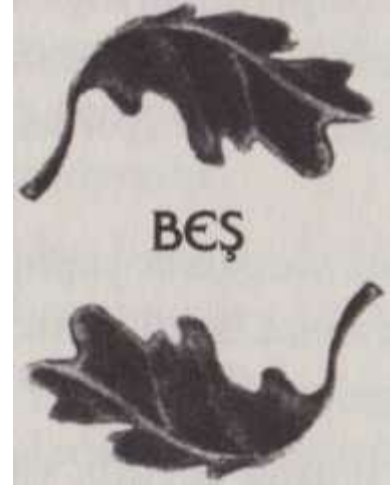
“Yapma.”

Kelime, ağzından dümdüz ve şüphe götürmez bir biçimde çıkmıştı. Onbaşı, dev bir davul gibi gümbürdeyen kalp atışlarını odadakilerin de duyup duymadığını merak etti. Derin bir nefes aldı. Krala sadakat yemini etmişti. Bir asilzade ya da şövalye değil, yalnızca sıradan bir askerdi. Ama etmiş olduğu yemine, herhangi bir soyludan daha az önem verdiği anlamına gelmiyordu

bu. Konumundan gelen nüfuzu yıllardan beri memnuniyetle kullanmış, sarhoş ve adi suçlularla mücadele etmişti. Ama iş artık ciddiye binmişti, hem de çok ciddiye.

Otorite ve saygı dolu o yılların karşılığını ödeyeceği zaman

~ 37 ~

JOHN FLANAGAN

gelmişti.

Bir adım daha attı.

Okun serbest kalışıyla çıkan tınlama, gerilimle yüklü odada bulunanları neredeyse sağır edecekti. Onbaşı, içgüdüsel olarak irkildi ve bir adım geriye atarak okun acısıyla kesin bir ölümün karanlığını beklemeye başladı.

Ve birden neler olduğunu anladı. Yayın teli, çatırdayarak kopmuştu.

Orman Muhafızı, şaşkın gözlerle elindeki işe yaramaz silaha bakakalmıştı. Odadaki herkes, beş saniye boyunca donakaldı.

Sonrasında ise onbaşı ve adamları öne atılıp kısa ve kaim topuzlarını çekerek grili-yeşilli ufak tefek adamın üzerine çul-

landılar.

Orman Muhafızı darbelerin altında büzülüp devrilirken, ya-
yın telini koparmak için kullandığı küçük bıçağı elinden bırak-
tığını kimsecikler görmemişti. Ama hancı, iki katı iriliğindeki bir
hamalı kolayca alt eden muhafızın neden birden hantallaşıp
savunmasız kaldığını merak ediyordu.

Will, bolca rüzgâr alan, çorak Skorghiyl adasında koşuyordu.

Çakıltaşlarıyla dolu kumsalda beş tur atmıştı. Minik limanın

- 38 ~

üzerinde yükselen dik kayalıklara çevirmişti yönünü artık.

Tırmanmak için harcadığı çabayla bacakları yanıyor, uyluk ve
baldırlarındaki kaslar isyan ediyordu. Kurt gemisinde haftalarca
hareketsiz kaldığı için formunu kaybetmeye başlamıştı. O formu
yeniden kazanmaya, kaslarını güçlendirip vücudunu, Halt'un
istediği hale getirmeye kararlıydı.

Oklarını ya da bıçaklarını kullanamayacaktı belki, ama en
azından, kaçma şansı elde ettiğinde vücudunun buna hazır ol-
masını sağlayabilirdi.

Ve Will, bu şansı yakalamaya kararlıydı.

Minik taşları ve çakılları ayaklarının altında gıcırdatarak dik
yokuşu tırmandı. Rüzgâr, tepelere çıktıkça hızını arttırıyordu.

Nihayet kayalığın tepesine vardı ve kuzey rüzgârının -

Skandiyalılar'ın verdiği isimle, Yaz Rüzgârları'nın- gücüne
tanık oldu. Adanın kuzey tarafında dalgalar, boyun eğmek bil-

JOHN FLANAGAN

meyen siyah kayalara çarpıyor, havaya su fişkırıyordu.

Will'in arkasında bulunan liman, denizi, etrafını kayalıklarla bir at nah gibi sararak rüzgârdan koruyordu. Bu nedenle nispeten daha sakindi.

Will, bu tepeye her varışında yaptığı gibi, görünürde bir gemi var mı diye okyanusa baktı. Ama her zamanki gibi, insafsızca ilerleyen dalgalardan başka bir şey yoktu.

Bakışlarını tekrar limana çevirdi. Geniş kulübeler, bulunduğu noktadan minicik görünüyordu. Bir tanesi, Skandiyalı tayfaların uyuduğu yatakhaneydi. Diğerleri ise, zamanlarının çoğunu tartışarak, kumar oynayarak ve içki içerek geçirdikleri yemek salonuydu. Irak'ın Will ve Evanlyn'e ayırdığı kulübe, yatakhänenin yan tarafındaki uzun duvarlardan birine yaslanıyordu. Küçük bir yerdi ama en azından odalarını Skandiyalılarla paylaşmak zorunda değillerdi; Will, Evanlyn'e biraz olsun mahremiyet sağlayabilmek amacıyla odanın ortasına eski bir battaniye asmıştı.

Evanlyn, kulübenin dışında oturuyordu. Kızın omuzlarının keyifsiz bir şekilde çöktüğünü uzaktan bile görebilen Will, kaşlarını çattı. Birkaç gün önce, ona birlikte spor yapmayı önermiş ama Evanlyn bu teklifi reddetmişti. Başımıza gelecekleri kabullenmekten başka çaresi kalmamış gibi duruyor, diye

düşündü Will. Evanlyn pes etmiş ve Will'in kıza moral vermeye çalışıp kaçma ihtimalinden söz ettiği son birkaç gün boyunca, ki şimdiden bir kaçış planı vardı, karşılıklı gerginlikleri artmıştı.

Kızın tavrı karşısında şaşkına dönen Will'in kalbi kırılmıştı.

Bu yeni Evanlyn, köprüde yanında mücadele veren Evanlyn'e

-Will'e yardım etmek için kendi güvenliğini hiçe sayarak dar

kirişlerin üzerinden koşturan ve Skandiyalılar aradaki mesafeyi

JOHN FLANAGAN

kapattığında onları geri püskürtmeye çalışan cesur, kararlı

arkadaşına- hiç benzemiyordu.

Ayrıca kız, garip bir biçimde keyifsizdi. Olumsuz tavrı,

WilPi şaşırtıyordu. Oysa onu, ne olursa olsun hedefinden vaz-

geçmeyecek biri olarak tanımıştı.

Belki de kızlar böyledir, diye düşündü. Ama aklından geçen

bu fikre kendisi bile inanmıyordu. Kızın, ona söylemediği başka

bir derdi olduğunu hissediyordu. Bu düşünceleri aklından

uzaklaştırarak bir kez daha kayalıktan aşağı koşmaya başladı.

Yokuş aşağı koşmak, yokuş yukarı koşmaya göre daha ko-

laydı, ama çok da kolay sayılmazdı. Ayağının altındaki kaygan,

güvenilmez zemin, dengesini sağlamak üzere hızını sürekli ar-

tırması ve geçtiği noktalarda minik heyelanlara yol açması an-

lamına geliyordu. Yokuş yukarı koşu, uyluk kaslarının yanma-

sına neden olurken, aşağı inerken baldırlarıyla ayak bilekleri

ağrıyordu. Yokuşun dibine nefes nefese vardı ve şınav çekmek

için çakıltaşlarının üzerine attı kendini.

Birkaç dakika içinde omuzları yanmaya başlamıştı ama kendisini zorladı. Gözlerinin içine kadar akan terle önünü görmeden, gücü tükeninceye dek çalışmaya devam etti. Kolları, ağırlığını taşıyamaz olunca, soluk soluğa yüz üstü çakılların üzerine uzandı.

Şınav çekerken Evanlyn'in yaklaşan ayak seslerini duymamıştı. Kızın sesi, aniden irkilmesine neden oldu.

“Will, zamanını boşa harcıyorsun.”

Evanlyn'in sesinde, son birkaç gündür hissedilen ‘tartışma’ tonu yoktu bu kez. Neredeyse uzlaşmacı bir sesle konuşuyor, diye düşündü Will. Homurdanarak kalktı ve ellerindeki ıslak kumu temizleyerek kumsala oturdu.

Kıza gülümseyince, Evanlyn de karşılık vererek yanına çöktü.

~ 42 -

BUZLAR ÜLKESİ

“Ne konuda boşa zaman harcıyorum?” diye sordu Will.

Evanlyn, onun şınav çekmekte olduğu kumsalı ve tırmanıp indiği kayalığı gösteren belli belirsiz bir işaret yaptı eliyle.

“Tüm bu koşmalar ve egzersizler. Tüm bu kaçış planları...”

Will, kaşlarını hafifçe çattı. Evanlyn ile bir tartışmaya girmek istemiyordu, dolayısıyla kızın sözlerine şiddetli tepki vermemeye dikkat edecekti. Mantıklı, tarafsız bir dil kullanmayı tercih etti.

“Formda kalmak, asla zaman kaybı değildir,” dedi.

Evanlyn, çocuğun hakkını teslim ederek başıyla onayladı.

“Belki de öyledir. Ama ya şu kaçma işleri? Buradan hem de? Ne kadar şansımız var ki?”

Will, dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Evanlyn’i azarlıyormuş gibi bir tavır takınırsa, kız yeniden kabuğuna çekilip ondan uzaklaşabilirdi. Ama o, bu tür durumlarda umutlan canlı tutmanın ne kadar önemli olduğunu farkındaydı ve bu gerçeği Evanlyn’e de aktarmak istiyordu.

“Olasılıkların pek de umut vaat etmediğini itiraf ediyorum,” dedi. “Ama gün doğmadan neler doğar. Moralimizi bozmamalı, pes etmemeliyiz. Halt bana bunu öğretti. Asla pes etme, çünkü karşına bir fırsat çıktığında, o fırsatı kullanmaya hazır olmalısın.

Lütfen pes etme, Evanlyn.”

Kız yine başını iki yana sallıyordu ama hiç de tartışmak istiyormuş gibi bir hali yoktu.

“Demek istediğimi anlamıyorsun. Ben pes falan etmedim.

Sadece bunun vakit kaybı olduğunu söylüyorum, çünkü buna gerek yok. Kaçmamız gerekmiyor. Başka bir çıkış yolumuz var.”

Will, sanki bu diğer çıkış yolunu görebilecekmiş gibi, etrafına bakındı.

“Öyle mi?” dedi. “Korkarım ben o yolu göremiyorum.”

“Fidyeyle serbest kalabiliriz,” dedi kız. Bunun üzerine Will -

JOHN FLANAGAN

hakaret amacıyla değil ama kızın saflığından samimi bir keyif alarak- kahkahalara boğuldu.

“Hiç sanmıyorum. Bir muhafız çırağıyla bir hizmetçiye kim fidye öder ki? Yani, eğer yapabilse Halt yapardı ama o kadar parası yoktur. O kadar parayı kim öder ki bizim için?”

Evanlyn duraksadı, ardından bir karara varmış gibi bir tavır takındı.

“Kral,” dedi yavaşça. Will, kıza aklını kaçırmış gibi baktı.

İşin aslı, bir an için kızın gerçekten çıldırdığını düşünmüştü.

Evanlyn’in aklı başka yerlerde gibiydi.

“Kral mı?” diye tekrarladı Will. “Kralın bize ilgi göstermesi için bir neden var mı ki?”

“Ben onun kızıyım.”

Will’in yüzündeki tebessüm kayboldu. Doğru duyduğundan

emin olamayarak, gözlerini kıza dikti. Derken Gilan’ın

Keltika’daki sözlerini haürladı. Genç Orman Muhafızı,

Evanlyn’in hikâyesinde doğru olmayan bir şeyler var, demişti ona.

“Sen kralın...” diye başladı ve durdu. Aklının alamayacağı

kadar büyük bir olaydı bu.

~ 44 -

JOHN FLANAGAN

“Kızıyım. Çok özür dilerim, Will. Sana daha önce söyle-

meliydim. Beni bulduğunuzda kılık değiştirmiş, Keltika'ya seyahat ediyordum,” diye açıkladı Evanlyn. “İnsanlara gerçek adımlı söylememek bende alışkanlık haline geldi. Gilan yanımızdan ayrıldıktan sonra söyleyecektim sana. Ama söylersem, beni derhal babama götürmekte ısrar edecektin.”

Will başını salladı; anlatılanları takip etmeye çalışıyordu.

Etrafi kayalarla kaplı, minik liman boyunca bakındı.

“Kötü mü olurdu?” diye sordu kıza, acı bir ses tonuyla.

Evanlyn, kederli kederli gülümsedi ona.

“Düşünsene, Will. Kim olduğumu bilseydin eğer, Wargalları asla takip etmezdik. Köprüyü de asla bulamazdık.”

“Asla yakalanmazdık da,” diye ekledi Will, ama kız başını bir kez daha iki yana salladı.

“Morgarath savaşı kazanırdı,” dedi basitçe.

Will gözlerinin içine baktığı an kızın haklı olduğunu anladı.

Aralarında uzun bir sessizlik yaşandı.

“Yani senin adın...” Will duraksayınca, cümleyi onun yerine Evanlyn tamamladı.

“Cassandra. Prenses Cassandra.” Ardından pişmanlık dolu bir tebessümle ekledi. “Ve son birkaç gündür prenses edalarına girdiysem, senden özür dilerim. Sana gerçeği söylemediğim için kendimi kötü hissediyordum. Hırslımı senden almak istemezdim.”

“Hayır, sorun değil,” dedi Will, belli belirsiz. Bu sürpriz karşısında hâlâ şaşkındı. Derken aklına bir fikir geldi. “Erak'a ne

zaman söyleyeceksin?”

“Ona söylemesem daha iyi olur,” dedi Evanlyn. “Bu tür şeyler, üst düzey kişilerle halledilir. Erak ile adamları, korsandan

BUZLAR ÜLKESİ

fazlası değil. Ne tepki verirler, bilmiyorum. Bana kalırsa, Skandiya’ya varıncaya dek Evanlyn olarak kalmam en iyisi.

Sonrasında yöneticilerine yaklaşmanın bir yolunu bulurum; neydi adı?”

“Ragnak,” dedi Will zihni karışarak. “Yüce Kont Ragnak.”

Evanlyn elbette haklı, diye düşündü. Araluen Prensesi Cassandra, Yüce Kont’un küçük bir servet kazanmasını sağlayacaktı.

Skandiyalılar temelde paralı asker olduklarından, kızın fidye karşılığı salıverileceğinden şüphesi yoktu.

Öte yandan, onun durumu, ayrı bir meseleydi. Bu sırada, kızın yeniden konuşmaya başladığını fark etti.

“Onlara kim olduğumu açıkladıktan sonra, ikimizin de fidye karşılığı kurtulmamızı ayarlayacağım. Babamın buna onay vereceğine eminim.”

Sorun da buydu zaten ve Will, durumun farkındaydı. Belki de prensesin babasına bizzat başvurma şansı bulunsaydı, ikna olabilirdi. Ama mesele, Skandiyalılar’a kalacaktı. Kral Duncan’a kızının ellerinde olduğunu haber verip bir fidye rakamı belirleyeceklerdi. Soylular ve prensesler fidye karşılığında kurtarılabilirdi; işin aslı, savaş zamanlarında sıkça görülen bir

şeydi bu. Ama savaşçılar ve Orman Muhafızları'na gelince, iş değişiyordu. Skandiyalılar, çırak bile olsa, ileride onlara sorun çıkarabilecek bir Orman Muhafızı'm salıvermek istemeyebilirlerdi.

Madalyonun bir de diğer yüzü vardı. Mesajın Araluen'e varması için aradan aylar, belki de yılın en güzel zamanlarının geçmesi gerekecekti. Duncan'm yanıtı da bir o kadar zaman geçtikten sonra gelecekti. Sonrasında da görüşmeler başlayacaktı. Tüm bu süre zarfında, Evanlyn güvende tutulacak ve rahatı

JOHN FLANAGAN

yerinde olacaktı. Neticede değerli bir kişiydi. Ama Will'in başına ne geleceğini kim bilebilirdi? Fidyeye ödendiğinde ölmüş bile olabilirdi çocuk.

Evanlyn belli ki bu kadar kapsamlı düşünmemişti. Kendi fikri üzerinden konuşmaya devam ediyordu.

“Görüyorsun Will, tüm bu koşup tırmanmalara ve kaçış planlarına hiç gerek yok. Hem Irak da kuşkulandı başladı. O, aptal bir adam değil. Onu seni izlerken gördüm. Rahatla ve her şeyi bana bırak. İkimizi birden eve götüreceğim.”

Will, düşüncelerini dile getirmek üzere ağzını açtı ve yeniden kapattı. Birden, kızın onun bakış açısını kabullenmeyeceğini anlamıştı. Kararlı ve iradeli bir insandı Evanlyn; dediğim dedikti.

Will bunu şimdi anlıyordu. Eve dönüşlerini ayarlayabileceğine ikna olmuştu ve Will'in söyleyeceği hiçbir şey, onun fikrini

değiştiremeyecekti. Kıza gülümseyip başıyla onayladı. Her zamanki tebessümünün kötü bir kopyasını kondurmuştu yüzüne. Eve dönüş yolunu tek başma bulması gerektiğini içten içe biliyordu.

Kral Duncan'ın hüküm sürdüğü toprakların merkezi olan Araluen Şatosu, inanılmaz güzellikte bir yapıydı.

Sivri uçlu, uzun kulelerle gökyüzüne yükselen kemerli payandalar*, şatonun gücünü ve dayanıklılığını gölgede bırakan, neredeyse canlıymış gibi duran bir zarafete sahipti. Bal renkli, devasa taş bloklarla inşa edilmiş olan şato gerçekten de çok güzeldi, ama ele geçirilmesi de bir o kadar olanaksızdı.

Çok sayıdaki yüksek kule, şatoya aydınlık ve ferahlık katıyordu. Bir yandan da şato sakinlerine, duvarlara hücum etme gafletinde bulunacak saldırganların üzerine ok ve taş yağdırıp kaynar yağ dökebilecekleri siperler sağlanmış oluyordu.

Uzun süreli bir kuşatma halinde geri çekilip savunması kolay bir dizi geri siper oluşturulmasını sağlayan duvar, demir parmaklık ve asma köprülerin içine yerleştirilmiş olan taht odası,

şatonun tam kalbinde yer alıyordu. Çok yükseklerdeki kemerli tavam ve siyahlı pembeli mermer karolardan oluşan taş zemi- niyle taht odası da şatonun her yeri gibi devasa boyutlardaydı.

' Binayı dengede tutabilmek, çökmesini ya da kaymasını engellemek amacıyla kullanılan ahşap ya da betondan dayanak. (Ed. N.)

Pencerelere kış güneşi altında ışıldayan vitraylar takılıydı.

4 7

-

-

JOHN FLANAGAN

Duvarların gücüne güç katan sütunlar gruplara ayrılmış ve odanın içindeki aydınlık ve mesafe oyunlarını arttırmak üzere içlerine oluklar açılmıştı. Duncan'ın basit meşe tahtının üzerinden, kuzey duvarına hükmeden bir meşe yaprağı oyması geçiyordu. Odanın öteki ucunda, Duncan'ın kabinesi için ahşap sıra ve masalar tahsis edilmişti. Ortada kalan bölge, saray erkânından birkaç yüz kişinin ayakta durabilmesi için boştu. Saraylılar, merasim günlerinde ortaya toplanıyor, parlak renkli kıyafetleri ve armaları, vitrayların kırmızı, mavi, sarı ve turuncu renklerini yakalıyordu. Böylece cilalı zırhlarıyla miğferlerinden etrafa parlak ışıklar saçılıyordu.

O gün, Duncan'ın emri üzerine, yalnızca on iki kişi vardı içeride. Kanunlara göre en az bu sayıda insanın adaletin yerine getirildiğine şahitlik etmesi gerekiyordu. Kral, önündeki davadan

hiç de hoşnut değildi. Ve gerekeni yaparken, yanında olabilecek en az sayıda şahitin bulunmasını istemişti.

Çatık kaşlarıyla tahtına oturdu, gözleri odanın öteki ucundaki yüksek kapılara kilitlenmişti. Kabzasına Duncan'ın simgesi olan leopar kafası kazılı büyük kılıcı, kınının içinde, tahtın sağ tarafına dayalı duruyordu.

Son on beş yıldır Duncan'ın teşrifatçılığını yapmakta olan Lord Anthony, tahtın yan tarafında ve birkaç adım aşağısında duruyordu. Anlamlı gözlerle krala baktı ve hükümdarın dikkatini çekmek için özür dilercesine boğazını temizledi.

Duncan'ın sorulmamış bir soruyla kalkan kaşlarının altındaki mavi gözleri ona döndüğünde, teşrifatçı başını salladı.

“Zaman geldi, majesteleri,” dedi usulca.

Kısa boylu ve aşın kilolu bir adam olan Lord Anthony, bir savaşçı değildi. Silah kullanmasını bilmiyordu ve bunun sonucu

- 48 -

BUZLAR ÜLKESİ

olarak da yumuşak ve eğitimsiz kaslara sahipti. Onun değeri, yöneticiliğindeydi. Araluen Krallığı, büyük ölçüde onun katkısı sayesinde, insanların uzun zamandan beri bolluk ve refah içinde yaşadıkları bir ülkeydi.

Duncan, sevilen ve adil bir kraldı. Ancak bu, onun güçlü bir hükümdar ve altı yüz yıldır ataları tarafından yazılıp korunmuş kanunları icra etmekte kararlı olmadığı anlamına gelmiyordu.

Duncan'ın içindeki sıkıntıyla çatık kaşlarının nedeni de buydu. Zira, o kanunlardan birini, arkadaşı ve sadık hizmetkârı olan bir adamın üzerinde uygulaması gerekecekti şimdi. Aslında, Duncan'ın her şeyini borçlu olduğu bir adamdı bu; son yirmi yıl içinde Araluen'in korkunç bir yenilgi sonucu bir delinin ellerine düşmesini iki kez engellemişti.

Lord Anthony, huzursuzca kıınıldandı. Duncan onun bu hareketini görünce, yenilgiyi kabul ettiğini gösteren bir el hareketi yaptı.

“Pekâla,” dedi. “Haydi şu işi bitirelim.”

Anthony, yüzünü taht odasına doğru çevirdi. Orada toplanmış olan birkaç kişi hareketlenerek beklentiyle bakışlarını kapılara çevirmişti. Teşrifatçının makam sembolü, çelik üzerine mihlanmış uzun, abanoz bir asaydı. Asasını kaldırarak taş zemine iki kez vurdu. Çeliğin taşa vurmasıyla duyulan çınlama, oda boyunca yankılanarak kapalı kapıların arkasında beklemekte olan adamlara kadar ulaştı.

Küçük bir duraksama yaşandı; ardından kapılar, mükemmel bir biçimde yağlanıp dengelenmiş menteşeleri neredeyse

- 49 -

JOHN FLANAGAN

hiç ses çıkarmadan ardına dek açıldı. İçeri giren minik grup, yavaş tören adımlarıyla ilerleyerek tahtın önündeki geniş merdivenlerin başında durdu.

Topu topu dört kişiydiler. Üçü, Kral Muhafızları'nın tunik, zırh ve miğferlerini giyiyordu. Dördüncüsü ise, yeşil-gri karışımı kıyafetler içindeki ufak tefek bir adamdı. Kelleşmiş kafasındaki kır saçları dağınık ve kötü tıraşlıydı. Öndeki iki muhafızın arasında ilerliyor, üçüncü muhafız ise hemen onun arkasından geliyordu. Kısa boylu adamın yüzünün kurumuş kanla kaplı olduğunu gördü Duncan. Ayrıca sol yanağının üst kısmında, gözünün kapanmasına neden olmuş, çirkin bir yara bulunuyordu. “Halt?” dedi Duncan, kendine engel olamadan. “İyi misin?” Halt'un bakışları kralinkilerle karşılaştı. Duncan, bir an için orada, tarifsiz bir keder gördüğünü sandı. Hemen sonrasında ise o kederin yerini alaycı ve öfkeli bir kararlılık aldı.

“Olabileceğim kadar iyiyim, majesteleri,” dedi Halt, kuru bir sesle.

Lord Anthony, ani bir tepkiyle “Çeneni tut, tutuklu!” diye bağırdı. Bunun üzerine, Halt'un yanında duran onbaşı, tutukluya vurmak üzere elini kaldırdı. Ama darbeyi indiremeden, Duncan tahtından kalkacak oldu.

“Yeter artık!” Sesi, neredeyse bomboş olan salonda yankılanınca, utanan onbaşı elini indirdi. Duncan'ın aklından, odadaki kimsenin bu durumdan hoşnut olmadığı gerçeği geçiyordu. Halt, tüm krallıkta tanınan ve saygı duyulan bir kişilikti. Ne yapması gerektiğini bilen ama bundan nefret eden Duncan, duraksadı.

BUZLAR ÜLKESİ

“Suçlamaları okuyayım mı, majesteleri?” di} e sordu Lord Anthony. Bunu aslında Duncan’ın ona söylemesi gerekiyordu.

Kral gönülsüz bir biçimde elini salladı.

“Evet, evet. Devam et bakalım,” diye mırıldandı. Ona bakan Anthony’nin yüzünde alınmış bir ifade vardı. Kral, birden verdiği karardan pişman oldu. Anthony de bunu yapmak istemiyor, diye düşünerek, özür dilercesine omuz silkti.

“Affedersiniz, Lord Anthony. Lütfen suçlamaları okuyun.”

Anthony bunun üzerine tedirginlikle boğazını temizledi.

Kralın resmiyeti bir yana bırakmış olması yeterince kötüydü.

Ama bir de ondan özür dileme ihtiyacı hissetmesi, teşrifatçıyı iyice utandırmıştı.

“Majesteleri’nin ordusundan bir Orman Muhafızı, kralın hizmetkârı ve Gümüş Meşe Yaprağı taşıyıcısı olan Tutuklu Halt, kralın şahsiyeti, doğum hakkı ve soyu hakkında hakaretlerde bulunmuştur, majesteleri,” dedi.

Küçük şahit grubundan yükselmeye başlayan zayıf uğultu, taht kürsüsünde durmakta olan İkiliye kadar geliyordu. Duncan başını kaldırarak uğultunun kaynağını aradı. Redmont

Şatosu’nun sahibi ve Halt’un hizmet verdiği toprakların hükümdarı olan Baron Arald olabilirdi. Belki de Orman Muhafızı Birlikleri’nin Komutanı Crowley idi. Bu ikisi, Halt’un en eski dostlarıydı.

“Majesteleri,” diye devam etti Anthony, “size şunu hatır-

latırım ki, kral hakkındaki bu yorumları tutuklunun sadakat yeminini ihlal etmekte ve böylece vatana ihanet suçlamasını gerektirmektedir.”

Duncan, teşrifatçısına kırılgan bir ifadeyle baktı. Vatana ihanet konusundaki kanun çok açıktı. Bu suça verilebilecek yalnızca iki ceza bulunuyordu.

~ 51 ~

JOHN FLANAGAN

“Elbette, Lord Anthony,” dedi. “Öfke dolu birkaç söz söylemek istersiniz herhalde?”

Anthony, hayretler içindeydi. Kralın bu konuda onu etkilemeye çalışmayacağını umut etmişti.

“Majesteleri, bu durum, edilen yeminin ihlalidir. Sorun söylenen sözlerde değil, tutuklunun yeminini o sözleri halk içinde sarf ederek bozmuş olmasındadır. Bu konudaki yasa çok açıktır.”

Halt’a baktı ve çaresiz bir ifadeyle ellerini iki yana açtı.

Yüzü yara bere içinde olan Orman Muhafızı, hafifçe gü-

lümseyerek “Ve krala haber vermeseydiniz, siz de kendi ye-

mininizi ihlal etmiş olacaktınız, Lord Anthony,” dedi. Bu kez

Anthony, sessiz kalmasına dair bir şey söylemedi. Üzgün bir

tavırla başını sallayıp söylenenleri onayladı. Halt haklıydı. Saçma

sapan sarhoş tavırlarıyla içinden çıkılmaz bir durum yaratmıştı.

Duncan bir an duraksayıp konuşmaya başladı.

“Halt, burada mutlaka bir yanlış anlama olmalı, öyle değil

mi?” diye sordu, Orman Muhafızı'nın suçlamalardan bir şekilde paçasını kurtarması ümidiyle. Halt, omuz silkti.

“Suçlamaları reddedemem, majesteleri,” dedi tarafsızca.

“Sizin hakkınızda pek de... hoş olmayan şeyler söyledim.”

Halt'un bu hakaret dolu yorumları en azından altı şahidin önünde yapmış olması da içinde buldukları açmazın bir diğer yönüydü. Duncan arkadaşı olarak Halt'u affedebilirdi; kesinlikle affederdi de. Ama bir kral olarak, mevkisinin itibarını korumak zorundaydı.

“Ama... neden, Halt? Bunu bize neden yapıyorsun?”

Omuz silkme sırası Orman Muhafızı'ndaydı şimdi. Gözlerini kralinkilerden kaçırdı. Kısıık sesle, Duncan'ın anlayamadığı bir şeyler mırıldandı.

“Ne dedin?” diye sordu Duncan, kendine bir çıkış yolu ara-

- 52 ~

BUZLAR ÜLKESİ

arak. Halt, başını kaldırarak ona baktı.

“Haddinden fazla içtim, majesteleri,” dedi yüksek sesle.

Keyifsiz bir tebessümle ekledi. “İçkiyle aram asla iyi olmamıştır.

Belki suçlamalara sarhoşluğu da eklemek istersiniz, ha Lord Anthony?”

Anthony'nin protokolcü tavrından eser kalmamıştı artık.

“Lütfen Halt...” diye söze başladı, Orman Muhafızı'ndan kovuşturmayı hafife almamasını rica edecekti. Hemen arkasından

kendisini toparlayıp krala döndü.

“Suçlamalar bunlar, majesteleri. Tutuklu tarafından da itiraf edildiler.”

Duncan, uzun bir süre konuşmadan oturmaya devam etti.

Halt’un gözlerindeki küstah ifadenin ötesine geçip, ufak tefek adamın hareketlerinin nedenini anlamaya çalışıyordu. Orman Muhafızı’nın, çırağını kurtarmasına izin verilmediği için kızgın olduğunu biliyordu. Ama Duncan, Halt’un, Foldar meselesi çözülünceye dek Araluen’de kalması gerektiğine yürekten inanıyordu. Morgarath’ın eski yardımcısı, her geçen gün daha hüyük bir tehlike haline geliyordu ve Duncan, en yetenekli danışmanlarının bu meseleyle ilgilenmelerini istiyordu.

Ve Halt da en iyilerden biriydi.

Duncan parmaklarını, tahtın ahşap kolunda sinirle oynattı.

İliç de Halt’a özgü tavırlar değildi bunlar. Birbirlerini tanıdık

~ 53 ~

JOHN FLANAGAN

ları bunca yıl boyunca, Halt, kendi çıkarlarını asla krallıkların önüne koymamıştı. Şimdiyse sözümona intikam alıyordu.

Kralı şahitlerin önünde alenen küçük düşürmüştü. Ne görmezden gelinebilir ne de arkadaşlar arasında sarf edilmiş öfke dolu birkaç kel’me diye geçiştirilebilirdi hareketleri. Duncan, eski dostu ve danışmanına çevirdi bakışlarını. Halt, yere bakıyordu artık. Belki de af dilese, tahta verdiği eski hizmetlerinden dolayı

hoşgörölmek istese, herhangi bir Şey yapsa...

“Halt?” diye farkına varmadan konuşmaya başladı Duncan.

Orman Muhafızı başını kaldırınca, çaresizce bir el işareti yaptı.

Ama Halt’un bakışları, kralinkilerle buluştuğunda bile sertti.

Duncan, o gözlerde hiçbir merhamet arayışı bulunmadığını görebiliyordu. Halt kırılan başını iki yana sallayınca, Duncan’ın kalbi iyice buruldu. Bir kez daha uzlaşmayı denedi. Anlayışlı, ufak bir tebessüm oturttu yüzüne.

“Şunu unutma ki, Halt,” dedi makul bir ses tonuyla, “ne hissettiğini anlamıyor değilim. Öz kızım da çırağının yanında. Krallığı kendi haline bırakıp kızımı kurtarmaya gitmek istemedim mi sanıyorsun?”

“Ortada oldukça büyük bir fark var, majesteleri. Bir kralın kızına, basit bir Orman Muhafızı çırağından daha iyi davranılması olasıdır. Sonuçta değerli bir tutsak olacaktır kızınız.”

Duncan, sandalyesinde geriye yaslandı. Halt’un acı sesi, yüzüne bir tokat gibi inmişti. Daha da kötüsü, Halt’un haklı olduğunu fark etmişti. Skandiyalılar’ın, Cassandra’nın kimliğini öğrenmelerinin ardından fidye beklenirken, kıza iyi davranılacaktı. Kederlenerek, Halt ile aralarındaki mesafenin daha da açıldığını fark etti.

Aralarındaki sessizliği bölen Anthony oldu.

“Kendisini savunmaması halinde, tutuklunun suçlu olduğuna hükmedilir,” diye uyardı Halt’u.

BUZLAR ÜLKESİ

Ancak Halt'un gözleri hâlâ kralın üzerindeydi ve bir kez daha, başını iki yana salladı. Anthony, tereddüt içindeydi; odadaki diğer soylularla görevlilere bakıyor, birilerinin Halt'u savunmasını umuyordu. Ancak söylenecek hiçbir şey yoktu.

Teşrifatçı, Baron Arald'ın kalın omuzlarının kederle çöktüğünü, bakışlarını öteye çeviren Crowley'nin yüzüne yayılan acılı ifadeyi izledi.

“Tutuklu suçludur, majesteleri,” dedi Anthony. “Size de cezasını ilân etmek kalıyor.”

Bir kral olmanın sizi asla hazırlamadıkları cilvelerinden biri daha gelip çatmıştı işte. Bir tarafta sadakat, dalkavuklar, güç ve törenler; öteki tarafta ise konforlu bir yaşam, güzel yemek ve şaraplarla en kaliteli kıyafetler, atlar ve silahlar yer alıyordu.

Ve ardından, insanın tüm bunların bedelini ödemesi gereken anlar geliyordu. Şimdiki gibi, kanunun uygulanması gereken anlar. Geleneklerin korunması gereken anlar. Mevkisinin saygınlığıyla gücünün, en değerli dostlarından birini yok etmek pahasına olsa bile korunması gereken anlar.

“Yasa, ihanet suçu için iki olası ceza öngörmektedir, majesteleri,” diye yeniden hareketlendi, Duncan'ın bunun her dakikasından nefret ettiğini bilmekte olan Anthony.

“Evet, evet biliyorum,” diye öfkeyle mırıldandı Duncan, juna Anthony'nin sözünü kesebilecek kadar hızlı davranmamıştı.

“Cezası, ölüm ya da sürgündür. Daha azı olmaz,” diye ciddiyle ilan etti teşrifatçı. O konuşurken, Duncan, içinde bir umut ışığı doğduğunu hissetti.

“Seçeneklerimiz bunlar mı, Lord Anthony?” diye sordu emin olmak için. Anthony, ağırbaşlı bir tavırla onayladı.

“Başka ihtimal yok. Ya ölüm ya da sürgün olmalı, majes-

JOHN FLANAGAN

teleri.”

Duncan, usulca ayağa kalktı ve sağ elindeki kını öne doğru uzattı. İçi huzurla doluydu. Emin olmak için sorusunu iki kez tekrarlamıştı ne de olsa. Teşrifatçının sözleri, taht odasındaki şahitlerce, kelimesi kelimesine duyulsun diye.

“Halt.” Kesin bir ifadeyle konuşuyor, odadaki tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissediyordu. “Eski Redmont Orman Muhafızı, bu vesileyle seni, Araluen ülkesinin yöneticisi sıfatıyla, tüm topraklarımdan sürgün ediyorum.”

Dinleyiciler, cezanın ölüm olmamasından dolayı rahatlarırken, salonda yeniden iç geçirmeler duyuldu. Kimsenin ölüm cezası beklemediğini biliyordu Duncan. Ama artık sıra, işin beklenmedik tarafına gelmişti.

“İhlal edilmesi halinde karşılığı ölüm cezası olmak üzere, bu krallığa...” Halt’un gözlerindeki kederi, kır saçlı Orman Muhafızı’nın artık saklayamadığı acısını görünce bir an tereddüt etti. Ama yine de sözlerini tamamladı.

“...bugün itibarıyla, bir yıl boyunca girişin yasaklanmıştır.”

Taht odasında ani bir hareketlenme yaşandı. Yaşadığı şok yüzünden okunan Lord Anthony, öne atıldı.

“Majesteleri! İtiraz ediyorum! Bunu yapamazsınız!”

BUZLAR ÜLKESİ

Duncan’ın yüzüne hâlâ ciddi bir ifade hâkimdi. Ama diğerlerinin kendilerini kontrol edebildikleri söylenemezdi. Baron Arald’ın yüzüne geniş bir gülümseme yayılmıştı, ağzı kulaklarına varan Crovvley ise, yüzünü Orman Muhafızı pelerininin gri kukuletasına saklamaya çalışıyordu. Halt’un, konuşmanın seyri karşısında ilk defa şaşkına döndüğünü fark eden Duncan’ın içi, zalim bir tatminle doldu. Ama durumu yüksek sesle protesto etmekte olan Lord Anthony kadar şaşırmış olamazdı Halt.

Kaşları şüpheyle yukarı kalkan kral, teşrifatçısına döndü.

“Yapamam mı dediniz, Lord Anthony?” diye sordu, krallara yakışır bir saygınlıkla. Krala emir vermenin ona düşmediğini fark eden Anthony, hızla sözlerini yutmak zorunda kaldı.

“Yani, majesteleri... sürgün. • ■ şey, sürgündür,” diye yarım yamalak tamamladı cümlesini. Duncan ciddiyetle başını salladı.

“Kesinlikle,” diye yanıtladı. “Ve senin de söylemiş olduğun üzere, iki seçenekten biri sürgün.”

“Ama majesteleri, sürgün... süreklidir! Ömür boyu sürer!”

diye itiraz etti Anthony. Yüzü, utancından kıpkırmızı kesilmişti.

Halt’a karşı kin beslemiyordu. İşin aslı, kralın itibarını ayaklar

altına aldığı için tutuklanıncaya dek, Orman Muhafızı'na karşı, uzaktan uzağa hayranlık duyuyordu. Ama sonuçta, hukuk ve mülkiyet konularında krala tavsiye vermek de görevinin bir parçasıydı.

“Bu durum yasada açık seçik izah edilmiş mi?” diye sordu Duncan. Bu süre zarfında makam esasını düşürmesine ramak kalan Anthony, başını iki yana sallayıp çaresizliğini ortaya koyan bir el işareti yapmak zorunda kaldı.

“Şey, açık seçik değil, hayır. Buna gerek yok ki. Sürgün, daima ömür boyu olmuştur. Geleneksel olarak böyledir!” diye

- 57 -

JOHN FLANAGAN

ekledi.

“Aynen öyle,” dedi Duncan. “Ve gelenek, kanun değildir.”

“Ama...” diye başladı Anthony ve hemen arkasından, neden bu kadar çok itiraz ettiğini merak ederken buldu kendini.

Duncan, hem Halt'u cezalandıracak bir yol bulmuş hem de merhametli bir hükümdar olduğunu göstermişti işte.

Odadaki tereddütlü havayı fark eden kral, yeniden söz aldı.

“Konu hallolmuştur. On iki aylığına sürgün edildin, tutuklu.

Araluen sınırlarını terk etmek için kırk sekiz saatin var.”

Duncan'ın gözleri, Halt'unkilerle son bir kez buluştu. Orman

Muhafızı, saygı ve minnet dolu bir ifadeyle yana eğdi başını.

Duncan iç geçirdi; Halt'un durumu neden bu kadar zorladığına

dair hiçbir fikri yoktu. Belki de, aradan bir sene geçtikten sonra öğrenecekti. Birden, tüm bu meseleye karşı içinde yükselen tiksinti dalgasının farkına vardı. Bu arada kınındaki kılıcı kemerine soktu.

“Bu mesele kapanmıştır,” diye ilan etti. “Mahkeme bitmiştir.”

Arkasını döndü ve sol taraftaki küçük kabul salonuna geçerek taht odasını terk etti. Salondakileri inceleyen Anthony, omuzlarını silkti.

“Kral konuştu,” dedi; tüm bu olanlardan ne kadar bunaldığı, ses tonundan anlaşılıyordu. “Tutuklu, on iki aylığına sürgün edilmiştir. Muhafızlar, götürün.”

Sözlerini bitirince, kralın ardından taht odasını terk etti.

~ 58 -

Will, kumsalda bir tur daha atıp ardından hızla on sınav çekerken, Evanlyn, onu giderek artan bir hiddetle izliyordu.

Will'in bu saçma egzersiz programında neden ısrar ettiğini

bir türlü anlayamıyordu. Yalnızca formda kalmak için yapsa, anlayabilirdi; Skorghiyl'de yapılacak çok az şey vardı sonuçta ve bu da oyalanmanın bir yoluydu. Ama Evanlyn, işin içinde başka bir iş olduğundan şüpheleniyordu. Birkaç gün önce yapmış oldukları sohbele rağmen, Will'in hâlâ kaçış planları peşinde olduğuna emindi.

“Keçi gibi inatçı, budala,” diye mırıldandı kız. Tipik bir oğlan çocuğu işte, diye düşündü. Kendisinin, yani bir kızın ipleri eline alarak Araluen'e dönüşlerini planlamasını hazmedemiyormuş gibiydi Will. Kaşlarını çattı. Oğlanın Keltika'daki tavırları hiç böyle değildi oysa. Morgarath'ın devasa köprüsünü yok etmeyi planladıkları sırada, Evanlyn'in fikirlerine çok değer veriyordu. Will'deki değişiklik, kızın merakını uyandırıyordu.

Bu sırada Will, kumsala inip geminin filikasıyla kıyıya yanaşmakta olan Svengal'in yanına gitmişti. Skandiyalı komutan

JOHN FLANAGAN

yardımcısı, başarılı bir balıkçıydı. Filikayı hava elverdikçe, hemen her sabah denize çıkarıyor, Skorghiyl limanının soğuk, derin denizinde yakaladığı taze morina ve levrek, tuzlanmış et, balık ve lifli sebzelerden oluşan menülerinde tatlı bir değişiklik yaratıyordu.

Will Skandiyalı ile konuşurken, Evanlyn, içi kıskançlıktan cız ederek onları izliyordu. Will'in insanlarla kolayca anlaşan, arkadaş canlısı mizacına sahip olmadığını farkındaydı. Will'in

açık ve dostane tavırları, yeni tanıştığı kişilerle bile hemen derin bir sohbeta dalmasını sağlıyordu. İnsanlar, sanki içgüdüsel olarak seviyorlardı onu. Öte yandan Evanlyn, yabancıların yanında huysuzlaşıp geriliyordu. Bunun, bir prenses olarak yetiştirilmesinden kaynaklanabileceği, aklına bile gelmiyordu. O sabah Will'e öfkelenmişti; oğlanın minik filikayı kabaran denizin üzerinden savaşıyla beraber kıyıya çekişi ise yalnızca bu kızgınlığın artmasına yol açmıştı.

Kumsaldaki bir taşla öfkeyle tekme savurdu. Taş sandığından büyük ve sert çıktığında, küfredip topallayarak Will ile yeni arkadaşını göremeyeceği kulübeye girdi.

IS» ----- Ss-

“Balık vurdu mu?” dedi Will, tarih boyunca tüm balıkçılara yöneltilmiş olan soruyu sorarak. Svengal, başını teknenin dibindeki balık yığınının doğru çevirdi.

“Şurada güzel bir tane var.” Sekiz ya da dokuz tane küçük ama iş görür balığın arasında, kocaman bir morina balığı duruyordu. Etkilenen Will, başını salladı.

“Hem de ne güzelmiş,” dedi Will. “Temizlerken yardım ister misin?”

Nasıl da balıkları temizlemesi söylenecekti ona. Her türlü temizlik, yemek pişirme ve servis işi, ondan ve Evanlyn'den

soruluyordu. Ama Will, Svengal'la arkadaş olmak istiyordu. Bu sayede çocuk temizlikle uğraşırken Skandiyalı da yanında kalıp onunla sohbet edebilirdi. Fark etmiş olduğu üzere, Skandiyalılar'ın çeneleri, -özellikle karşılarındaki meşgulken- iyice açılıyordu.

“Sen bilirsin,” dedi iriyarı Skandiyalı, küçük bir balıkçı bıçağını balık yığınının üzerine fırlatarak. Will, balıkları dışarı taşıyıp pulları kazıma, bağırsakları çıkarma ve temizlemeden oluşan pis işlere başlayınca, savaşçı da filikanın siperliğine oturdu. Will, Svengal'in onun yanında kalacağını biliyordu.

Skandiyalı'mn kocaman morinayı kulübeye bizzat götürerek hava atmak isteyeceğinin farkındaydı. Balıkçılar övgüye bayılırdı.

“Svengal,” dedi Will, levreklerden birinin pullarına odaklanıp sıradan bir sesle konuşmaya dikkat ederek. “Balığa neden her gün aynı saatte çıkmıyorsun?”

“Gelgitten dolayı, evlat,” diye yanıtladı Svengal. “Deniz yükseldiğinde balık tutmaktan hoşlanıyorum. Gördüğün gibi, halıkları limana getiriyor.”

“Gelgit mi? Nedir o?” diye sordu Will. Svengal, Araluenli oğlanın doğa olayları karşısındaki cehaleti karşısında başını iki yana salladı.

“Gün içinde limandaki suyun yükselip alçaldığını fark etmedin mi?” diye sordu. Will başıyla onaylayınca devam etti.

JOHN FLANAGAN

“İşte o olaya gelgit denir. Deniz suyu yükselir ve alçalır. Ama bu olay, her gün bir önceki güne kıyasla birkaç dakika geç meydana gelir.”

Will, kaşlarını çatıp “İyi de, su nereye gidiyor ki?” diye sordu. “Ayrıca nereden geliyor?”

Svengal, düşünceli düşünceli sakalını sıvazladı. Bunu daha önce hiç düşünmemişti. Gelgit, balıkçılık hayatının bir parçasıydı ama nedenini araştırmayı başkalarına bırakmıştı.

“Bu olayın Büyük Mavi Balina nedeniyle gerçekleştiği rivayet edilir,” dedi, çocukken duymuş olduğu bir masalı hatırlayarak. Will’in bir şey anlamadığını görünce devam etti. “Korkarım sen balinanın ne olduğunu da bilmiyorsun?” Oğlanın boş bakışları karşısında iç geçirdi. “Kocaman balıklara balina denir.”

“Kocaman dediğin, morina kadar mı?” dedi Will, Svengal’in avına atıfta bulunarak. Deniz kurdu, keyifli bir kahkaha attı.

“Biraz daha büyüğü, evlat. Hem de epeyce büyüğü.”

“Bir mors kadar mı yani?” diye sordu Will. Geminin demir attığı noktanın güney ucundaki kayalıklarda, hantal hayvanların bir kolonisi bulunuyordu ve bu ismi tayfaların birinden öğrenmişti. Svengal, otuz iki dişini göstererek güldü.

“Daha da büyük. Normal bir balina, bir ev kadardır. Kocaman hayvanlar işte. Ama Büyük Mavi Balina, bambaşka bir şeydir. Sizin şu şatolar kadardır büyüklüğü. Suyu içine çekip

tepesindeki bir delikten dışarı fişkırtır.”

“Anlıyorum,” dedi Will dikkatle. Biraz daha bilgi almak istiyordu bu konuda.

“Yani,” diye sabırla devam etti Svengal, “o nefes aldığında su çekilir. Sonra da içine çektiği tüm suyu geri fişkırtır...”

BUZLAR ÜLKESİ

“Tepesindeki delikten mi?” diye sordu Will. Balıkları temizlemeye başlamıştı. Tüm bunlar, ona olağanüstü bir hikâyeymiş gibi geliyordu; suyu içlerine çekip bırakan, üzerlerinde delikler bulunan balıklar falan. Sözü kesilen ve sesinden Will’in ona inanmadığını fark eden Svengal, kaşlarını çattı.

“Evet. Tepesindeki delikten. O bunu yaptığında, su yeniden yükselir. Bunu günde iki kez yapar.”

“Acaba neden her gün aynı saatte yapmıyor bunu?” diye sordu Will. Bu kez Svengal’in yüzünde bir sıkıntı ifadesi belirdi. Açıkçası, bu konuda hiçbir fikri yoktu. Efsane, işin bu yanını ele almamıştı.

“Çünkü o bir balina, evlat! Ve balinaların saatin kaç olduğundan haberi yoktur, öyle değil mi?” Kızgın hareketlerle temizlenmiş balıklardan oluşan sicimi yakaladı. Bıçağı da aldığından emin olduktan sonra kumsaldan ayrıldı ve ellerindeki balık kanıyla pulları temizlesin diye Will’i yalnız bıraktı.

Svengal kumsaldan yukarı çıkarken, Erak, yemek salonunun

dışındaki bir sırada oturuyordu.

“Güzel morina,” dedi. Bunun üzerine Svengal başını salladı.

Erak, parmağıyla Will’in olduğu yeri işaret ederek ekledi. “Orada neler oldu?”

“Ne? Haa, şu oğlan mı? Büyük Mavi Balina hakkında konuşuyorduk sadece,” diye yanıtladı Svengal.

Erak, düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdı.

“Öyle mi? O konuya nereden geldiniz?”

Svengal durup sohbetlerini düşündü. “Gelgit hakkında sorular soruyordu, hepsi bu.” Erak’ın söyleyecek başka bir şeyi var mı diye bekledikten sonra, omuz silkerek içeri girdi.

~ 63 -

JOHN FLANAGAN

“Demek öyle ha?” dedi Erak kendi kendine. Oğlanın başına birini koymak gerekecek, diye düşündü.

Erak, sonraki birkaç saat boyunca, güneşleniyormuş numarası yaparak dışarıda oturmaya devam etti. Ama Orman Muhafızı çırağının tüm hareketlerini dikkatle izliyordu. Birkaç saat sonra, oğlanın suya dal parçaları attığını ve yükselen suyun, dalları denize sürükleyişini dikkatle izlediğini fark etti.

“İlginç,” diye mırıldandı kurt gemisi kaptanı kendi kendine.

Derken Will’in ayağa kalktığını ve elini gözlerine siper ederek liman girişine doğru baktığını fark etti. Oğlanın bakışlarını takip ettiğinde şaşkınlıktan ayağa fırladı.

Yan yatmış, neredeyse suya gömülecekmiş gibi duran ve düzensiz kürekleri çekildikçe homurtular çıkaran bir kurt gemisi, limana giriyordu.

~ 64 -

riler içindeki süvari, tarlalar boyunca akıp giden puslu yağmur altında pelerinine sarınmış, perişan halde at sürü

ğ G

yordu. Birini binmek, diğerini ise yük taşımak için kullandı - atların toynakları, yoldaki suyu etrafa sıçratıyordu.

Bir tepeye vardığında, arkasındaki Araluen Şatosu'nun gri gökyüzüne yükselen kulelerinin oluşturduğu o mükemmel manzaraya bakmadı bile. Bakışlarını önündeki yola dikmişti.

Arkasındaki atlıların seslerini, dakikalar önce duymuştu aslında.

Abelard'ın kulakları, ortalığı inleyen toynak gürültüleri karşısında

dikilmiş, Halt da midillisinin tavırlarından, gelenlerin Orman

Muhafızı atları olduğunu anlamıştı. Yine de dönüp arkasına

bakmadı. O iki atlının kim olduğunu biliyordu. Neden geldiklerini

de. Hayal kırıklığıyla doldu içi. Sürgün edilişi sırasında yaşanan şaşkınlık ve üzüntü sırasında, iade etmek zorunda olduğu o küçük nesneyi Crowvley'nin unutacağını umut etmişti.

İç geçirip kaderine razı olarak Abelard'ın dizginlerine hafifçe dokundu. Eğitimli muhafız atı derhal durdu. Arkasındaki

- 65 -

JOHN FLANAGAN

yük atı da ona uydu. Halt, toynak sesleri yaklaşır Crowley ile Gilan yanına geldiklerinde bile anlamsız bakışlarla önüne bakmaya devam etti.

Atlar, birbirlerini selamlayarak hafifçe kişnediler. Üstlerindeki üç adam ise birbirlerine biraz daha mesafeli duruyorlardı.

Aralarındaki nahoş sessizliği nihayet Crowley bozdu.

“Erkenden ayrılmışsın, Halt. Sana yetişebilmek için çok hızlı at sürmek zorunda kaldık,” dedi, üzüntüsünü gizleyen sahte bir samimiyetle. Halt, ilgisiz bakışlarla atlan süzüyordu. Hayvanların ağzından çıkan buhar, soğuk ve nemli havaya karışıyordu.

“Görebiliyorum,” diye yanıtladı Halt, sakin bir sesle. Gilan'ın genç yüzündeki ıstırabı görmezden gelmeye çalışıyordu. Eski çırağının, ustasının anlaşılmaz hareketleri nedeniyle acı içinde olduğunu biliyordu. Genç Orman Muhafızı'nın üzüntüsünden etkilenmemek için, kalbinin etrafına bir duvar örmüştü.

Crowley de içtenliğini kaybetmişti artık. Ciddileşen yüzüne sıkıntılı bir ifade hâkimdi şimdi.

“Halt, sanırım bir şeyi unuttun. Üzgünüm ama bu konuda ısrar etmek durumundayım..” Duraksadı. Bu oyunu sonuna dek oynamaya karar vermişti.

“Krallıktan ayrılmak için kırk sekiz saatim var,” diye yanıtladı Halt. “Süre, bu sabah şafak vakti başladı. Kırk sekiz saate sınırı geçmiş olurum. Bana eşlik etmeniz gerekmiyor.”

Crowley, başını salladı. Halt, göz ucuyla Gilan’ın bakışlarını önüne diktiğini fark etti. Bu durum, hepsine birden acı veriyordu. Crowley’nin neden geldiğini biliyordu. Pelerininin içine uzanarak boynunda asılı duran gümüş zinciri yakaladı.

- 66 -

BUZLAR ÜLKESİ

“Unutursun diye ummuştum,” dedi usulca. Boğazı düğüm- lenmişti. Crowley, kederle başını salladı.

“Meşe Yaprağı’mn sende kalamayacağını biliyorsun, Halt.

Sürgüne gönderilmiş biri olarak, teşkilattan da ihraç edildin.”

Halt, başıyla onayladı. Boynundaki zincirden çıkardığı küçük gümüş sembolü Orman Muhafızı Komutanı’na verirken, gözlerinin yaşarmakta olduğunu hissetti. Metal, hâlâ sıcacıktı. Crowley’nin parmakları Meşe Yaprağı’ m kavradığında, Halt’un gözleri yaşardı.

Küçük bir metal parçası sonuçta, diye düşündü, ama onun için anlamı o kadar büyüktü ki. Meşe Yaprağı’ nı, Orman Muhafızları’na has bir gururla, uzun yıllar taşımıştı. Ve şimdi, onu kaybediyordu.

“Özür dilerim Halt,” dedi Crowley üzüntüyle.

“Önemli değil,” dedi Halt, omuz silkerek.

Aralarında yeniden bir sessizlik oldu. Crowley’nin gözleri, Halt’un gözlerini örten perdenin ötesini seçmeye çalışıyordu.

Yapmacık bir perdeydi ama mükemmel bir şekilde muhafaza ediliyordu. Komutan nihayet at sırtında öne eğilerek Halt’un kolunu sıkıca tuttu.

“Neden, Halt? Neden yaptın bunu?” diye sordu hiddetle. Karşılık olarak yine o insanı çileden çıkararak aldırılmaz ifade ve silkilen omuz geldi.

“Söylediğim gibi,” dedi Halt, “konyağı fazla kaçırdım. İç kiye pek dayanıklı olmadığımı bilirsin, Crowley.”

Bunları söylerken gülümsemeyi bile başarmıştı. Tebessümü, bir ölüm maskesi gibi eğreti duruyordu yüzünde. Crowley, onun kolunu bırakıp hayal kırıklığıyla başını sallayarak geri çekildi.

~ 67 ~

JOHN FLANAGAN

“Yolun açık olsun, Halt,” dedi sonunda titreyen bir sesle. Ve dizginleri hiç de ona has olmayan sert bir hareketle çekip, atını

Araluen Şatosu’na giden yolda dörtnala sürmeye başladı.

Halt, onun arkasından baktı; Crowley’nin alacalı Orman

Muhafızı pelerini, bir süre sonra puslu yağmurun içinde kaybolup

gitti. Bunun üzerine eski çırağına döndü. Bu kez yüzündeki keder de tebessüm de samimiydi.

“Hoşça kal, Gilan. Bana veda etmeye gelmene çok sevindim.” Ama

genç Orman Muhafızı, başını iki yana sallıyordu. “Sana veda etmeye gelmedim,” dedi kaba bir sesle. “Seninle geliyorum.” Halt’un tek kaşu havaya kalktı. Gilan’ın öylesine iyi bildiği bir hareketti ki bu. “Sürgüne mi?” diye sordu Halt. Gilan başını bir kez daha iki yana salladı.

“Amacının ne olduğunu biliyorum,” dedi. Abelard’ın arkasında sabırla bekleyen yük atını işaret etti başıyla. “Çekici’yi yanma almışsın. Will’in peşinden gideceksin, değil mi?”

Halt, bir an için hayır demek istedi. Ama yüreği bu numa raları kaldırmıyordu artık. Bir kerecik olsun gerçeklerden söz ederse, yüreğinin ferahlayacağını hissediyordu.

“Mecburum, Gilan,” dedi usulca. “Ona söz verdim. Ve bu da, kendimi kovdurmanın tek yoluydu.”

“Sürgün olarak mı?” Gilan’m sesi, kuşkulu bir tona bürünmüştü şimdi. “Duncan’ın seni öldürtebileceği ihtimali geldi mi aklına hiç?”

Halt, omuz silkti ancak alaycı görünmek değildi amacı. Yalnızca teslimiyetin göstergesiydi bu.

~ 68 -

BUZLAR ÜLKESİ

“Öldürteceğini sanmıyordum. O riski almam gerekiyordu.”

Gilan kederle başını salladı. “Eh, sürgün ya da değil,” dedi, “seninle geliyorum.”

Halt, başını öteye çevirdi ve derin bir nefes alıp bıraktı. Teklifin

çekici olduğunu itiraf etmeliydi. Gilan'ın yol arkadaşlığının -ve belki de kılıcının- çok işine yarayacağı, uzun, zorlu ve tehlikeli bir yolculuğa çıkıyordu. Ama Gilan'ın hizmetine başka yerlerde ihtiyaç duyuluyordu ve vazifesine ihanet ettiği hissiyle zaten içi yanan Halt, genç adamın da aynı şeyi yapmasına izin veremezdi.

“Olmaz Gilan,” dedi basitçe. Gilan yanıt vermek için nefes aldığı anda, durması için elini kaldırdı. “Bak, Will’in peşinden gidebilmek için izin istedim ben,” dedi “ve bana burada ihtiyaçları olduğunu söylediler.”

Sustu. Gilan da ustasını anladığını belli ederek başını salladı.

“Eh, bence bana o kadar da ihtiyaçları yok. Ama bu benim fikrim ve yanlış düşünüyorum olabilir. Şu Foldar meselesi tehlike arz ediyor, hem de çok. Ve bu işin bir an önce halledilmesi gerekiyor. Adamın aranması, takip edilmesi ve pusuya düşürülmesi gerek. Ve açıkçası, bu iş için senden daha uygun bir Orman Muhafızı düşünemiyorum.”

“Sen hariç,” diye lafı yapıştırdı Gilan; Halt da başını hafifçe eğerek gerçeği kabullendi. Övünmek değildi amacı; gerçektir bu.

“Haklı olabilirsin,” dedi, “ama bu, benim tezimi destekliyor.”

İkimiz birden ortadan kaybolursak, Crowley'nin bu iş için bir başkasını bulması gerekecek.”

“Umurumda değil,” diye inatlaştı Gilan; elinde tuttuğu dizginleri sıkıca çekip serbest bırakarak. Halt, genç adama nazikçe gülümsedi.

JOHN FLANAGAN

“Benim umurumda, Gilan. İnanđın değerleri bir yana bırakıp gitmenin nasıl bir his olduğunu bilirim. Çok derin ve acılı bir duygudur, inan bana. Ve bunu kendine yapmana izin vermeyeceğim.”

“Ama Halt,” dedi Gilan üzüntüyle ve kır saçlı, ufak tefek adam, oğlanın ağlamak üzere olduğunu fark etti. “Will’i terk eden benim. Keltika’da onu yalnız bıraktım! Onunla kalsaydım, Skandiyalılar tarafından yakalanmayacaktı!”

Halt, başını salladı. Genç adamı avuturken sesi daha nazik çıkıyordu şimdi.

“Bundan dolayı kendini suçlayamazsın,” dedi genç Orman Muhafızı’na. “Yaptığın şey doğrudu. Onun yerine, bu işlere girişecek onur ve cesarete sahip bir çocuğu ırak aldığım için beni suçla. Ve onu, o şekilde tavır almasına neden olacak şekilde eğittiğim için.”

Sözlerinin bir etkisi oluyor mu diye bakmak üzere konuşmaya ara

verdi. Gilan'ın tereddüt içinde olduğunu biliyordu. Nihayet son darbeyi de indirdi.

“Anlamıyor musun Gilan, senin burada olmana güvenerek bırakıyorum görevimi. Benim işlerimi görebileceğini biliyorum çünkü. Eğer bunu reddedersen, hiçbir yere gidemem.” Bunun üzerine, Gilan'ın omuzları yenilgiyi kabullenerek düştü. Gözlerini bir kez daha önüne dikerek boğuk bir sesle mırıldandı, “Pekâlâ, Halt... ama bul onu. Bul ve geri getir, sürgün falan dinleme.” Halt, gülümseyip omzundan yakalamak üzere Gilan'a doğru uzandı.

“Yalnızca bir senecik,” dedi. “Sen daha farkına bile varmadan geri dönmüş oluruz. Hoşça kal, Gilan.”

BUZLAR ÜLKESİ

“Yolun açık olsun, Halt,” dedi genç Orman Muhafızı, titreyen bir sesle. Gözyaşları önünü görmesini engelliyor, kıyıya doğru ilerleyen Abelard ile Çekici'nin boğuk toynak sesleri kulağına çalınıyordu. Rüzgâr, at üstündeki Halt'a önden vuruyor, çiseleyen yağmuru da beraberinde getiriyordu. Muhafızın yıpranmış yüzüne düşen minik damlalar, yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Garip bir şekilde, damlaların bazılarında tuz tadı vardı.

urt gemisi, berbat durumdaydı. Tuhaf bir şekilde sallaya K narak, Irak'ın tayfalarının gemiyi izlemek üzere kulübeden dışarı fırladıkları kumsala yaklaşıyordu. Fena halde yantmıştı ve suya gerekenden daha fazla batmış gibi duruyordu. Geminin alt tarafındaki güvenlik parmaklığıyla suyun arasında da on santim ya vardı ya yoktu.

“Slagor'un

gemisi

bu!”

diye

bağırды

kumsaldaki

Skandiyalılar'dan biri; yamuk pruva direğindeki kurt kafası

armasını tanımıştı.

“Burada ne işi var ki?” diye sordu bir diğeri. “Biz Araluen'e

gitmek üzere ayrıldığımızda, o, Skandiya'da emin ellerdeydi.”

Will de dalları suya attığı kayalıklardan koşarak gelmişti.

Evanlyn'in kulübeden çıkıp kıyıya indiğini görünce, ona katıldı. Bu

yeni gelişme üzerine kız, az önceki öfkesini unutmuştu.

“Bu gemi de nereden çıktı?” diye sorunca, Will omuz silkti.

“Hiçbir fikrim yok. Kayalıklardaydım, kafamı kaldırmamla gemiyi görmem bir oldu.”

Gemi, kıyıya iyice yaklaşmıştı artık. Will, tayfaların çok

~ 72 ~

BUZLAR ÜLKESİ

yorgun göründüklerini fark etti. Geminin gövdesini oluşturan tahtalardan bazılarının arasındaki boşlukları ve ana direğin kırılıp güverteye devrildiği noktadaki kaba kök parçasını seçebiliyordu.

Geminin bu halini fark eden Skandiyahlar da yorumlar yapıyordu.

Çarşaf gibi dümdüz denizin üzerinden “Slagor!” diye seslendi,

Erak. “Hangi cehennemden kaçtın da geldin böyle?”

Kıç tarafında geminin dümen küreğini yönetmekte olan iriyarı adam, elini salladı. Bitkindi ve limana girmekten çok memnun olduğu yüzünden anlaşılıyordu.

Tayfalardan biri, geminin pruvasına çıkarak Erak’ın kumsalda bekleyen adamlarına kaim bir halat fırlattı. Birkaç saniye içinde ipe

sarılan bir düzine Skandiyalı, kurt gemisini kıyıya çekti. Ayakta

duracak

halleri

kalmayan

kürekçiler,

minnetle

arkalarına

yaslanmıştı. Serbest kalan kaim ahşap kürekler suyun içinde oraya buraya sürükleniyor, cansız bir şekilde geminin yan tarafına çarpıyorlardı.

Tekne gıcırtyla kumlara sürtünerek durdu. Suyu *Kurt*

Rüzgârı'ndan daha çok battığı için, kumsalın içlerine kadar girememişti. Pruvası sarsılarak olduğu yerde kaldı.

Güvertedeki adamlar gemiyi boşaltmaya, pruvadaki parmaklıklardan kumsala atlamaya başladılar. Tökezleyerek karaya çıkan kürekçiler, yorgun inilti eşliğinde kendilerini bıraktıkları kumsalda ölü gibi yatıyorlardı. Kıyıya çıkan son kişilerden biri de Kaptan Slagor olmuştu.

Skandiyalı, bitkin bir halde kumsala atladı. Saçı sakalı tuzla kaplanmış, bembeyaz kesilmişti. Kıp kırmızı gözleri, hiç de tekin bakmıyordu. Erak ile yüz yüze geldiler. Birbirlerini, âdet

- 73 ~

JOHN FLANAGAN

olduğu üzere, kollarından tutarak selamlamamışlardı. Will, kaptanların birbirlerinden pek hoşlanmadıklarını fark etti.

“Yılın bu vaktinde burada ne arıyorsun?” diye sordu Erak.

Slagor, başını tiksintiyle salladı. “Bu lanet olası yere gelebildiğimiz için çok şanslıyız. Fırtına koptuğunda Hallasholm’dan ayrılalı iki gün olmuştu. Kale büyüklüğünde dalgalar ve kutup

kaçkını rüzgârlarla uğraştık. Ana direk ilk bir saat içinde kırıldı,

ucunu da kesip koparamadık. Direği kurtarmaya çalışırken iki adamımı kaybettim. Ucu suya vurdu ve güvertede bir delik açılmasına neden oldu. Ne olduğunu bile anlayamadan kamaralardan birini su basmış, üç tanesinde de sızıntılar başlamıştı bile.”

Sıradan gemileri andırmalarına rağmen kurt gemileri, aslında denize son derece dayanıklı teknelerdi. Bunun en büyük nedenlerinden biri de geminin tasarımıydı. Ana güvertenin alt tarafında, kürekçilerin oturdukları yerlerin arasında kalan, dört su geçirmez bölme vardı. Beyaz Fırtına Denizi boyunca seyreden devasa dalgaların bastırması halinde bile gemileri su üstünde tutan şey, bu bölmelerin yüzebilmesiydi.

Will’in bakışları Erak’a çevrilmişti şimdi. İri yarı kontun Slagor’un sözleri üzerine kaşlarını çattığını fark etti.

“Denizde ne arıyordun ki?” diye sordu Erak. “Beyaz Fırtına’yı aşmaya çalışacak zaman değil ki.”

Slagor, Erak’ın adamlarından birinin uzattığı şişeyi aldı. Erak’ın tayfaları, küçük liman boyunca yorgun hemşerilerine içecek bir şeyler getiriyor ve fırtınada yaralananlarla ilgileniyorlardı.

Slagor’un teşekkür namına hiçbir şey yapmaması üzerine,

BUZLAR ÜLKESİ

Erak kaşlarını çattı. Will, bir kez daha iki kaptan arasında husumet olduğu hissine kapıldı. Başlarına gelen talihsizliği anlatırken bile kavgacı bir tavır takınmıştı Slagor; sanki tamamen savunmaya çekilmiş gibiydi. Şişeden büyük bir yudum alarak içeceğin yarısını

midesine indirdi ve cevap vermeden önce elinin tersiyle ağzını sildi.

“Hallasholm’da hava açılmıştı,” dedi kısaca. “Fırtına bölgesini geçebilecek fırsatımız olduğunu düşündüm.”

Erak’ın gözleri, fal taşı gibi açıldı.

“Yılın bu zamanında mı?” diye sordu. “Delirdin mi sen?”

“Becerebiliriz sandım,” diye tekrarladı Slagor inatla. Will, Erak’m gözlerinin kısıldığını fark etti. İriyarı kont, tayfaların duymaması için sesini alçalttı. Söylediklerini yalnızca Will ve Evanlyn duyuyordu.

“Lanet olsun sana, Slagor,” dedi kızgınlıkla. “Yağma sezonunu erken açmak istedin, sebep bu.”

Slagor, diğer kaptana öfkeli bir bakış fırlattı. “İstediysen ne olmuş? Bir kaptan olarak bu, benim kararım. Başka kimsenin değil.”

“Ve verdiğin karar iki adamın hayatına mal oldu,” diye işaret etti Erak. “Verdiğin kararlar ne kadar aptalca olursa olsun, sözünden çıkmayacaklarına yemin etmiş olan iki adama. Daha az deneyimli bir kaptan bile denizi aşmak için mevsimin henüz çok erken olduğunu bilirdi!”

“Hava iyiydi diyorum!” diye bağırdı Slagor. Bunun üzerine Erak, tiksintiyle homurdandı.

“İyiymiş! Ara ara iyi olur hava! Bir ya da iki gün sürer. Ama denizi aşmak için bu kadarı yetmez ve sen bunu biliyorsun. Ah şu lanet olası açgözlülüğün yok mu, Slagor!”

JOHN FLANAGAN

Slagor ayağa kalktı. ‘‘Beni yargılamaya hakkın yok, Erak.

Kaptan, gemisinin efendisidir ve sen de bunu biliyorsun. Tıpkı senin gibi, benim de istediğim zaman istediğim yere gitmeye hakkım var,’’

dedi. Sesi Erak'ınkinden daha yüksekti ve Will, adamın kavgaya hazırlandığını fark etti.

“Verdiğimiz savaşta bize katılmadığını sana hatırlatırım,” dedi Erak, karşısındakini küçük gören bir sesle. “Savaş sırasında evde oturup sonra aradan sıvışarak ganimetleri herkesten önce cebe indirecektin.”

“Bu, benim seçimim,” diye tekrarladı Slagor, “ve akıllıca bir seçim olduğu da ortada.” Sesi, küçümser bir hal almıştı şimdi. “İşgalinizin pek de başarılı geçmediğini fark ettim, ha Kont Erak?” Erak, Slagor'a doğru birkaç adım attı. Gözlerinden, uyarı dolu alevler fişkırıyordu.

“Sesinin tonuna dikkat et, sinsî hırsız. En yakın arkadaşlarımı gömdüm de geldim buraya.”

“Duyduğum kadarıyla, arkadaştan da fazlasını bırakmışsın geride,” diye yanıtladı Slagor cesaretleterek. “Ragnak, onun oğlunu geride bıraktığın için özel bir teşekkür sunacak sana.” Ağzı şaşkınlıktan açık kalan Erak bir adım geriledi. “Gro- nel yakalanmış mı?”

Onu gafil avladığı için gülümseyen Slagor, başını sallıyordu şimdi. “Yakalanmamış. Dikenli ağaç Savaşı'nda öldürülmüş diye duydum. Gemilerin bazıları, fırtına kopmadan Skandiya'ya dönmeyi başardı.”

Will'in düşünceleri birden o tarafa kaydı. Erak'ın gemisi *Kurt Rüzgârı*, Araluen kıyılarından ayrılan son gemi olmuştu.

BUZLAR ÜLKESİ

Horth'un talihsiz keşif gezisinden hayatta kalanlar, güç bela gemilere dönüp yaşanan yıkımla ilgili haberler getirerek yel ken açtıklarında, tayfalar henüz Irak'ın dönüşünü bekliyordu. Will, daha sonradan *Kurt Rüzgârı* tayfalarının kendi aralarında Dikenli ağaç Savaşı hakkında konuştuklarını duymuştu. Duncan'ın ana gücünü arkadan kuşatmak amacıyla uygun adım yürüyen Skandiya ordusunu yok eden kralın güçlerine, biri kısa boylu ve kır saçlı, diğeri genç ve uzun boylu iki Orman Muhafızı komuta etmişti. Will, bunların Halt ile Gilan olduklarına emindi.

Irak başını kederle salladı. "Gronel iyi bir adamdı," dedi.

"Yokluğunu fazlasıyla hissedeceğiz."

"Babası zaten hissediyor. Duncan'a karşı Valla Yemini etti."

"Bu doğru olamaz," dedi Irak, inanmazlıkla kaşlarını çatarak.

"Valla Yemini, yalnızca ihanet ya da cinayet söz konusu olduğunda edilir."

Slagor omuz silkti. "O Yüce Kont. Bana kalırsa, ne isterse yapabilir. Tanrı aşkına, bu Allah'ın unuttuğu adada yiyecek bir şeyiniz var mı yahu? Bizim erzak deniz suyu yüzünden berbat oldu."

Bu yeni haberlerden dolayı aklı başka yerde olan Irak, yakınlardaki Will ile Evanlyn'i fark etti. Kafasını kulübelere doğru salladı.

"Bir ateş yakın," dedi çocuklara. "Bu adamların sıcak bir yemeğe ihtiyaçları var."

Slagor ona yapması gerekenleri hatırlattığı için öfkeliydi. Adamı

sevmiyordu belki, ama başlarına gelen onca olaydan

- 77 -

JOHN FLANAGAN

sonra tayfaların yardıma ve ilgiye ihtiyaçları vardı. Will'i kulübeye doğru sertçe ittirdi. Sersemleyen oğlan, hemen arkasındaki Evanlyn ile koşmaya başladı.

Will'in içinde kötü bir his vardı. Valla Yemini hakkında bir fikri yoktu ama bir tek şeyi iyi biliyordu. O da, Evanlyn'in kimliğini gizli tutmanın, bir ölüm kalım meselesi haline gelmiş olduğuydu.

~ 78 ~

ki yandaki ağaçlar giderek okyanusa yaklaşan yolun üzerine kapanırken, verimli, ekili topraklar da yerlerini orma İnlık bir araziye bırakıyordu.

Yol kenarındaki kalın ağaçların pusu kurmaya fırsat tanıdığı, huzurlu gezginlerin soyulma korkusu yaşadıkları türden bir araziydi burası. Halt, bu tür bir korku içinde değildi elbette. İşin aslı, bir soygun denemesini bile heyecanla karşılayabilecek kadar karanlık bir ruh hali içindeydi.

Ağır saks bıçağı ile fırlatma bıçağı, pelerininin içinde kolayca ulaşabileceği bir yerdeydi; uzun yayını ise, Orman Muhafızı tarzında, eyerin topuzunun üzerine yatırmıştı. Pelerininin ucu -ki özel olarak bu amaçla dikilmişti- omzundan geriye doğru kıvrılmıştı. Ayrıca hızla ve kolayca eline alabilmesi için kılıfındaki iki düzine okun tüylü uçları açığa çıkmıştı. Her Orman Muhafızı'nın ok kılıfında yirmi dört hayat taşıdığı söylenirdi; ok ve yay söz konusu olduğunda o kadar nişancıydı her biri.

Bu dışarıdan gözüken silahları ve tehlikeyi anında kavrayan muhafız içgüdülerinin yanında, Halt'un potansiyel bir saldırı

- 79 ~

JOHN FLANAGAN

gan karşısında iki gizli kozu daha vardı. Muhafız atları çekici ile Abelard, kendilerine yaklaşan yabancıları fark ettikleri an sessiz uyarılarda bulunmak üzere eğitilmişlerdi. Ve şimdi, Halt yoluna devam ederken, Abelard'ın kulakları art arda seğiriyor, çekici ile birlikte başını hızla çevirip kişniyordu.

Halt, ne uzanıp nazikçe atının boynunu okşadı.

“Aferin oğullanma,” dedi usulca ve söylediğini anlayan atların kulakları birden dikiliverdi. Pelerinli süvari, dışarıdan bakıldığında yalnızca atını yatıştırıyormuş gibi duruyordu; son derece normal bir görüntüydü bu. Ama aslında sezgileri keskinleşmiş, aklından ihtimalleri geçiriyordu. Bir tek kelime çıktı ağzından.

“Nerede?”

Abelard başını hafifçe sola eğerek, yaklaşık elli metre ötele -
rindeki, yola yakın duran ağaç kümesini işaret etti. Hızla arkasına
dönen Halt, usulca arkasından gelmekte olan Çekici'nin de aynı
yöne doğru baktığını fark etti. Atların ikisi de ağaçların içindeki
yabancıların ya da yabancıların varlığını sezmişti. Halt, yeniden
konuştu.

“Serbest.”

İşaret ettikleri istikametini anlaşıldığını anlayan atların başları öne
çevrildi. Orman Muhafızları'na hayatta kalma ve tehlikeyi önceden
sezme kudretini veren şey, bu tür özel yeteneklerdi işte.

Ağaçların içinde birilerinin bulunduğu habersizmiş numarası
yapan Halt, ağır temposunu koruyarak ilerlemeye devam etti. Atların
ona, yalnızca etrafta birileri olduğu bilgisini verebileceklerini
hatırlayınca, kendi kendine gülümsedi.

- 80 ~

BUZLAR ÜLKESİ

Saklananların dost mu düşman mı olduğunu kestiremiyordu
midilliler.

Onu da bilebilseler, gerçekten de doğüstü bir güç olurdu bu,
diye düşündü kendi kendine.

Ağaçlarla arasında kırk metre kalmıştı artık. Yarım düzineydiler;
gür çalılarla çevrili, dallı budaklı ağaçlardı. Pusu kurmak için
mükemmel bir fırsat sunuyorlardı. Son on saattir çiselemekte olan
yağmurdan korunmak isteyen birileri için sığınak görevi görüyor da

olabilirler, diye aklından geçirdi Halt. Kukuletasının altından gür çalılığını tarıyordu. Muhtemel tehlikeye artık daha da yaklaşmış olan Abelard, boğazının derinliklerinden bir homurtu koyuverdi. Belli belirsiz bir sesteki aslında ve binicisine sanki atın kamı guruldemiş gibi gelmişti. Halt, atı bir diziyile dürttü.

“Farkındayım,” dedi usulca, kukuletasının dudak hareketlerini gizleyeceğini bilerek.

Sonunda yeterince yakına geldiğine karar verdi. Arada belli bir mesafe olduğu sürece, yayı, ona avantaj sağlıyordu. Dizginleri usulca çekince, Abelard da arkasındaki Çekici de durdu.

Halt, yavaş ve seri bir hareketle kılıfından bir ok çekerek yayma geçirdi. Kirişi germeye gerek görmedi. Yıllardır düzenli olarak yaptığı idmanlar, göz açıp kapayıncaya kadar kirişi girmesini, nişan almasını ve okunu bırakıp hedefini vurmasını mümkün kılıyordu.

“Açığa çık bakalım!” diye seslendi gür bir sesle. Bir anlık tereddüdün ardından ağaçların arasından çıkan yapılı atlı, yolun kıyısındaki boşluğa geçip durdu.

- 81 -

JOHN FLANAGAN

Halt'un, kollarıyla boynunun etrafındaki zincirden zırhın donuk parıltısından anlayabildiği kadarıyla, bir savaşçıydı bu. Yağmurdan korunmak amacıyla bir pelerin geçirmişti üzerine. Eyer topuzuna koni biçimli, basit, çelik bir miğfer asılıydı. Yuvarlak, armasız bir kalkanı ise sırtına asmıştı. Görünürde kılıcı ya da başka bir silahı

yoktu ama Halt, atlının bu tür bir silahı, büyük ihtimalle Orman Muhafızı 'nın uzağında kalan sol tarafında taşıyacağını tahmin etti. Doğal olarak atlının silahlı olduğunu varsayması gerekiyordu. Yarı yarıya zırh kuşanıp eline silah almadan dışarı çıkmanın bir anlamı yoktu sonuçta.

Öte yandan savaşçı, bir yanıyla Halt'a tanıdık geliyordu. Bir an sonra atlının kim olduğunu anladı. Rahatlayarak yayın ucundaki okunu aynı seri, deneyimli hareketlerle kılıfına geri koydu.

Atlıyı selamlamak üzere Abelard'ı öne doğru sürdü.

“Burada ne işin var?” diye sordu, yanıtın ne olacağını çok iyi bilmesine rağmen.

“Seninle geliyorum,” dedi Horace, Halt'un şüphelerini doğrulayarak. “Will'i arayacaksın, ben de sana katılacağım.”

“Demek öyle,” dedi Halt; oğlanın yanma gelince dizginleri çekerek midilliye durdurdu. Uzun boylu Horace'ın savaş atı da Abelard'dan birkaç karış uzundu. Orman Muhafızı, genç savaşçıyla yüz yüze gelebilmek için başını yukarı kaldırmak zorunda olduğunu fark etti. Oğlanın yüzünde kararlı bir ifade vardı.

“İyi ama yokluğunun farkına vardığında ustan ne diyecek sence?” diye sordu.

“Sör Rodney mi?” diye omuz silkti Horace. “O zaten biliyor.

Ayrılacağımı söyledim ona.”

BUZLAR ÜLKESİ

Halt, başını şaşkınlıkla eğdi. Horace'ın ona katılmak için

birliğinden kaçığını sanmıştı. Ama savaşçı çırağı, hile ve kur - nazlıkla işi olmayan dürüst bir çocuktu. Geri adım atmanın Horace'm karakterinde olmadığım fark etti Halt.

“Bu ciddi haberi nasıl karşıladığını merak ediyorum?”

Anlamayan Horace, kaşlarını çattı.

Kararsızlıkla “Efendim?” deyince, Halt, usulca i geçirdi.

“Ona bunu söylediğinde ne dedi? Kafana bir tane patlatmıştır herhalde?” Rodney, asi çıraklara karşı gösterdiği hoşgörüyle tanınan biri değildi. abuk fkelenirdi ve Savaş Okulu'ndaki çocuklar da bunu tüm şiddetiyle hissederlerdi.

“Hayır,” dedi Horace, ifadesiz bir sesle. “Sana bir mesaj iletmemi söyledi.”

Halt, merakla başını sallayarak “Neymiş bu mesaj?” diye sordu.

Horace'ın

yanıt

vermeden

nce

at

sırtında

huzursuzca

kımıldandığını fark etmişti.

““Bol şans,” dedi,” diye yanıtladı oğlan sonunda. “Ve sana onun onayıyla geldiğimi söylememi istedi; gayrıresmi olarak, tabii.”

“Elbette,” dedi Halt, Savaş Okulu komutanından gelen bu

beklenmedik destek karşısında düştüğü şaşkınlığı başarıyla gizleyerek. “Sürgün edilmiş, kanundışı bir adamla gitmene resmen izin veremezdi, değil mi?”

Horace bunu düşündü ve başıyla onayladı. “Sanırım öyle. Yani seninle gelmeme izin verecek misin?”

Halt başını iki yana sallayıp “Elbette vermeyeceğim,” dedi sertçe. “Gittiğim yerde bir de seninle ilgilenecek vaktim olmayacak.”

~ 83 -

JOHN FLANAGAN

Halt’un onu hafife alan ses tonu karşısında, oğlanın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi.

“Sör Rodney ayrıca, yolda arkanı kollayacak bir savaşıya ihtiyaç duyabileceğini de söylememi istedi sana,” dedi Horace.

Halt, konuşurken uzun boylu delikanlıyı dikkatle inceliyordu.

“Tam olarak böyle mi dedi?” diye sorunca, Horace başını salladı.

“Tam olarak değil.”

“O zaman tam olarak ne dedi, onu söyle bana?” diye ısrar etti

Halt.

Horace derin bir nefes aldı. “Tam olarak söylediği... ‘Arkanı kollayacak iyi bir savaşıya ihtiyacın olabilir’ idi.”

Halt içinden gelen gülümseme isteğini bastırdı.

“Kimi kastederek?” diye itiraz etti. Atının üzerinde küplere

binerek kızaran Horace, cevap vermedi. Verebileceği en iyi karşılık

da buydu zaten. Halt, çocuğu yakından inceliyordu. Rodney’nin

tavsiyesini önemsiyor ve Horace'ın çok cesur olduğunu biliyordu.

Bunu, Uthal Ovalan'nda Morgarath'ı düelloya davet ederek kanıtlamıştı zaten.

Ama çocuk, aşırı özgüvenli ya da aldığı çok sayıda övgü nedeniyle başı dönmüş biri de olabilirdi. O durumda, savunmaya çekilerek Halt'un alaycı itirazlarına cevap yetiştirmekle meşgul olacaktı. Keskin çizgilerle dolu yüzüyle önünde oturuyor olması, çocuğun karakteriyle ilgili çok şey anlatıyordu Halt'a. Nasıl da değişiyorlar, diye düşündü Orman Muhafızı. Küçükken Horace'ın kabadayının teki olduğunu hatırlıyordu. Savaş Okulu disiplini ve aradan geçen birkaç senenin ilginç değişikliklere imza attığı belli oluyordu.

BUZLAR ÜLKESİ

Oğlanı yeniden inceledi. Bir yol arkadaşı, hiç de fena olmazdı doğrusu. Gilan'ı, ona Araluen'de ihtiyaç duyulacağı için reddetmişti. Ama Horace başkaydı. Ustasından -gayrırres- mi de olsa- izinliydi. Çok iyi kılıç kullanıyordu. Üstelik sadık ve güvenilir bir çocuktü.

Ve tüm bunların haricinde, itiraf etmeliydi ki Will esir düş-tüğünden bu yana, gençlerle yan yana olmayı özlemişti Halt.

Gençlerin beraberlerinde getirdikleri heyecanı ve coşkuyu öz - lüyordu. Sonu gelmek bilmeyen sorularını bile.

Horace'ın da onu dikkatle süzdüğünü fark etti. Çocuk Halt'tan bir yanıt bekliyordu ve şu ana kadar, Sör Rodney tarafından ileri

sürülen “iyi savaşı” kimliğini alaycı bir dille reddedişinde hiçbir şey duymamıştı Halt’un ağzından. Halt, derin bir iç geçirdi ve kaşlarını çatıp alnını kırıştırdı.

“Korkarım beni gece gündüz sorulara boğacaksın, ha?” dedi. Ses tonu, Horace’ın omuzlarının çökmesine neden oldu ama birden, sözlerin anlamını kavrayıverdi oğlan. Yüzü aydınlandı ve omuzlarını yeniden dikleştirdi.

“Yani alacak mısın beni yanına?” dedi, heyecanlı sesi niyetlendiğinden daha tiz bir perdeden çıkmıştı. Bakışlarını yere diken Halt, gerekmediği halde eyer çantasının kayışını düzeltti. Yıpranmış yüzündeki hafif tebessümü oğlana göstermek istemiyordu.

“Görünen o ki, almak zorundayım,” dedi isteksizce. “Kaç- tığına göre, Sör Rodney’nin yanına da geri dönemezsin artık, öyle değil mi?”

“Hayır, dönemem! Yani... bu harika! Sağ ol, Halt! Pişman olmayacaksın, söz veriyorum! İşin aslı, kendi kendime Will’i

~ 85 ~

JOHN FLANAGAN

bulup kurtaracağıma dair söz vermişim.” Oğlan, isteğinin kabul edilmiş olmasının coşkusuyla lafi ağzında geveliyordu. Halt, Abelard’ı diziyle dürttü ve arkasındaki Çekici ile ilerlemeye başladı.

Horace da savaş atını Abelard ile aynı hizaya getirmiş, 'teşekkürlerini sunmaya devam ediyordu.

“Will’in peşinden gideceğini biliyordum, Halt. Kral Duncan’la

bu yüzden takışmış numarası yaptığını biliyordum! Olan biteni

duyduğumuzda kimse inanmamıştı ama ben, gidip Will'i

Skandiyalılar'dan kurtarmak için yaptığını biliyordum..."

"Yeter!" dedi Halt sonunda; yağmur gibi yağın kelimeleri

durdurmak amacıyla bir elini kaldırmıştı. Cümlesi yarıda kalan

Horace, özür diler gibi başını eğdi.

"Peki. Elbette. Affedersin. Tek kelime dahi etmem," dedi.

Halt, minnettarlıkla başını salladı. "Umarım öyle olur."

Uslanan Horace, doğu kıyısına doğru yol alırlarken yeni ustasının

yanında sessizce at sürüyordu. Yüz metre kadar ilerlemişlerdi ki,

dilini daha fazla tutamadı.

"Nereden gemiye bineceğiz?" diye sordu. "Haydutların ardından

dosdoğru Skandiya'ya mı yelken açacağız? Yılın bu vaktinde deniz

aşılabilir mi?"

At sırtında yan dönen Halt, genç adama uğursuz bir bakış fırlattı.

"Çoktan başladın, bakıyorum," dedi sertçe. Ama içten içe,

kendisini haftalardır hissetmediği kadar hafiflemiş hissediyordu.

~ 86 ~

lagor'un gemisi *Kurt Dişi*'nin beklenmedik gelişi,

Skorghijl'deki hayatı iyice tatsızlaştırmıştı.

kö S

Bir kişilik yere iki kişi gelince, tıklım tıkış yaşam şartları iyice

tüleşmişti. Ve bu dip dibe yaşam, beraberinde kavgaları da

getiriyordu. Uzun süre hareketsiz kalmaya alışkın olmayan

Skandiyalılar, zamanlarını, içki içmek ve kumar oynamakla

geçiriyorlardı. Belaya davet çıkarmanın en kesin formülüydü bu.

Aynı ekibe dâhil olan tayfalar söz konusu olduğunda, ortaya çıkan

sorunlar genellikle hızla hallediliyor ve unutuluyordu. Ama farklı

gruplardan birileri tartışınca sabır tükeniyor, olaylar büyüyor ve

bazen, Irak müdahale edemeden, silahların çekildiği bile oluyordu.

Slagor kavgaları ayırmak için parmağını bile kıpırdatmıyor, diye

düşündü Will. *Kurt Dişinin* kaptanıyla vakit geçirdikçe, adamın

gerçekten çok az nüfuz sahibi olduğunu ve diğer Skandiyalı lar'dan

pek az saygı gördüğünü fark etmişti. Kendi tayfası bile, adama

sadık olduklarından değil, kazanacakları para için yanındaydı

kaptanlarının.

- 87 -

JOHN FLANAGAN

Will ile Evanlyn'in işleri de iki katma çıkmıştı elbette. Eskisinin

iki katı yemek pişirmeleri, hizmet etmeleri ve temizlik yapmaları

gerekliyordu. Onlara yapmaları için görevler veren iki katı Skandiyalı

vardı ortalıkta. Ama en azından yaşam alanlarını korumuşlardı.

İkisinin kaldığı kulübe, iriyarı Skandiyalıları'nın kalmak istemeyeceği

kadar dar bir yapıydı. Devler tarafından tutsak edilmiş olmanın avantajı da bu, diye düşünüyordu Will.

Ama Will ile Evanlyn'in hayatını zehir eden şey, dövüşler ve fazla mesai değildi. Ragnak'ın Valla Yemini ettiği haberi, prensesi harap etmişti. Tehlikedeydi artık; en küçük bir hata, ağızlarından kaçacak minicik bir kelime, hayatını sona erdi- rebilirdi. Will'e dikkatli olması, ona gerçek kimliğini açıklamadan önceki gibi davranması için yalvarıyordu. Will'in göstereceği en küçük saygı belirtisi bile şüphe çekebilir ve kızın sonunu getirebilirdi.

Will, doğal olarak sırrını koruyacağına dair temin etmişti kızı.

Kendi

kendine

onun

Cassandra

olmadığını telkin ediyor,

düşüncelerinde bile Evanlyn ismini kullanmaya çalışıyordu. Ama o uzak durmaya çalıştıkça, Cassandra ismi kendiliğinden dilinin ucuna yapıştıyordu sanki. Dikkatsiz davranıp kızın kimliğini ele vereceği korkusuyla yaşıyordu.

Can sıkıntısı ve düş kırıklıkları sonucunda yaşadıkları tatsızlıklar,

bu yeni ve son derece gerçek tehlikenin ışığı altında, kaybolup

gitmişti. Eskisi gibi müttefik ve dosttular; birbirlerine Keltika'daki

gibi destek oluyorlardı.

Evanlyn'in fidyeye planı artık paramparça olmuştu elbette.

Ailesinin tüm bireylerini öldürmeye ant içmiş bir adama

BUZLAR ÜLKESİ

kimliğini açıklayamazdı. Buna bir de mecburen yaptığı kaba, aşağılık işler eklenince, kızın Skorghijl'deki hayatı cehenneme dönmüştü. Hayatının tek aydınlık noktası Will idi. Çocuk her an neşeli, pozitif ve kızını yüreklendiriyordu. Evanlyn, oğlanın hiçbir şey söylemeden en beter, en pis işleri mümkün olduğunca üstüne aldığını fark ediyordu ve bundan dolayı ona minnettardı. Birkaç gün önceki tavırlarını hatırladıkça utanıyordu. Ama özür dilemeye kalktığında -hatalı olduğunu itiraf edecek kadar açıksözlü davranmıştı- gülümseyerek geçiştirmişti Will.

“Kapalı alan, hepimizin sınırlarını bozdu,” demişti kıza.

“Buradan ne kadar çabuk kurtulursak, o kadar iyi.”

Hâlâ kaçmayı planlıyordu ve Evanlyn, onunla birlikte gitmesi gerektiğini fark etti. Will'in bir şeyler tasarladığının bilincindeydi, ama çocuk planı üzerinde hâlâ çalışıyor olmalıydı ki şimdiye dek pek detaya inmemişti.

Akşam yemeği bitmiş ve bir sürü tahta tabak, kaşık ve bardak, deniz suyuyla temizlenmek üzere bir kenara yığılmıştı. İç geçirerek bulaşıklara doğru eğildi Evanlyn. Yorgundu ve yağlı bulaşıkları yıkamak için bileğine dek soğuk suya girme düşüncesi, dayanılacak gibi değildi.

“Ben yaparım,” dedi Will usulca. Skandiyalılar'dan biri onları

izliyor mu diye bakındıktan sonra, ağır çuvalı kızın elinden aldı.

“Hayır,” diye itiraz etti Evanlyn. “Haksızlık bu...” Ama Will, kızı susturmak için elini kaldırdı.

“Kontrol etmek istediğim bir şey vardı zaten. Bu iyi bir bahane olacak,” dedi. “Hem kötü günler geçirdin. Git de dinlen biraz.”

- 89 -

JOHN FLANAGAN

Sonra sıırıttı. “Daha iyi hissedeceksen, yarın yıkanacak bol bol tabak çanak olacağını hatırlatayım. Ve ertesı gün de. Ben dalga geçerken hepsini temizleyebilirsin.”

Kız, yorgunlukla gülümseyerek minnet dolu bir hareketle onun elini sıktı. Sert yatağında gerinerek hiçbir şey yapmamanın düşüncesi bile gerçek olamayacak kadar güzeldi.

“Teşekkürler,” dedi sadece. Oğlan gülümsedi. Evanlyn onun, ilişkileri normale döndüğü için son derece memnun olduğunu biliyordu.

“En azından misafirlerimiz yemeklerini büyük bir hevesle yiyor,” dedi Will neşeyle. “Tabaklarda pek artık bırakmıyorlar.”

Çuvalı ve tıngırdayan kap kaçağı omzuna atarak kumsala yöneldi.

Kendi kendine gülümseyen Evanlyn, eğilerek kulübeye girdi.

5S> -----

Dumanla kaplı, gürültülü kulübeden çıkan Kont Erak, soğuk deniz havasını derin derin içine çekti. Ada hayatı canını sıkmaya başlamıştı, hele ki Slagor disiplini sağlamak için kılını bile

kıpırdatmazken. Öfkeyle herif işe yaramaz sarhoşun teki, diye geçirdi aklından. Slagor savaşçı falan değildi zaten; yalnızca hafif korunaklı yerlere baskın yaptığı ve savaşa asla katılmadığı da bilinen gerçeklerdi. Irak, az önce kendi adamlarından biriyle *Kurt Dişinin* kanun kaçağı bir tayfası arasında çıkan kavgaya müdahale etmek zorunda kalmıştı. Slagor'un adamı, hileli bir zar kullanıyordu ve bu durum yüzüne vurulduğunda, saks bıçağını çekerek rakibini tehdit etmişti.

- 90 -

BUZLAR ÜLKESİ

Irak araya girerek sert bir yumrukla *Kurt Dişi* tayfasını yere devirmişti. Sonrasında, tarafsız olduğunu göstermek adına kendi adamına da bir tane patlatması gerekmişti.

Skandiya usulü hakkaniyet, diye düşündü bezginlikle. Sol kroşe ve sağ direktten ibaret.

Kumsaldaki çakıllardan gelen ayak sesini duyduğunda başını kaldırdı ve su kıyısına doğru ilerleyen karanlık şekli fark etti.

Düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı. Araluenli oğlandı bu.

Gizlice oğlanı takip etmeye başladı. Kumların üzerine atılan tabak çanağı ve temizleme seslerini duydu. Belki de yalnızca bulaşık yıkıyordur, diye düşündü. Belli olmaz. Dikkatli adımlarla biraz daha yaklaştı.

Irak'm hareketleri, Orman Muhafızı standartlarını yakalamıyordu. Sesi duyan Will, o sırada servis tabaklarını ovuşturmakla

meşguldü. Ya biri geliyor ya da morsun teki kumsala çıktı, diye düşündü.

Arkasını döndüğünde, Erak'm cüsseli vücudunu tanıdı; keskin rüzgârdan korunmak için giydiği ayı derisinden pelerinle karanlıkta daha da iri görünüyordu adam. Kararsız kalan Will yerden kalkarken, elinin bir hareketiyle oğlanı durdurdu.

“İşine devam et,” dedi, ters ters. Will bulaşıkları ovalamaya devam etti. Göz ucuyla demirli gemiye bakarak fırtınanın getirdiği havayı koklayan Skandiyalı lideri izliyordu.

“Burası leş gibi kokuyor,” diye mırıldandı Erak nihayet.

“Daracık yerde çok fazla insan var,” demeye cesaret etti Will.

Hâlâ önüne bakıyor ve tabakları temizliyordu. Erak, oğlanın ilgisini çekiyordu. Sert bir adam ve merhametsiz bir savaşçıydı ama aslında zalim biri değildi. Will'e karşı, -zaman

~ 91 -

JOHN FLANAGAN

zaman kaba bir biçimde de olsa- neredeyse arkadaşça bir tavır içindeydi.

Erak da Will'i inceliyordu. Neyin peşindeydi bu oğlan? Muh-temelen bir kaçış yolu arıyordur, diye düşündü Erak. Onun ye rinde olsa, o da öyle yapardı. Muhafız çırağı, akıllı ve becerikli bir çocuktü. Kararlıydı da. Erak onun zorlu egzersiz programına nasıl bağlı kaldığını izlemiş; hava iyi ya da kötü olsun, kumsal koşularını mutlaka tamamladığına dikkat etmişti.

Bir kez daha muhafız çırağına saygı duyduğunu fark etti. Kıza da saygısı büyüktü, o da büyük yiğitlik göstermişti.

Kız aklına gelince, kaşları çatıldı. Er ya da geç, o tarafta da arıza çıkacaktı. Özellikle de Slagor ve adamlarıyla. *Kurt Dişi* tayfası, sefillerden oluşuyordu; büyük çoğunluğu, hapishane kaçkını ve adi sululardı. şerefli bir adam, Slagor'un emri altına girmezdi zaten. Eh, dedi soğukkanlılıkla, öyle bir şey olursa, birkaç tanesini daha dvmem gerekecek. Otoritesinin, Slagor'un adamları türünden ayaktakımı nedeniyle sarsılmasına izin vermeyecekti. Tutsaklar, Erak'ın malıydı. Felekatle sonuçlanan Araluen seferinden elde ettiği tek ganimet onlardı ve birinin kılına bile dokunacak olurlarsa, karşılarında onu bulacaklardı. Bunları düşünürken, yalnızca yatırımını korumakta olduğunu söylüyordu kendi kendine. Ama bunun doğruluğundan o kadar da emin değildi.

“Kont Erak?” dedi ocuk, karanlığın içinden. Sesi, Skandi- yalı lidere soru sorma izni olup olmadığını merak edercesine, kararsız çıkmıştı. Erak, homurdandı. ıkan ses pek anlaşılma- sa da, Will bunu devam etmesi yönünde bir izin gibi algıladı.

BUZLAR ÜLKESİ

“Kont Slagor'un sözünü ettiği şu Valla Yemini nedir?” diye sordu, sesinin sıradan bir soru soruyormuş gibi çıkmasına dikkat ederek. Erak, oğlanın kullandığı unvan karşısında kaşlarını çattı. “Slagor bir Kont değil,” diye düzeltilti. “Yalnızca denizci, bir kurt gemisi kaptanı.”

“Özür dilerim,” dedi Will saygıyla. Erak’ı öfkeliendirmek, en son istediği şeydi. Slagor’u ona eşit koşarak, adamı kızdırdığı belli oluyordu. Duraksadı, ancak Erak’ın öfkesi geçmiş gibi duruyordu, o yüzden bir daha sordu.

“Peki ya Valla Yemini?”

Erak, alçak sesle geçirdi ve sırtını kaşıyabilmek için hafifçe eğildi. Pirelerin adaya Slagor’un adamlarıyla geldiklerinden emindi.

Bir o eksikti zaten. Soğuk, nem, is ve kötü kokulara şimdi bir de pireler eklenmişti. Kim bilir kaçınıcı kez, Slagor’un kurt gemisinin Beyaz Fırtına Denizi’ndeki fırtınalarda batmış olmasını diledi.

“Ragnak’ın etmiş olduğu yemin,” dedi, hiç de açıklayıcı olmayan bir şekilde. “Bir amacı olduğundan değil ya. Eğer biraz mantıklı biriysen, Vallalar’ı kolay kolay rahatsız etmezsın.”

“Vallalar mı?” diye sordu Will. “Kim ki onlar?”

Erak, çömelmiş karanlık şekle doğru çevirdi başını. Şaşkınlıkla başını salladı. Şu Araluenliler de ne kadar cahil oluyordu canım!

“Vallalar’dan söz edildiğini duymadın mı hiç? O rutubetli adada ne öğretiyorlar size yahu?” diye sordu. Will, akıllılık ederek yanıt vermedi. Sessizlik içinde geçen birkaç saniyenin ardından, Erak sözlerine devam etti.

- 93 ~

JOHN FLANAGAN

“Vallalar, evlat, intikam tanrılarıdır. Üç tanedirler. Köpekbalığı, ayı ve akbaba görünümündedirler.”

Söyledikleri anlaşıldı mı diye bekleyerek sustu. Will, bir yorumda bulunması gerektiğini hissetmişti.

“Anlıyorum,” dedi kararsızlıkla. Erak, alaycı bir dille ho -
murdandı.

“Anlamadığına eminim. Aklı başında olan biri, Vallalar’a asla bulaşmaz. Aklı başında olan biri, onlar adına yemin de etmez.”

Will, Skandiyalı’nın sözlerini düşündü. “Yani Valla Yemini, bir intikam yemini mi?” diye sordu. Erak, acımasızca başını salladı.

“Toptan intikam,” dedi. “Sana yanlış yapan kişiden o kadar nefret edersin ki, yalnızca ondan değil, ailesinin tüm fertlerinden de intikam alacağına dair ant içersin.”

“Tüm fertleri mi?” dedi Will. Erak bir an, bu soruların arkasında özel bir nedenin yatıp yatmadığını merak etti. Ama bu tür bir bilginin adadan kaçmalarına bir faydası dokunmayacağını düşünerek devam etti.

“Sonuncusu da ölünceye dek,” dedi Erak. “Bu bir ölüm yemini elbette ve bozulması mümkün değil. Bir kez edildikten sonra, yemini eden kişi sözünden cayarsa, Vallalar onun yerine yemini eden kişi ile ailesinin canını alırlar. Tanışmak isteyeceğin türden tanrılar değil, inan bana.”

Yeniden bir sessizlik yaşandı. Will, çok ileri gitmiş olabileceğinden endişelenerek, konuyu değiştirmeye karar verdi.

“O kadar korkunçlarsa, Ragnak neden?..” diye başladığı sözleri Erak tarafından kesildi.

BUZLAR ÜLKESİ

“Çılgının teki de ondan!” diye patladı Skandiyalı. “Sana söyledim, ancak delinin teki Valla Yemini eder! Ragnak’ın aklı hiçbir zaman başında değildi, oğlunun kaybı onu hepten çıldırtmış olmalı.”

Bir tiksinti işareti yaptı. Ragnak ve dehşet verici Vallalar hakkında konuşmaktan usanmış gibiydi.

“Duncan’ın ailesinden olmadığına şükret, evlat. Ya da Ragnak’ınkinden.” Şömine ateşinin kulübe duvarlarındaki bir düzine çatlaktan sızarak nemli çakıllarda uzun, garip şekiller oluşturduğu tarafa yönelerek, Will’e arkasını döndü.

“İşine dön artık,” dedi öfkeyle ve uzun adımlarla sıcak, ağır kokulu kulübeye yürümeye başladı.

Tabakların sonuncusunu soğuk deniz suyuna daldıran Will, onu izliyordu.

“Buradan gerçekten kurtulmamız gerek,” dedi usulca, kendi kendine.

zleyip dinleyecek o kadar çok şey vardı ki, Horace başını

önce hangi tarafa çevirsin, bilemiyordu.

Rıhı

Etrafındaki liman şehri La Rivage'dan hayat fişkırıyordu adeta.

tımlar, gemilerle dolup taşıyordu; Yan yana bağlı duran basit

balıkçı tekneleriyle çift direkli ticari gemiler, göz alabildiğince

uzanıyor gibi görünen bir direk ve halat curcunası yaratıyordu.

Horace'in kulakları, dümenlerini temizleyen balıkçılar tarafından

limana fırlatılan kırıntılar uğruna birbir- leriyle kapışan martıların

canhıraş feryatlarıyla çınılıyordu. Büyüklü küçüklü gemiler, limanın

sakin denizinde alçalıp yükselerek salınıyor, bir an bile sabit

durmuyordu. Martıların tiz seslerinin arkasında ise, gemilerinin

gövdelerini komşularından koruyan yüzlerce hasır korkuluğun

düzenli gıcırıltıları duyuluyordu.

Horace'ın burun delikleri ise pişen yemeklerden çıkan koku ve

dumanla doluyordu; Redmont Şatosu'nda çıkan sade yemeğe kıyasla

çok farklı, egzotik, heyecan verici ve yabancı öğeler barındıran

kokuları olan yemeklerdi bunlar.

BUZLAR ÜLKESİ

Ki bu anlaşılır bir şey, diye düşünüyordu Horace. Zira hayatında ilk kez yabancı bir ülkeye ayak basıyordu. Keltika'yı ziyaret etmişti elbette, ama orası yabancı ülke sayılmazdı; Araluen'in bir uzantısıydı. Burası ise çok farklıydı. Etrafında öfkeli ve memnun sesler yükseliyor, insanlar birbirlerine sesleniyor, karşılıklı hakaretler yağdırıp gülüşüyordu. Ve Horace, bu sınır lisanının tek kelimesini bile anlayamıyordu.

Halt, Dar Geçit'i Galya'daki tabakhanelere getirilen leş kokulu hayvan derileri eşliğinde güvertesinde geçtikleri ufak tefek, tıknaz yük gemisinin sahibine ödeme yaparken, atların dizginlerinden tutan Horace da limanda etrafı gözlüyordu. Hayvan derilerinden oluşan kaskatı yığınların dibinde geçirilen dört günün ardından, bundan böyle deri kıyafet giyip giyemeyeceğini merak ediyordu Horace. Uzanıp kemerinden yakalayan bir el, irkilerek o tarafa dönmesine neden oldu.

İki büklüm olmuş, solgun yüzlü yaşlı bir kadın, karşısında durmuş gülümsüyordu; dişsiz ağzıyla sırıtarak açtığı avucunu öne uzatmıştı.

Kadın, paçavralar içindeydi; başına, bir zamanlar renkli olsa da artık kirden rengi belli olmayan bir bandana sarmıştı. Yerel dilde bir şeyler söyleyince, Horace'ın tek yapabildiği omuz silkmek oldu. Hiç parası yoktu ve kadının bir dilenci olduğuna da emindi.

Gülümseyen surat, birden asılarak tehditkâr bakışlar fırlattı ve

kadın öfke dolu bir şeyler söyledi. Konuştuğu dille alakası olmasa da, bunun bir iltifat olmadığını anlamıştı Horace. Yaşlı kadın arkasını döndü ve havaya çapraz çizgilerden oluşan tu

~ 97

JOHN FLANAGAN

haf bir işaret çizip topallayarak uzaklaştı. Horace'a da çaresizce başını sallamak kaldı.

Gülüşme sesleri duyarak arkasını döndüğünde, yaşlı kadınla aralarında geçenlere şahit olup kıkırdayan, muhtemelen kendisinden birkaç yaş büyük kızları fark etti. Ağzı açık bakakaldı. Elinde değildi. Horace'a göre her biri son derece çekici olan kızlar, açık saçık olarak nitelendirilebilecek kıyafetler içindeydi. Hele birinin giydiği etek o kadar kısaydı ki, bacaklarının ancak küçücük bir kısmını kapatıyordu.

Kızlar yeniden onu işaret ediyor, şaşkın bakışlarını taklit ediyorlardı şimdi. Horace, hızla ağzını kapattığında kızların kahkahaları iyice yükseldi. İçlerinden biri, oğlana bir şey söyleyerek onu yanlarına çağırdı. Horace, kızın söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyordu. Kendisini cahil hissetti ve yanaklarının utançtan kıpkırmızı kesildiğini fark etti.

Onun bu hali, kızların iyice kahkahaya boğulmalarına neden olmuştu. Ellerini yanaklarına götürüyor, oğlanın utanıp sıkılmalarını taklit edip o tuhaf lisanlarında konuşuyorlardı.

“Bakıyorum da şimdiden arkadaş edinmişsin,” dedi Halt,

arkasından. Horace, suçlulukla ona doğru döndü. Orman Muhafızı - Horace, Halt' u başka bir kimlikle özdeşleştiremiyor- du- kızlarla çocuk arasında yaşananlardan dolayı eğleniyor gibiydi.

“Dillerini konuşabiliyor musun, Halt?” diye sordu Horace. Garip bir şekilde, bunun onu şaşırtmadığını fark etti. Orman Muhafızları'nın bazı gizli yetenekleri olduğuna inanmıştı hep ve şu ana dek yaşananlar da bu varsayımı doğruluyordu. Yol arkadaşı başını salladı.

BUZLAR ÜLKESİ

“Derdimi anlatacak kadar,” diye yanıtladı Halt ve Horace, çaktırmamaya çalışarak kızları işaret etti.

“Ne diyorlar?” diye sordu. Orman Muhafızı, Horace'm ya kından tanımaya başladığı o ciddi yüz ifadesini takınmıştı.

“Belki de bilmemen daha iyi,” dedi Halt sonunda. Horace başını salladı; bir şey anlamamıştı aslında, ama daha da budala bir duruma düşürmek istemiyordu kendini.

“Belki de,” diye onayladı. Halt, ustalıklı Abelard'ın sırtına atladı ve Horace da savaş atı Vurucu'ya binerek onu takip etmeye başladı.

Bu hareketlenme, kızlardan büyük bir tezahürat kopmasına neden olmuştu. Horace, kanın yeniden yanaklarına hücum ettiğini hissetti.

Halt, hem muzip hem de şefkatli denebilecek bir ifadeyle baktı ona.

Başını sallayarak deniz kıyısındaki dar, kalabalık sokak boyunca küçük konvoyun başını çekti.

Horace, at sırtında olmanın verdiği o tanıdık güven hissine

kavuşmuştu artık. Atının üzerindeyken kendisini bu hırgür meraklısı, telaşlı yabancılarla aynı seviyedeymiş gibi görüyordu. Sanki artık kimse onunla dalga geçmek ya da para dilenip hakaretler yağdırmak için üzerine gelmiyor gibiydi. Atlı ya da silahlı adamlar, yaya halktan doğal bir saygı görüyordu. Araluen’de de daima böyle olmuştu bu ama Galya’da atlı olmak, fazladan bir avantaj sağlıyordu sanki. Galyalılar, atlılarla arkalarındaki gürbüz yük atına yol verebilmek için hızla çekiliyordu önlerinden.

Horace’ın aklına, Galya yasalarının kendi memleketindeki kadar adil olmaması ihtimali geldi. Araluen’de yayaların atlılara yol vermeleri bir zorunluluk değildi. Burada ise yayalar, atlılardan tedirgin oluyor, hatta onlardan korkuyorlardı. Halt’a

- 99 -

JOHN FLANAGAN

tam iki ülke arasındaki farkı soracaktı ki durdu. Halt, bitmek bilmeyen sorularından dolayı onu sürekli azarlıyordu ve Horace, bu kez merakını derinlere gömmeye kararlıydı. Sorularını öğle yemeği için durduklarında sormaya karar verdi.

Verdiği karardan memnun kalarak, hafifçe başını salladı. Birden aklına gelen başka bir düşünceyle kendini tutamayarak “Halt?” dedi çekingenlikle. Yanında at süren ince yapılı adamın derin bir iç geçirdiğini duydu. Kendi kendine -içinden de olsa- bir tekme attı.

“Hastalanıyorsun sandım,” dedi Halt soğuk bir ifadeyle. “İki, üç dakikadır hiç soru sormadın.”

İyice yüreklenen Horace devam etti.

“O kızlardan biri,” diye söze başladı ve Orman Muhafızı’nın bakışlarını anında üzerinde hissetti. “Çok kısa bir etek giyiyordu.”

Minicik bir sessizlik anı yaşandı.

“Ne olmuş?” dedi Halt, konuşmanın amacını anlayama- yarak.

Horace rahatsızlıkla omuz silkti. Kızın ve biçimli bacaklarının görüntüsü, yanaklarının yeniden kızarmasına neden oluyordu.

“Şey,” dedi kararsızlıkla, “buralarda normal bir şey midir bu, merak ettim.. hepsi bu.”

Halt, çocuğun ciddi yüzünü gözden geçirerek, birkaç kez boğazını temizledi.

“Sanırım Galyalı kızlar, bazen habercilik yapıyor,” dedi.

Horace hafifçe kaşlarını çattı. “Habercilik mi?”

“Habercilik. Bir kişiden diğerine mesaj götürüyorlar. Ya da

~ 1 0 0 ~

BUZLAR ÜLKESİ

kasaba ve şehirlerdeki bir ticarethaneden diğerine.” Halt, Horace anlattıklarına inanıyor mu diye oğlanın yüzüne bir bakış attı. Aksini düşünmesi için bir sebep olmadığını düşünerek ekledi. “Acil mesajlar.”

“Acil mesajlar,” diye tekrarlardı Horace, bağlantıyı hâlâ kuramarak. Ama Halt’un dediklerine inanıyor gibi duruyordu, o yüzden tecrübeli muhafız konuşmaya devam etti.

“Ve sanırım çok acil bir mesajı iletebilmek için koşmak ge -

rekiyor.”

Oğlanın gözlerindeki anlayış parıltısını görebiliyordu artık.

Bağlantıyı kuran Horace, birkaç kez başını salladı.

“Yani, o kısa etekler... daha rahat koşmalarını mı sağlıyor?” diye sordu. Başını sallama sırası Halt’a gelmişti şimdi.

“Uzun mesafeler boyunca koşacaksan eğer, kesinlikle uzun eteklerden daha mantıklı bir kıyafet.” Dalga geçtiğini anlıyor mu diye Horace’a bir bakış fırlattı; oğlan boş konuştuğunu anladı mı diye merak ediyordu. Ama Horace’m samimi yüz ifadesi, savaşçı çırağının ona yürekten inandığını gösteriyordu.

“Öyledir herhalde,” dedi Horace nihayet. “O şekilde daha hoş göründükleri kesin.”

Halt, bir kez daha göz attı çocuğa. Ama Horace, aldığı yanıtın memnun gibi duruyordu. Orman Muhafızı bir an için suçluluk hissetti ve onu kandırıldığına pişman oldu. Ne de olsa Horace, ona gönülden bağlıydı ve onunla bu şekilde dalga geçmek, çocuk oyuncağıydı. Orman Muhafızı, savaşçının berrak mavi gözleriyle mutlu, samimi yüz ifadesine bir göz attığında, içindeki tüm pişmanlık hissi kaybolup gitti. Horace, hayatın acımasız yanlarını yeterince tattı, diye

- 1 0 1 -

JOHN FLANAGAN

düşündü. Bu masumiyetini, bir süre daha korumasının bir sakıncası yoktu.

La Rivage'ı kuzey kapısından terk edip şehrin etrafını çevreleyen tarım arazilerine doğru yol aldılar. Yol onları tarlalar, ekinler ve çiftliklerin arasından geçirirken bir sağa bir sola bakman Horace'ın meraklı doğası, her zamanki formundaydı. Buradaki kırsal alan, Araluen'den farklıydı. Ortalıkta daha fazla ağaç çeşidi bulunuyordu ve bunun sonucu olarak da yeşilin farklı tonları mevcuttu. Bazı ekinler de pek tanıdık değildi; sapların ucunda yer alan insan kafası büyüklüğünde yapraklar kurumaya bırakılmış ve görünen o ki toplanmadan kurumaya başlamıştı. Horace, birkaç geniş, açık uçlu depoda asılı duran yaprakların iyice kurumuş olduklarını fark etti. Bunun ne tür bir ekin olduğunu merak etti. Ama daha önce yaptığı gibi, soru sorma hakkını idareli kullanma karan aldı.

Anlaşılması biraz daha ustalık isteyen bir fark daha vardı aslında. Horace, bir süredir bunun varlığının bile farkında değildi. Ama sonra, olan biteni anladı. Tarlalarda ve ekinlerde bir karmaşa havası göze çarpıyordu. Bakımları yapılmış, tarlaların bazıları sürülmüştü bile aslında. Ama Araluen'deki tarla ve ekinlerde göze çarpan titiz, sevgi dolu bakım yoktu sanki burada. Çiftçilerin tarlalara pek ilgi göstermedikleri belli oluyor, bazı ekinlerin içlerinde büyümüş olan zararlı otlar göze çarpıyordu.

Halt, iç geçirdi. "Erkekler savaşta olunca bunun zararını toprak çeker," dedi usulca. Horace ona bir göz attı. Kır saçlı Orman Muhafızı'nın sessizliği bozduğu nadiren görülürdü.

"Kim savaşıyor ki?" diye sordu Horace, ilgilenerik.

BUZLAR ÜLKESİ

Halt sakalını kaşıdı. “Galyalılar. Burada güçlü bir merkezi idare yoktur. İrili ufaklı düzinelerce soylu ve baron bulunur; adına savaş ustaları de istersen. Sürekli aralarında savaşırlar. Tarlaların bu kadar özensiz olmasının nedeni de bu. Çiftçilerin yarısı şu ya da bu orduya yazılmıştır.”

Horace, yolu her iki yandan kuşatan tarlalarda gezdirdi gözlerini. Savaşa dair bir işaret yoktu ortalıkta. Yalnızca ihmal edilmiş ekinler görülüyordu. Aklına bir fikir geldi.

“İnsanların bizden birazcık... ürküyormuş gibi davranmalarının nedeni bu mu?” diye sorunca, Halt başını salladı.

“Anladın değil mi? Aferin sana, evlat. O kadar da umutsuz değilsin. Evet,” diyerek Horace’ın sorusunu yanıtladı. “Bu ülkede silahlı ve atlı adamlar, potansiyel birer tehlike olarak görülür; barış gücü değil.”

Araluen’de askerler, çiftçileri ve tarlalarını potansiyel işgalcilerden koruyacak silahlı güçler olarak görülürdü. Burada ise, Horace’ın da farkına vardığı üzere, askerler tehlikenin ta kendisiydi.

“Ülke, tam bir çalkantı içinde,” diye devam etti Halt. “Kral Henri zayıf biri ve ülkede otoritesi bulunmuyor. Dolayısıyla baronlar da kendi aralarında savaşıyorlar. Aslında çok da büyük bir kayıp değil bu. Ama zavallı masum çiftçileri -hem de yalnızca yollarına çıktıkları için- öldürmeleri, korkunç bir haksızlık. Bizim açımızdan

da sorun çıkabilirdi aslında, ama demek ki... ahh, lanet olsun.”

Son iki kelime ağzından usulca çıkmasına rağmen, deminki kadar samimi bir havada konuşmuştu. Halt'un gözlerini takip eden Horace, bakışlarını önlerindeki yola çevirdi.

- 103 -

JOHN FLANAGAN

Her iki yanı sık ağaçlarla çevrili yol, küçük bir tepeyi aşarak yokuş aşağı iniyordu. Tepenin dibinde, tarlalarla ağaçların arasından akan küçük bir derenin üzerinde taş bir köprü vardı. Huzur verici, gayet normal ve hoş görünümlü bir manzaraydı aslında.

Ama Halt'un dudaklarından usulca dökülen heyecanlı kelimelerin nedeni ne ağaçlar ne köprü ne de dereydi. Atının üzerinde yolu tıkamakta olan zırhlı savaşçıydı.

- 104 -

vanly'n, Will'in omzuna hafifçe dokunduğunu hissedince hafifçe irkildi. Uyanık olmasına rağmen, oğlanın yaklaştığını duymamıştı.

E“Merak etme,” dedi usulca. “Uyanığım.”

“A

y battı,” dedi Will aynı hafif ses tonuyla. “Gitme zamanı.”

Evanlyn battaniyeleri üstünden atarak doğruldu. Botları hariç, tamamen giyinikti. Onlara uzanarak ayağına geçirmeye başladı.

Will, battaniyesinden kestiği bir paçavra yığınınını uzat tı ona.

“Bunları botlarına bağla,” dedi kıza. “Çakıllara basınca çıkan

sesi azaltır.” Evanlyn, onun kendi ayakkabılarına da kumaş parçaları sarmış olduğunu fark etti ve hızla aynısını yapmaya başladı.

Kulübeyle yatakhane arasındaki ince duvardan, adamların

horultularıyla uykularında çıkardıkları sesleri duyabiliyorlardı.

Skandiyalılar’dan biri, aniden öksürük nöbetine tutuldu ve Will ile

Evanlyn, sesin birilerini uyandırıp uyandırmadığını anlamak için

oldukları yerde kalakaldılar. Birkaç dakika son-

- 105 -

JOHN FLANAGAN

ra, yatakhane yeniden sakinleşti. Evanlyn kumaşları botlarına

bağlayıp ayağa kalktı ve kapıya doğru Will’i takip etti.

Will, kilerden aldığı yağla kapının menteşelerini yağlamıştı.

Nefesini tutarak kapıyı açtı ve en ufak bir ses bile çıkmayınca

rahatladı. Gökyüzünde ay yokken kumsal kapkara bir boşluğu, deniz

de yalnızca yıldız ışıklarını yansıtan kapkara bir örtüyü andırıyordu.

Hava, son birkaç gündür iyice yumuşamıştı. Sakin bir geceydi ve

rüzgâr da oldukça hafiflemişti. Ama adanın etrafındaki sert

dalgaların sesini hâlâ duyabiliyorlardı.

Evanlyn, kumsala çekilmiş olan iki kurt gemisinin karanlık gövdelerini zorlukla seçebiliyordu. Bir tarafta daha küçük bir şekil yer alıyordu; Svengal tarafından son balık seferinin ardından kumsala bırakılan filikaydı bu. Onlar da o tarafa gidiyorlardı zaten.

Sabırla hareket eden Will, kıza seçtiği rotayı işaret etti. Gecenin erken saatlerinde planın üzerinden geçmişlerdi aslında ama kızın her şeyi hatırladığından emin olmak istiyordu. Görülmeden hareket etmek, Will için çocuk oyuncağıydı, ancak Evanlyn'in açıklığa çıktığında tedirgin olacağını biliyordu. Çabucak gemilere ulaşmak isteyecekti.

Süratli hareket etmeleri halinde gürültü çıkarabilirler, görülebilirler ya da yakalanabilirlerdi. Will, kızın kulağına "Sakin ol. Önce sıralar, sonra kayalar, sonra gemiler. Beni orada bekle," diye fısıldadı.

Evanlyn, başını salladı. Will onun tedirginlikle yutkunduğunu görebiliyordu; kızın nabzının hızla atmakta olduğunu fark etti.

Uzanıp hafifçe omzunu okşadı.

"Sakinleş. Ve birileri dışarı çıkarsa, olduğun yerde kalmayı unutma. Her nerede olursan ol."

BUZLAR ÜLKESİ

Böyle loş yerlerde yapılabilecek en iyi şeydi bu. Bir gözcü, olduğu yerde kıınıdamadan duran birini göremeyebilirdi. Ama en küçük bir kıınıltı bile anında dikkat çekerdi.

Evanlyn yeniden başını sallayınca, Will nazikçe onun omzunu okşayarak “Haydi bakalım,” dedi. Kız yeniden derin bir nefes alarak açıklığına çıktı.

Kulübelerden on metre uzaklıkta bulunan güvenli sıra ve masalara doğru yürürken, Evanlyn, kendisini inanılmaz savunmasız hissediyordu. Belli belirsiz parıldayan yıldızlar, artık ışıltılı ışıltılıydılar. Yavaş yürümek için kendisini zorladı; adımlarını kasten ağır ağır atıyor, güvenli alana koşma isteğini bastırıyordu.

Botlarına sardığı kumaşlar, sesleri çok iyi boğuyordu gerçekten. Ama yine de, taşlardan çıkan tıkırtılar, kulakları sağır edecek kadar yüksekti sanki. Dört adım daha... üç... iki... bir.

Kalbi deliler gibi atarak, kaba masaların ve sıraların gölgesine sığındı Evanlyn. Kumsala inen yolun ortasında küçük bir kayalık vardı. Bir sonraki hedefi, orasıydı. Masanın rahat gölgesinde kalmayı tercih ederek bir an duraksadı. Ama bir an önce hareket etmezse, kımıldayacak cesareti asla bulamayabileceğini de biliyordu.

Kararlı hareketlerle adımlarını birer birer atmaya başladı; ayaklarının altındaki taşlardan gelen boğuk tıkırtılardan ürküp geri çekiliyordu. Kaçışın bu kısmı, onu dosdoğru yatakhane kapısının önüne götürecekti. O sırada herhangi bir Skandiyalı dışarı çıkarsa, kesinlikle görülecekti.

Kayalara vardığında, gölgelerin bir kez daha onu sararak koruduklarını hissetti. Kaçışın en zor kısmı sona ermişti. Nabzının yavaşlaması için birkaç saniye bekleyerek gemilere doğ-

JOHN FLANAGAN

ru hareketlendi. Artık çok az mesafe kaldığı için, içinden koşmak geliyordu. Ama bu isteğe direnerek yumuşak adımlarla yavaşça *Kurt* Defnin yan tarafındaki karanlığa girdi.

Nefes nefese kalıp geminin tahtalarına dayanarak nemli taşların üzerine çöktü. Arkasından gelecek olan Will'i izlemeye koyulmuştu artık.

Gökyüzünde dağınık bir şekilde seyreden bulutların koyu renkli gölgeleri kumsala düşüyordu. Will, hareketlerini rüzgârın ritmiyle bulutlara göre ayarladı ve ayağını yere sıkıca basarak, Evanlyn'in biraz önce geçmiş olduğu yol boyunca ilerledi. Birkaç metrenin ardından hareketli ışık ve gölgelere karışıp arazinin bir parçası haline gelerek ortadan kaybolduğunda, Evanlyn, şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı neredeyse. Will'i kısa bir süreliğine önce sıraların, hemen sonra da kayaların dibinde görebilmişti. Sonrasında ise sanki birkaç metre ötesinde yerden bitmişti Will. Evanlyn, başını hayranlıkla salladı. Millet'in Orman Muhafızları'nın büyücü sanması boşuna değil, diye düşündü. Kızın düşüncelerinden habersiz olan Will ise gülümsedi ve konuşabilmek için onun yanına geldi.

“Tamam mıyız?” diye sordu alçak sesle. Kız başını salladığında da ekledi, “Bu işe devam etmek istediğine emin misin?”

Bu kez hiç duraksamamıştı Evanlyn. “Eminim,” dedi kesin bir ifadeyle. Will, onu cesaretlendirmek için omzunu yeniden okşadı.

“Harika,” diyen muhafız çırağı, etrafına bakındı. Kulübelerden yeterince uzaktaydılar artık; seslerinin duyulma olasılığı çok azalmıştı. Hem eskisi kadar şiddetli olmasa da, rüzgâr

~ 108 -

BUZLAR ÜLKESİ

da yeterli koruma sağlıyordu. Evanlyn’in bir miktar cesaret - lendirmeye ihtiyaç duyabileceğini hissedenden Will, filikayı işaret etti.

“Unutma, bu küçük bir araç. Kurt gemileri gibi değil. Büyük dalgaların içine girmeyecek, üzerlerinden kayıp gidecektir. Yani bir evin içindeymiş kadar güvende olacağız.”

Son iki cümlesinden pek emin değildi ama sözleri kulağa mantıklı geliyordu. Adanın etrafındaki martıların penguenlerin dev dalgalarla mücadelesini izlemişti ve görünen o ki, ufak nesnelere dev dalgaların üzerinde daha kolay hareket edebiliyordu.

Erzak dolabından çaldığı büyük bir şarap tulumunu taşıyordu Will. Şarabı dökmüş ve tulumu suyla doldurmuştu. Suyun tadı pek hoş olmasa da onları hayatta tutacaktı. Hem tadı ne kadar kötü olursa o kadar az içeriz, diye düşündü. Tulumu dikkatle filikanın dibine yerleştirip birkaç dakika boyunca kürekler, dümen, küçük direk ve yelkenin yerlerinde olup olmadıklarını kontrol etti. Su, filika boyunun üçte birine kadar yükselmişti şimdi ve bunun, ulaşacakları en yüksek nokta olacağını biliyordu Will. Birkaç dakika içinde deniz çekilmeye başlayacaktı ve Evanlyn ile ikisi, bu fırsattan yararlanıp kaçacaklardı. Tö- tonya kıyılarının, güneyde bir yerlerde olduğunu

şöyle böyle biliyordu. Hatta, Yaz Rüzgârları artık sakinleşir gibi olduğundan, bir gemiye bile rastlayabilirlerdi. İleride neler olacağına çok da fazla takılmıyordu. Tek bildiği, bundan böyle tutsak olmayacağıydı. Eğer iş o noktaya gelirse, özgürlüğünü kazanmaya çalışırken ölmeyi tercih ederdi.

“Bütün gece burada oturamayız,” dedi. “Öteki tarafa geç de

- 109 -

JOHN FLANAGAN

şu filikayı denize indirelim artık. Unutma, önce kaldırıp sonra ittireceğiz.”

Her iki taraftaki küpeştelere tutarak filikayı kaldırdılar. İlk denemede çakıllara takıldılar. Ama ağırlığı yüklenip hafifletince, daha kolay kaymaya başlamıştı filika. Az sonra suya indirdikleri filikaya tırmanıyorlardı. Will, ayağını kıyıya dayayıp filikayı son bir kez ittirdi ve kumsaldan uzaklaşmaya başladılar. Muhafız çırağı, içinde bir zafer coşkusu hissetti ama hemen sonra kendi kendini tebrik edecek zamanı olmadığını fark etti. Tekne minik dalgaların içinde bir beşik gibi sallanırken, yüzü bembeyaz olmuş, gergin Evanlyn, her iki yandaki küpeştelere sıkı sıkı tutunmuştu.

“Şimdilik iyiyiz,” dedi kız. Ama ses tonu, tedirginliğini ele veriyordu. Will, acemi hareketlerle kürekleri deliklerine geçirdi. Svengal’i bunu yaparken defalarca izlemişti. Ancak izlemekle uygulamanın iki farklı şey olduğunu anlıyordu şimdi; planının kusursuzluğundan ilk kez şüphe etti. Boyundan büyük bir işe kal -

kışmıştı belki de. Kürekleri acemice çekerek suya daldırdı. Soldaki kürek suya temas etmeyince, filika kendi etrafında şöyle bir döndü; Will, neredeyse döşeme tahtalarının üzerine devriliyordu.

“Yavaş ol,” dedi Evanlyn. Daha dikkatli bir şekilde, bir kez daha denedi Will. Bu kez filikanın makul bir şekilde hareket ettiğini fark etti. Svengal’in, her kürek çekişinin ardından, suya dalmalarını engellemek için kürekleri havaya kaldırdığını hatırladı. Kürekleri büktüğünde, hareket ettirmesi daha kolayladı. Kendine güveni artarak biraz daha kürek çekti ve filika, sorunsuzca ilerlemeye başladı. Deniz çekilmeye başlamıştı artık; kumsala bakıp ne kadar ilerlemiş olduklarını görünce, Evanlyn’in yüreği korkuyla doldu.

- 1 1 0 ~

BUZLAR ÜLKESİ

Will onun endişesini fark etmişti.

“Gelgitin içine girdiğimizde daha da hızlı yol alacağız,” dedi,

“uçundayız şu an.”

“Will!” diye bağırdı Evanlyn korku dolu bir sesle. “Filikanın

içine su doluyor!”

Ayaklarının etrafındaki paçavralar, o ana dek suyu hissetmesini

engellemişti. Ama artık ıslaklık içeri işliyordu ve aşağıya baktığında,

yerdeki tahtaların üzerinden aşmakta olan suyu görebiliyordu.

“Yalnızca biraz su sıçramış,” dedi Will ilgisizce. “Limandan

çıkınca boşaltırız.”

“Sıçrama falan değil!” diye bağırdı Evanlyn çatlak bir sesle.

“Filika su sızdırıyor! Baksana!”

Will, o tarafa bakınca yüreği ağzına geldi. Evanlyn haklıydı.

Yerdeki tahtaların üzeri, birkaç santim yüksekliğinde suyla kaplıydı ve su seviyesi, giderek yükseliyordu.

“Aman Tanrım!” dedi Will. “Boşaltmaya başla, çabuk!”

Evanlyn, arka taraftaki minik kovayı kapıp, çılgınlar gibi suyu boşaltmaya başladı. Ama su, içeri daha hızlı doluyordu ve Will, suya battıkça filikanın ona daha hantal tepki verdiğini hissedebiliyordu.

“Geri dön! Geri dön!” diye bağırdı Evanlyn. Tüm o gizli saklı tavırları terk etmişti artık. Konuşamayacak kadar meşgul olan Will, bir baş hareketi yaptı ve çaresizce küreğin tekine asılarak tekneyi kumsala doğru döndürdü. Artık gelgitle de mücadele etmesi gerekiyordu; yaşadığı panik onu yeniden acemi bir çaylağa dönüştürmüştü. Bir an için dengesi yeniden bozuldu; neredeyse küreklerden birini suya düşürüyordu. Uzanıp onu

- 111 -

JOHN FLANAGAN

son anda yakaladığında, korkudan dudakları kurumuştü. Suyla çılgın gibi boğuşan Evanlyn, dışarı boşalttığı kadar suyu içeri döktüğünü fark etti.

Yüreğini

kaplayan

panik

hissiyle

savaşarak,

soğukkanlılığını bozmadan su boşaltmaya zorladı kendini. Böylesi daha iyi, diye düşündü. Ama filika öyle hızla su alıyordu ki, kızın çabası yetersiz kalıyordu.

Neyse ki Will tekneyi, gelgitin o kadar da kuvvetli akıntı ol - mayan ucuna doğru yan çevirmeyi akıl etmişti. Ana akıntının pençesinden kurtulan filika, daha hızlı yol almaya başladı. Üstelik hâlâ suya gömülüyordu ve gövdedeki su miktarı arttıkça, kürek çekmek giderek zorlaşıyordu.

“Kürek çekmeye devam! Bütün gücünle çek!” diye oğlanı cesaretlendirdi Evanlyn. Will homurdanarak çaresizce küreklere asıldı ve hantal filikayı kıyıya doğru götürmeye başladı. Neredeyse varmışlardı zaten. Kumsalla aralarında üç metre mesafe kaldığında, minik filika tamamen suya gömüldü. Her iki küpeştenin üzerinden aşan deniz suyu, filikayı batırmıştı. Bel hizalarına gelen suyun içinde yorgunluktan tökezleyerek bata çıka ilerlerlerken Will, vücut ağırlıklarından kurtulan filikanın, su yüzeyinin hemen altında yeniden yukarı fırladığını fark etti. Bir ucundan tutarak, arkasındaki Evanlyn’le birlikte sığığa doğru çektiler filikayı.

Birden “Kendinizi öldürmeye mi çalışıyorsunuz?” dedi sert bir ses. Başlarını kaldırdıklarında su kıyısında durmakta olan Erak’ı gördüler. Gevrek gevrek sıyrıtan birkaç adamı da arkasında duruyordu.

“Kont Erak...” diye başladı Will ve sustu. Söyleyecek bir şey yoktu. Erak, elinde tuttuğu küçük bir şeyi çeviriyordu. Nesneyi Will’e fırlattı.

BUZLAR ÜLKESİ

“Bunu unuttunuz sanırım?” dedi uğursuz bir sesle. Will, nesneyi inceledi. Yaklaşık altı santim boyunda ve iki santim eninde, ahşap bir silindirdi bu. Ne olduğunu anlamadan bakakaldı.

“Biz basit denizcilerin tıpa dediği şey,” diye alaycı bir dille açıkladı Erak. “Tekneye su dolmasına engel olur. Yerine takılı olup olmadığını kontrol etmek, genellikle faydalıdır.”

Will’in omuzları düştü. Son on dakikadır yaşadıkları korkulu anlardan dolayı sıırılsıklam olmuş, bitkin düşmüştü ve titriyordu. En beteri de, başarısızlıklarından dolayı hissettiği yoğun üzüntüydü. Bir tıpa! Planlan sinir bozucu bir tıpa yüzünden berbat olmuştu! Derken güçlü bir el gömleğinin yakasından tutarak ayaklarını yerden kesti; yüzü, Erak’ın öfkeli suratından yalnızca birkaç santim uzaktaydı şimdi.

“Beni sakın aptal yerine koyma, evlat!” diye homurdandı Skandiyalı. “Bir daha böyle bir işe kalkışırsan kamçılarımla seni!” Evanlyn’i de tehdit etmek üzere döndü. “İkinizi de!”

Uyarısının gerekli yerlere ulaşmasını bekledikten sonra Will’i fırlatıp attı. Tamamıyla yenik düşen Orman Muhafızı çırağı, kumsaldaki sert taşların üzerine iki seksen uzanmıştı.

“Şimdi dönün bakalım kulübenize!” diye gürledi Erak.

“İT ahmin edebileceğin üzere,” dedi Halt, tiksinti dolu A bir sesle.

Hemen önlerindeki küçük derenin üzerinde bir kemer köprü yükseliyordu. Gezginlerle köprü arasında ise tam takım zırhlı bir atlı duruyordu.

Halt, omzunun üstünden uzanarak kılıfindan bir ok aldı ve ne yaptığına bile bakmadan kirişe yerleştirdi.

“Neler oluyor Halt?” diye sordu Horace.

“Tam da acelem varken Galyalıların kalkışacakları türden bir saçmalık,” diye mırıldandı, başını sıkıntıyla sallayan Halt. “Bu salak, değerli köprüsünden geçmemiz karşılığında bizden haraç isteyecek.”

Daha o konuşurken, zırhlı adam elinin tersiyle miğferinin siperliğini kaldırmıştı bile. Beceriksiz bir hareketti bu ve elin de tutmakta olduğu üç metrelik mızrak yüzünden daha da beter bir hale gelmişti. Siperliğini açmakla uğraştığı miğferinin yan tarafına

çarpan mızrağı neredeyse elinden düşürüyordu; çarpma sonucu

çıkan boğuk tıngırtı, atlılara dek ulaştı.

- 114 ~

BUZLAR ÜLKESİ

“Arretez lâ mes seigneurs, avant de passer ce r.ont-ci!” diye seslendi atlı, oldukça tiz bir sesle. Horace söylenenleri anlamıyordu, ama bunun, karşısındakine tepeden bakan bir ses tonu olduğundan şüphesi yoktu.

“Ne dedi?” diye sordu Horace ama Halt, yalnızca başını sallamakla yetindi.

“Konuşmak istiyorsa bunu bizim dilimizde yapsın,” dedi öfkeyle ve daha yüksek bir sesle bağırdı. “Araluenliyiz!”

Aralarındaki bunca mesafeye rağmen Horace, ülkelerinin adının anılması üzerine adamın omuzlarını küçümseyerek silktiğini fark etmişti. Derken şövalye, pek de anlaşılamayan ağır aksanlı bir dille yeniden konuştu.

“Sis, biifendiler, bana haraç veeermeden göprümden geçemessinis!” diye bağırdı. Bunun üzerine Horace kaşlarını çattı.

“Ne?” diye sordu Halt’a dönerek; Orman Muhafızı da ona doğru dönmüştü.

“Barbarca, değil mi? Şöyle diyor: ‘Siz, beyler’ -bu biziz, tabii-bana haraç vermeden köprümden geçemezsiniz.’”

“Haraç mı?” diye sordu Horace.

“Bir çeşit sokak soygunculuğu,” diye izah etti Halt. “Bu

saçmasapan ülkede gerçek bir kanun olsaydı, bu tür hareketler yapanların yanına kalmazdı. Görünen o ki, isteyen istediği gibi at oynatıyor. Şövalyeler köprü ya da kavşaklara yerleşerek geçmek isteyenlerden böyle haraç istiyorlar. Gezginlerin haracı ödeyecek durumları yoksa eğer, şövalyeyle dövüşmeyi de seçebilirler. Gezginlerin çoğu, tam takım zırhlı bir savaşçıyla dövüşebilecek durumda olmadıkları için, haracı ödüyor.”

- 115 ~

JOHN FLANAGAN

Horace, atının üzerinde arkasına yaslanarak atlı adamı inceledi. Şövalye, şüphesiz ki cesaretlerini kırmak amacıyla, atını ileri geri koşturuyordu. Uçurtma şekilli kalkanı, kaba bir geyik başı sembolüyle süslenmişti. Aynı sembolü taşıyan mavi tuniğinin altına da zincirden zırh giymişti. Metal eldivenleri, baldırlarında zırhlı plakaları ve yana doğru kayarak açılan -ki şu an açıldı- siperlikli, kadeh şeklinde bir miğferi vardı. Siperliğin altında ince bir surat ve çıkıntılı bir burun göze çarpıyordu. Kalın bir bıyık, siperliğin yanlarına doğru taşıyordu. Horace’in akıma, siperliği indirildiğinde adamın bıyık uçlarını miğferin içine tıktırmak zorunda kaldığı gerçeği geldi.

“Peki ne yapacağız?” diye sordu.

“Şey, sanırım salak herifi vurmam gerekecek,” diye yanıtladı

Halt, uysal bir sesle. “Dünyanın kendisine bedava bir hayat borçlu olduğunu sanan her burnu büyük hayduda haraç verirsem ne olayım.

Başımıza dert açılabilir gerçi.”

“Nedenmiş o?” diye sordu Horace. “Dövüşmek için herkese sataştığına göre, öldürülmesine kim aldırır ki? Hak ediyor bunu.”

Halt, kirişine hemen bir ok sürdüğü yayını eyerin üzerine yatırdı.

“Bu salakların şövalyelik dedikleri şeyle alakalı,” diye açıkladı.

“Eğer bir başka şövalye tarafından şövalyece dövüşerek öldürülür ya

da yaralanırsa, bu mazur görülebilir. Üzücü olur belki, ama mazur

görülebilir. Öte yandan, o boş kafasına bir ok gönderirsem, bu

hilekârlık olarak algılanacaktır. Eminim bu yakınlarda ar kadaş ya da

akrabaları vardır. Bu dangalaklar, ge

~ 116 ~

BUZLAR ÜLKESİ

nellikle grup halinde gezerler. Ve onu öldürürsem, peşimizden

gelmek isteyeceklerdir. Dediğim gibi, al başına belayı.”

İç geçirerek yayını kaldırmaya başladı.

Horace, bir kez daha önündeki bu zorbaya bir göz attı. Kanlı bir

ölümden yalnızca birkaç saniye uzakta olduğu gerçeğinden habersiz

gibiydi adam. Belli ki Orman Muhafızları’ m tanımıyor ve giymekte

olduğu tam takım zırhına güveniyordu. Halt’un istese, okunu

miğferin kapalı siperliğinin içinden bile geçirebileceğinden haberi

yoktu. Açık siperlik, Halt kadar becerikli biri için çok kolay bir

hedefi.

“Bu işi benim halletmemi ister misin?” diye sordu Horace

nihayet, duraksayarak. Yayını yarı yarıya atış pozisyonuna kaldırmış

olan Halt, şaşırmişti.

“Sen mi?” dedi.

Horace başını salladı. “Henüz gerçek bir şövalye olmadım, biliyorum, ama sanırım onunla başa çıkabilirim. Ve arkadaşları da onun bir başka şövalye tarafından alt edildiğine inandığı sürece, kimse peşimizden gelmeyecektir, öyle değil mi?”

“Beyleaar!” diye sabırsızca seslendi atlı, “tallebbime bi cevap vermen is lasım!” Horace, Halt’a bir bakış fırlattı.

“Talebine cevap vermemiz lazımmış. Bu işin boyunu aşmacyacağından emin misin?” dedi Orman Muhafızı. “Ne de olsa tam teçhizatlı bir şövalye var karşında.”

“Şey... evet,” dedi Horace acemice. Halt’un, onun böbürlendiğini sanmasını istemiyordu. “Ama aslında o kadar da iyi değil, ha?”

“Öyle mi?” diye alaycı bir dille sordu Halt. Oğlanın ciddi ciddi başını sallaması, onu şaşırttı.

- 117 ~

JOHN FLANAGAN

“Hayır. Hiç de iyi değil. Atına nasıl bindiğine bir baksana. Çok dengesiz. Ve mızrağını fazla sıkı tutuyor, gördün mü? Sonra bir de kalkan meselesi var. Kalkanı o kadar alçakta tutuyor ki, ani bir Juliette’e karşı hiç şansı yok, öyle değil mi?”

Halt’un kaşları çatıldı. “Juliette de neyin nesi?”

Horace, Orman Muhafızı’nın sesindeki alayı fark etmemiş gibiydi. İfadesizce açıklamaya başladı: “Mızrakla aniden yapılan

hedef değişikliği. Önce göğüs yüksekliğindeki kalkanı hedef alır,
derken son anda mızrağın ucunu miğfere doğru kaldırırsın.” Sustu ve
özür diler gibi bir sesle ekledi, “Adına neden Juliette dendiğini
bilmiyorum. Bize öyle öğrettiler.”

Uzun bir sessizlik yaşandı. Halt, oğlanın boş yere övünmediğini
görebiliyordu. Neden söz ettiğini gerçekten de biliyor gibi
duruyordu. Orman Muhafızı, düşünceli bir ifadeyle yanağını kaşıdı.
Horace’ın ne kadar iyi olduğunu görmek açısından faydalı olabilir,
diye düşündü. İşlerin kötüye gitmesi halinde A planına dönebilir ve
boşboğaz köprü muhafızını zımbalayabilirdi de. Ancak geriye küçük
bir problem kalıyordu.

“Şu ‘Juliette’ denen şeyi yapamayacaksın yalnız. Mızrağın yok
ki.”

Horace başıyla onayladı. “Evet. İlk geçişte onun mızrağını
bertaraf etmeliyim. Çok zor olmasa gerek.”

“Beyleaar!” diye seslendi atlı. “Bi cevap vermenis lasım!”

“Kes sesini be,” diye mırıldandı Halt. “Yani sorun çıkmaz
diyorsun, öyle mi?”

Horace dudaklarını büzerek, kararlı bir tavırla başını salladı.

- 118 -

BUZLAR ÜLKESİ

“Şey, adama bir baksana, Halt. Biz burada otururken mızrağı tam
üç defa elinden düşürüyordu az kalsın. Bir çocuk bile elinden alabilir
mızrağı.”

Bu sözler, Halt' u güldürmüştü. Çocukluktan yeni çıkan Horace, karşısında durmuş, yollarını tıkayan şövalyenin elindeki mızrağı bir çocuğun bile alabileceğini iddia ediyordu. Derken Halt, Horace' ın yaşındayken yaptıklarını ve oğlanın, köprüdeki gülünç savaşçıya kıyasla çok daha tehlikeli bir rakip olan Morgarath' la dövüştüğünü hatırladı. Horace' ı son bir kez incelediğinde, genç yüzündeki azimli ifadeyi ve sessiz özgüveni fark etti.

“Gerçekten de neden söz ettiğini biliyorsun, değil mi?” dedi.

Ağzından bir soru gibi çıksa da, gerçeğin beyanıydı bu. Horace yeniden başını salladı. •

“Bilemiyorum Halt. Bu tür şeyleri hissedebiliyorum. Sör Rodney bana doğuştan yetenekli olduğumu söyledi.”

Gilan da Uthal Ovalan' ndaki savaşın ardından Halt' a aynı şeyi söylemişti. Halt, aniden kararını verdi.

“Pekâlâ,” dedi. “İstediğin gibi olsun.”

Sabırsız şövalyeye dönerek seslendi.

“Bayım, yol arkadaşım sizinle düello etmeyi seçiyor!” dedi.

Savaşçı bunu üzerine atında doğrularak kaskatı kesildi. Halt, bu beklenmedik haber karşısında adamın dengesini kaybetme sine ramak kaldığını fark etti.

“Düollo mu?” diye cevap verdi atlı. “Sisin arkadaş şöval- ye diil ki!”

Halt adamın görebilmesi için abartıyla başını eğdi.

JOHN FLANAGAN

“Hem de ne şövalye!” diye seslendi. “Feuille du Chêne

Tarikatı’ndan Sör Horace’tır kendisi.” Durdu ve kendi kendine

mırıldandı, “Yoksa Crêpe du Chêne mi olmalıydı? Neyse.”

“Ne dedin ona?” diye sordu Horace, sırtındaki yuvarlak kalkanını indirip sol koluna geçirerek.

“Senin Meşe Yaprağı Tarikatı’ndan Sör Horace olduğunu

söyledim,” dedi Halt ve kararsızca ekledi. “En azından öyle

söylediğimi sanıyorum. Meşe Kozalağı Tarikatı’ndan olduğunu da söylemiş olabilirim.”

Horace, gözlerindeki hafif hayal kırıklığıyla Orman Muhafızı’na

bir bakış fırlattı. Şövalyelik kurallarını çok ciddiye alıyor ve “Sör Horace” unvanını kullanmaya hakkı olmadığını biliyordu.

“Bu gerekli miydi?” diye sorunca, Orman Muhafızı başını salladı.

“Evet. Herhangi biriyle dövüşmez bunlar. Gerçek bir şövalye

olmalı. Üzerinde zırh olduğunu fark ettiğini sanmıyorum,” diye

ekledi, Horace koni biçimli miğferini sıkıca başına geçirirken.

Çocuk, zincirden zırhının başlığını çoktan yerine geçirmişti bile.

Pelerinini çıkarıp bırakacak bir yer arandı. Halt, “Ben tutayım,”

dedi, pelerini alıp eyerin üzerine atarak. Pelerini eyere uzun ya yına

değmeyecek şekilde yerleştirdiği, Horace’ın gözünden kaçmamıştı.

Savaşçı çırağı, uzun yaya bakarak başını salladı.

“Ona ihtiyacın olmayacak.”

“Bu hikâyeleri çok işittim,” dedi Halt ve köprü bekçisi onlara

seslenirken bakışlarım kaldırdı.

“Arkadaşın mızraa yok,” dedi şövalye, üç metrelik demir uçlu sopasıyla işaret ederek.

~ 1 2 0 -

BUZLAR ÜLKESİ

“Sör Horace, dövüşü kılıçla yapmanızı öneriyor,” diye yanıtladı Halt ve şövalye sertçe başını salladı.

“YokiYok! Ben mızraamı kullancam!”

Halt, tek kaşını Horace’dan yana kaldırdı. “Demek ki şövalyelik ölmemiş,” dedi usulca, “ama eğer rakibine üç metrelik bir avantaj sağlayacaksa unut gitsin.”

Horace omuz silkmekle yetindi. “Sorun değil,” dedi sakince.

Birden aklına gelen soruyu sordu. “Halt, onu gerçekten de öldürmem gerekiyor mu? Yani, bu işi o kadar ileri gitmeden de halledebilirim.”

Halt, bunu düşündü.

“Şey, mecbur değilsin,” dedi savaşçı çırağına. “Ama risk almana da gerek yok. Sonuçta öldürülmeyi hak eden biriyle karşı karşıyasın.

Yoldan geçenleri haraca bağlamak neymiş anlasın.”

Kaşının tekini kaldırıp surat asma sırası, Horace’a gelmişti. Halt, omuz silkti.

“Neden söz ettiğimi biliyorsun,” dedi. “Yalnızca kendine dikkat et demek istiyorum.”

“Bayyınım!” diye bir çığlık attı şövalye, mızrağını kolunun altına sıkıştırıp mahmuzlarını atının böğrüne geçirerek. “Hazır olun! Sissi

öldürmeye geliyoom!”

Çeliğin deriye sürtünme sesi duyuldu ve Horace uzun kılıcını kınından çekerek üzerine gelmekte olan rakibiyle yüzleşmek üzere Vurucu’yu döndürdü.

Halt’a dönüp, “Bir dakika bile sürmez,” dedi ve ardından Vurucu fırladı gitti; birkaç metre içinde dörtnala hıza ulaşmıştı bile.

- 121 ~

aşarısız kaçma girişimlerinin ardından, Will ile

Evanlyn’in kulübelerden elli metre bile uzaklaşmaları

ya B

saklanmıştı. Kumsalda tur atmalar, egzersiz yapmalar yok -

tu artık . Erak, yatakhanedeki döşeklerin yeniden örülmesinden

tutun da *Kurt Rüzgârı* ’run alt gövdesindeki çatlakların katran

ve halat parçalarıyla kapatılmasına varıncaya dek, tutsakla-

ra bir dizi yeni angarya yüklemişti. Sevimsiz ve ağır işlerdi,

ancak Evanlyn ile Will soğukkanlılıkla kabul etmişlerdi yeni

görevlerini.

Bu kısıtlı hayatları çerçevesinde, iki Skandiyalı grup arasında giderek artan gerginliği fark etmemeleri mümkün değildi. Canları sıkılan ve kendilerine eğlence arayan Slagor ile adamları, Araluenlilerin kamçılanması gerektiğini yüksek sesle dile getiriyorlardı. Hatta Slagor, nemli dudaklarını yalayarak bu görevi bizzat yerine getirmeyi bile önermişti.

Erak ise lafını sakınmadan Slagor'a kendi işine bakmasını söylemişti. Slagor'un önderliğini yaptığı alaycı, palavracı ta vırlarla adamlarının hile yaparak her fırsatta *Kurt Rüzgârı* tay-

~ 122 ~

BUZLAR ÜLKESİ

falanna sataşmalarından gitgide sıkı sıyrılıyordu. Slagor bir korkak ve kabadayıydı. Erak, onu tutsaklarıyla kıyasladığında, Will ve Evanlyn'le aralarında hemşerisine göre çok daha fazla ortak yan bulunduğunu şaşkınlıkla fark ediyordu. Kaçmayı denedikleri için çocuklara karşı kin gütmüyordu. Yerlerinde olsa o da aynısını yapardı. Slagor'un kendi çarpık zevkleri için intikam araması, Erak'ı bir şekilde çocuklara daha da yakınlaştırmıştı.

Slagor'un adamlarına gelince, Erak, her birinin Skorghijl'in temiz havasını kirlettiğine inanıyordu.

İşlerin çığırından çıkışı, bir gece akşam yemeği sırasında oldu.

Will servis tabaklarıyla et bıçaklarını bir masanın üzerine yerleştirmekle meşguldü. Evanlyn ise geniş bir tencereden, Erak ile

Slagor'un üst düzey tayfalarıyla birlikte oturdukları masaya çorba servisi yapıyordu. Tam Slagor ile ikinci kaptanının arasındayken, Slagor, bir adamının anlattığı bir şeye gülmeye başladı. Gülerken, sandalyesinde kollarını iki yana açmıştı. Bu sırada ağzına kadar dolu olan kepçeye çarpan eli, sıcak çorbanın çıplak koluna dökülmesine neden oldu.

Slagor acıyla feryat ederek Evanlyn'i bileğinden yakaladı ve öne doğru çektiği kızı, kolunu bükerek masanın üzerine yatırdı.

“Lanet olası kız! Yaktın beni! Şuna bir baksana, seni tembel Araluen domuzu!” Sırılsıklam kolunu, diğer eliyle tuttuğu kızın yüzüne yaklaştırdı. Evanlyn adamın hırıltılı nefesini duyabiliyor ve pis kokusundan rahatsız oluyordu.

“Özür dilerim,” dedi aceleyle, adam kolunu büktükçe acıyla yüzünü buruşturarak. “Ama kepçeyi sen devirdin.”

- 123 -

JOHN FLANAGAN

“Yani benim suçumdu ha? Bir denizciyle nasıl konuşulur öğreteceğim sana!”

Belinde taşıdığı üç uçlu, kısa kamçıya uzanırken, yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Yüreklendirici adını verdiği kamçısını yalnızca tembel kürekçiler üzerinde kullandığını iddia ediyordu Slagor ama onu tanıyanların kesinlikle inanmadıkları bir iddiaydı bu. Slagor'un iriyarı bir kürekçiye vurmaya cesaret edemeyeceği, herkes tarafından biliniyordu.

Söz konusu olan genç bir kız olunca, işler değişiyordu elbette.

Hele de şimdiki gibi sarhoş ve öfkeliyse.

Salona bir sessizlik çöktü. Dışarıda, alışıl gelmiş rüzgâr, kulübenin tahtalarını inletiyordu. İçeride ise, şömine ve odadaki gaz lambalarının bulanık, belirsiz aydınlığı eşliğinde, hayat bir an için donup kalmış gibiydi.

Slagor'un karşısında oturan Erak, kendi kendine küfretti. Odanın öbür ucundaki Will, tabakları sessizce bıraktı. Herkes gibi onun bakışları da Slagor'un kıpkırmızı suratına ve kalın dudaklarını ıslatmak üzere eğri büğrü, lekeli dişleri arasında kımıldanan diline odaklanmıştı. Orman Muhafızı çırağı, fark edilmeden bıçaklardan birini kaptı; tuzlanmış etleri porsiyonlara ayırmak üzere kullanılan, çift uçlu, ağır bir bıçaktı bu. Yaklaşık yirmi santimlik boyuyla, Halt'la saatler boyu yaptıkları idmanlardan alışık olduğu küçük saks bıçaklarından farklı değildi.

Nihayet Erak konuştu. Sesi alçaktı ve makul bir tonla konuşuyordu. Bu bile, onun tayfalarının doğrularak dikkat kesilmelerine neden olmuştu. Erak bağırıp çağırıyorsa, genellikle şaka yapıyor olurdu. Ama sakin ve ciddi bir dille konuşuyorsa, bunun onun en tehlikeli hali olduğunu hepsi bilirdi.

- 124 ~

BUZLAR ÜLKESİ

“Kızı bırak, Slagor,” dedi Erak.

Verilen emre ve arkasında yatan kendinden emin ses tonuna

hiddetlenen Slagor, kaşlarını çatarak somurttu.

“Çorbayı üstüme döktü!” diye bağırdı. “Bunu bilerek yaptı ve cezasını çekecek!”

Erak kupasına uzanarak birasından derin bir yudum aldı. Yeniden konuştuğunda, denizciden sıkılmış gibiydi sesi.

“Bir kez daha söylüyorum. Kızı bırak. O benim kölem.”

“Köleleri disipline etmek gerekir,” dedi Slagor, bakışlarını hızla oda boyunca gezdirerek. “Hepimiz, bunu senin yapmak istemediğini gördük, demek ki birilerinin senin adına yapma zamanı gelmiş!”

Adamın dikkatinin dağıldığını fark eden Evanlyn, kollarını tutan pençeden kurtulmak için hareketlendi. Ama bunu fark eden Slagor, kızı kolayca yeniden kıstırdı. Çoğu sarhoş olan birkaç *Kurt Dişi* tayfası, koro halinde kaptanlarının sözlerini onaylıyordu.

Erak, duraksadı. İşe koyulup Slagor’u yere serebilirdi. Bunu yerinden kalkmadan bile yapabilirdi. Ama bu kadarı, yeterli olmayacaktı. Salonda bulunan herkes onun kavgada Slagor’u yeneceğini biliyordu ve bunu yapmasının bir anlamı olmayacaktı.

Heriften o kadar sıkılmıştı ki artık, hakarete uğrayıp utancından ölmesini istiyordu. Slagor rezil olmayı sonuna kadar hak ediyordu ve Erak da bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyordu.

Tüm bu olanlardan sıkılmış gibi iç geçirdi ve masanın üzerinden öne doğru eğilerek sanki düşük zekâlı birine hitap edermiş gibi tane tane konuşmaya başladı. Aslında Slagor’un

JOHN FLANAGAN

zihinsel kapasitesi düşünülduğünde, bunun çok da yanlış olmadığını düşünüyordu.

“Slagor, zorlu bir sefere çıktım ve elde edebildiğim tek ödül, bu ikisi. Birini öldürmene izin veremem.”

Slagor, zalim zalim gülümsedi. “Bu ikisine yumuşak davranıyorsun, Erak. Sana iyilik yapıyorum. Hem tatlı bir kırbaç kızı öldürmez. Yalnızca gelecekte daha itaatkâr olmasını sağlar.”

“Ben kızdan söz etmiyordum,” dedi Erak düz bir sesle. “Oğlanı kastettim.”

Başıyla Will’in odanın öteki tarafında, titrek gölgelerin içinde durduğu yere doğru işaret etti. Slagor da diğerleri gibi onun bakışlarını takip etti.

“Oğlan mı?” Anlamadan kaşlarını çattı. “Ona zarar vermeye niyetim yok.”

Erak birkaç kez başını salladı. “Biliyorum,” diye cevap verdi.

“Ama kıza o kamçıyı vurduğun anda, büyük ihtimalle seni öldürecektir. Ve ben de ceza olarak onu öldürmek zorunda kalacağım. Ve korkarım bu kadar zarar etmeye hazırlıklı değilim. O yüzden şimdi bırak kıızı.”

Diğer Skandiyalılar’dan bazıları, Erak’ın kullandığı gerçekçi ses tonu karşısında gülüşmeye başlamıştı bile. Slagor’un adamları bile gülüyordu.

Slagor’un yüzü karararak öfkeyle kasıldı. Erak’ın şakalarının

hedefi olmaktan nefret ediyordu; onunla birlikte diğer adamların çoğu, Araluenli ufak tefek oğlanın onu dövüŖte alt edebileceğini iddia eden Erak'ın amacının, Slagor'u aŖađılamaktan ibaret olduğu konusunda hemfikirdi.

“Sen aklını kaybetmiŖsin, Erak,” diye dudak bükte. “Bir

- 126 -

BUZLAR ÜLKESİ

tarla faresi ne kadar tehlikeliyse oğlan da o kadar tehlikeli. İstesem tek elimle boynunu kırarım.”

BoŖta kalan eliyle iŖaret etti.

Erak ona gülümsedi. Tebessümünde Ŗakacılıktan eser yoktu.

“Ona doğru tek bir adım bile atamadan öldürebilir seni,” dedi.

Sesinde, Ŗaka yapmadığını gösteren bir netlik vardı. Salon-
dakiler de bunu fark ederek ölüm sessizliğine gömülmüŖlerdi. Slagor da ne olup bittiğinin farkındaydı. Kendine bir çıkıŖ yolu arayarak kaŖlarını çattı. İçki, aklının karıŖmasına neden olmuş tu.

Anlayamadığı bir Ŗey vardı. KonuŖmaya baŖladı ama Erak, elini kaldırarak onu susturdu.

“Kendisini kanıtlaması için seni öldürtemeyiz herhalde,” dedi

isteksiz bir ifadeyle. BakıŖlarını odada gezdirerek masanın ucundaki yarı dolu bir fiçıda karar kıldı. Eliyle iŖaret etti.

“Ŗu fiçıyı bu tarafa it bakalım, Svengal,” dedi. İkinci kaptanı, bir ucundan tuttuğu küçük fiçıyı kaba masa boyunca kaptanına doğru ittirdi. Erak, fiçıyı titizlikle inceledi.

“Bu fiçı, senin kalın kafanın büyüklüğünde, Slagor,” dedi donuk bir gülümsemeyle. Ardından masadan kendi bıçağını alarak fiçının koyu renkli yüzeyine iki adet beyaz çentik attı.

“Diyelim ki bunlar da gözlerin olsun.”

Fiçıyı masa boyunca iterek neredeyse dirseğine degecek şekilde Slagor’un yanına koydu. İşin nereye varacağını me rak eden salondakiler arasında heyecanlı mırıltılar dolaşıyordu. Neler olup bittiğini, yalnızca Svengal ve Erak ile köprüde dövüşen Horak anlıyordu. Oğlanın bir Orman Muhafızı çırağı, dolayısıyla saygın bir rakip olduğuna ilk elden şahit olmuşlar

- 127 -

JOHN FLANAGAN

dı. Ama bu kez çocuğun elinde yayı yoktu. Üstelik Will’in sağ kolunun içinde bir bıçak gizlediğini de bilmiyorlardı.

“Haydi bakalım evlat,” diye devam etti Erak, “gözleri biraz fazla bitişik ama sonuçta Slagor’un gözleri bunlar.” Skandiyalıların arasında keyifli kıpırdanmalar yaşandı; Erak dosdoğru onlara hitap ediyordu şimdi. “İkisini de dikkatle izleyelim; bakalım aralarında bir şey belirecek mi?”

Ve bunu söyleyerek, tüm dikkatini masanın üzerindeki fiçıya vermiş numarası yaptı. Kaçınılmaz olarak salondaki herkes onu taklit etmişti. Will, bir an için tereddüt etse de Erak’a güvenebileceğini hissediyordu. Skandiyalı liderin ona gönderdiği mesaj çok açıktı. Geri çektiği kolunu hızla indirerek bıçağı döne döne odanın öbür

tarafına doğru fırlattı.

Dönen bıçak, gaz lambalarıyla alevlerin kızıl parıltısını yakalayarak bir an için ışıldadı. Ve gürültülü bir sesle, tahtaya -yontulmuş göz deliklerinin tam ortasına olmasa da- saplanıverdi. Fıçı, darbenin etkisiyle en az on santim geriye kaymıştı.

İrkilerek bir çığlık atan Slagor, geriledi. Farkında olmad an Evanlyn'in kolunu bırakmıştı. Çabucak adamdan uzaklaşan kız, Erak'ın işaret ettiği kapıdan çıkarak, fark edilmeden kar maşadan uzaklaştı.

Bir anlık karmaşanın ardından Erak'm adamları gülmeye ve mükemmel nişancılığı alkışlamaya başladılar. Bir süre sonra alkışa öfkeyle etrafındakilere bakınmakta olan Slagor'un adamları bile katılmıştı. Popüler biri değildi Slagor. Adamlarının onun peşinden gitmelerinin tek nedeni, baskınlara gemi tedarik edecek kadar zengin olmasıydı.

Şimdiyse,
adamlarından

bazıları,

bıçak

fıçıya

saplandığında attığı kaba çığlığı taklit ediyordu.

- 128 -

BUZLAR ÜLKESİ

Erak, oturduğu yerden kalkarak masanın etrafından dolandı; bir

yandan da konuşuyordu.

“Görüyorsun Slagor, eğer çocuk yanlış tahta kafaya nişan almış olsaydı, şimdi ölmüştün ve ben de ceza olarak onu öldürmek zorunda kalacaktım.”

Will’in yanına gelip durdu. Bundan sonra başına ne geleceğini bekleyen Slagor’a gülümsüyordu.

“Şimdiyse,” diye devam etti Erak, “yalnızca senin kadar önemli bir şahsiyeti korkuttuğu için ağzının payını vermekle yetineceğim.”

Ve Will daha darbenin farkına bile varamadan, Erak kafasına bir yumruk patlatıp oğlanı yere devirdi. Svengal’e bakarak kulübenin kaba ahşap zemini üzerinde baygın yatan şekli işaret etti.

“Bu saygısız köpeği kulübesine atm,” diye emretti. Ve salona arkasını dönerek gecenin karanlığına çıktı.

Dışarıdaki temiz soğuk havayı soluduğunda, bakışlarını yuvarı kaldırdı. Gökyüzü aydınlıktı. Rüzgâr hâlâ esiyordu belki, ama artık şiddeti hafiflemiş ve doğuya kaymıştı. Yaz Rüzgârları sona ermişti.

“Buradan gitmenin zamanı geldi artık,” dedi yıldızlara doğru.

ON ALTI

övüş, adına dövüş denilirse tabii, birkaç saniyeden fazla sürmemiştir.

yold

Süvariler, savaş atlarını karşılıklı sürerken, atların toynaklarının pürüzlü yüzeyinde gümbürdeyip tozu dumana kattı.

Galyalı şövalye, mızrağını öne doğru uzatmıştı. Horace'ın şövalyenin tekniğinde gördüğü hatayı artık Halt da görebiliyordu.

Adamın bu aşama için gereğinden sıkı kavradığı mızrağı, atın hareketiyle sallanıp titriyordu. Oysa daha hafif ve esnek tutsa, silahın doğrudan hedefe yönelmesini sağlayabilirdi. Şimdiyse mızrak, atın her adımıyla alçalıp yükseliyor ve iki yana doğru yalpalıyordu.

Öte yandan Horace, omzundaki kılıcıyla atını kendinden emin sürüyor, dövüş vakti gelinceye dek enerjisini saklamaktan memnun görünüyordu.

Birbirlerine yaklaşırken süvariler doğal olarak kalkanlarını kaldırdılar. Halt, içten içe Horace'ın Morgarath'a karşı kul landığı

taktiği tekrarlayarak, atını son anda diğer tarafa çevirmesini

bekliyordu. Ancak savaşçı çırağı, atını sürmeye devam

- 130 -

BUZLAR ÜLKESİ

ederek saldın hattını korudu. Rakibine on metre kala, sırtındaki kınından çıkardığı kılıcıyla havada daireler çizdi. Sonra uç kısmı kalkanını hedefleyen mızrağı zarifçe yakalayıp kafasının üzerine doğru savuruverdi.

Sanki çok basit bir hareketmiş gibi duruyordu ama Halt, izlerken oğlanın gerçek bir silah ustası olduğunun farkına vardı. Mızrağının Horace'ın kalkanına çarpmasına hazırlanan Galyalı şövalye, birden öne doğru fırlarken buldu kendini. Atının sırtından devrilmek üzere olduğunu fark ederek şöyle bir sallandı. Dengesini korumak için çaresizce eyer topuzuna sanılmak zorunda kalmıştı.

Bunu sağ eliyle yapmayı tercih etmiş olması, talihsiz bir hareketti elbette, zira hantal mızrağını da aynı eliyle kontrol etmeye çalışıyordu. Horace'ın daireler çizen kılıcıyla yukarı doğru büküle n mızrak da kendi etrafında bir daire çiziyordu şimdi. Aynı anda hem atın sırtında kalıp hem de mızrağı taşıyamayacağı için, miğferinden savurduğu boğuk bir küfürle mızrağını bırakmak zorunda kaldı.

Öfkeden deliye dönerek ikinci kez Horace ile yüz yüze gelmek için çılgınlar gibi kılıcına uzandı.

Ne yazık ki ikinci bir karşılaşma olmayacaktı.

Halt, Horace'ın savaş manevralarını sessiz bir hayranlıkla

izliyordu. Mızrağın devre dışı kalması üzerine Horace, dizleriyle dizginleri tutan kalkan elini kullanarak Vurucu'yu derhal durdurmuş ve Galyalı şövalye daha yanından geçip gitmeden atını arka ayakları üzerinde döndürmüştü.

Seri ve hafif bilek hareketleriyle hâlâ minik daireler çizmekte olan kılıç, bu kez bir yarım daire daha çizerek gümbürtüyle şövalyenin miğferinin arkasına çarptı.

- 131 ~

JOHN FLANAGAN

Çıkan sesin zırlar içindeki adamın kulaklarında nasıl bir etki yapacağını hayal eden Halt, irkilerek geri çekildi. Bir tek darbenin sağlam metali yarıp geçmesini beklemek, iyimserlik olurdu. Bunun için birden fazla darbeye ihtiyaç vardı. Ama şövalyenin miğferinde ciddi bir göçük oluşmuş ve darbenin sarsıntısı da çeliğin içinden geçerek, dosdoğru şövalyenin kafatasında yankılanmıştı.

Adamın Araluenliler tarafından görülemeyen gözleri odaklanamıyordu artık; etraflarında kıvılcımlar uçuşuyordu.

Şövalye, yavaşça eyerden kayarak tozlu yola devrildi ve hareketsiz kaldı. Dörtnala koşusuna birkaç metre daha devam ettikten sonra binicisi olmadığını fark eden atı ise yavaşlayarak kafasını eğmiş ve yol kenarındaki uzun çimleri kemirmeye başlamıştı.

Horace, atını yavaşça sürerek, yolda yatan Galyalı şövalyenin yanında durdu.

Oldukça ciddi bir sesle “İyi bir dövüşçü olmadığını söylemiştim sana,” dedi Halt’a.

Tepkisiz tavırlarıyla gurur duyan Orman Muhafızı, yüzüne yayılan gevrek tebessümü engelleyememişti.

“Eh, belki de öyledir,” dedi, genç adama. “Ama sen de oldukça başarılıydın.”

Horace omuz silkti. “Bunun için eğitim aldım,” dedi sadece.

Halt, oğlanın galibiyetiyle hiç de övünmediğini fark etti. Savaş Okulu’nun Horace üzerinde çok iyi bir etkisi olduğu belli oluyordu.

Çocuk, kendine gelmeye başlayan şövalyeyi işaret etti. Kollan ve bacakları uyumsuzca kıvıldanıyor, adama yarı ölü bir yengeç görünümünü veriyordu.

- 132 -

BUZLAR ÜLKESİ

“O da bunun için eğitim almış olmalı,” dedi Halt ve ekledi,

“aferin sana, genç Horace.”

Oğlan, Halt’un övgüsü üzerine keyifle kızardı. Orman

Muhafızı’nın durduk yere iltifat edecek biri olmadığını biliyordu.

“Şimdi bunu ne yapacağız?” diye sordu kılıcının ucuyla yerdeki rakibini işaret ederek. Halt, çabucak atının sırtından inerek şövalyeye yaklaştı.

“Onunla ben ilgilenirim,” dedi. “Zevkle.”

Yerdeki adamı kolundan yakalayıp oturttu. Şaşkın şövalye

miğferinin içinden bir şeyler mırıldandı; artık bu tür ayrıntılara

ayırarak zamanı olan Horace, kapalı siperliğin iki yanından

taşmakta olan bıyık uçlarını görebiliyordu.

“Sağ olunus, bayyım,” diye anlamsızca mırıldandı şövalye, Halt onu dimdik oturturken. Ayağa kalkmaya çalışarak yolu eşeledi ama Halt pek de nazik olmayan bir hareketle tekrar yerine oturttu onu.

“Buna gerek yok dostum,” dedi Orman Muhafızı. Adamın çenesinin altına uzanınca, Horace, Halt’un iki bıçağından küçük olanı elinde tutmakta olduğunu fark etti. Dehşete düşen oğlan, bir an için Halt’un şövalyenin boğazını keseceğini sandı. Derken Halt, becerikli bir hareketle şövalyenin miğferini tutan deri çene kayışını kesti. Kayış kesilince, miğferi adamın kafasından çıkararak yol kenarındaki çalılıkların içine fırlattı. Bıyık uçları hâlâ kapalı olan siperlikten kurtulan şövalye, acıyla inledi.

Horace, nihayet şövalyenin tehlike arz etmediğinden emin olarak kılıcını kımına soktu. Mağlup savaşçı, ciddi gözlerle

- 133 -

JOHN FLANAGAN

Halt ile at üstündeki genç savaşçıyı gözlüyordu. Gözlerini henüz bir noktaya odaklayamıyordu.

“Dövüşe ayaghta devam etmemiş gerek,” diye sarsakça ilân etti.

Halt, sırtına attığı okkalı şaplaqla adamın gözlerini bir kez daha yuvalarından fırlattı.

“Öyle bir şey olmayacak. Yenildin, dostum. Adil bir dövüş sonucu atından düştün. Du Feuille du Chêne Tarikatı’ndan şövalye

Sör Horace, hayatını bağışlamayı kabul etti.”

“Şey... sağgolsun,” dedi sarsak şövalye, Horace’dan yana belli belirsiz bir selam göndererek.

“Ancak,” diye devam etti Halt zalimce bir keyifle, “şövalyelik kuralları uyarınca, silahların, zırhın, atm ve diğer varlıkların artık Sör Horace’a aittir.”

“Öyle mi?” diye sordu Horace, hafifçe şüphelenerek.

Halt başıyla onayladı.

“Öyle.”

Şövalye bir kez daha ayağa kalkmak için çabaladı ama Halt onu yine durdurdu.

“Ama bayyımm...” diye itiraz etti şövalye. “Silaalarımmla zırhım haa? Emin missinis?”

“Eminiz,” dedi Halt. Şövalyenin zaten sarsılmış ve solgun görünen yüzü, gri pelerinli yabancının neden söz ettiğini kavrayınca iyice solmuştu.

“Halt,” diye araya girdi Horace, “silahlan -ve atı - olmadan hiçbir şey yapamaz ki.”

“Evet, kesinlikle öyle,” diye yanıtladı Halt, memnuniyetle.

BUZLAR ÜLKESİ

“Böylece köprüyü geçmek isteyen masum gezginlere sıkıntı vermes i de zorlaşacak.”

Horace neler olup bittiğini şimdi anlamıştı. “Haa,” dedi dikkatle,

“anlıyorum.”

“Tamam,” dedi Halt, anlamlı bakışlarla. “Burada iyi bir iş çıkardın, Horace. Şu da var ki,” diye ekledi, “dövüş, iki dakika bile sürmedi. Ama işte bu soyguncuyu işinden ettin ve yolu halk için biraz daha güvenli hale getirdin. Ve elbette ki şu pahalı zincirden zırhını, kılıcı, kalkanı ve güzel atını da bir sonraki köyde satmak üzere yanımıza alacağız.”

“Bunun kurallara uygun olduğuna emin misin?” diye sordu Horace. Halt’un ağzı kulaklarına vardı.

“Evet. Son derece adil ve hakkın olan bir ödül. Bunu o da biliyordu. Meydan okumadan önce bizi biraz daha dikkatli incelemesi gerekirdi. Şimdi, tatlım,” dedi ayaklarının dibinde süklüm püklüm oturan şövalyeye, “çıkar bakalım şu zırhı.” Sersemleyen şövalye, isteksizce soyunmaya başladı. Halt, genç yoldaşına bakarken gözlerinin içi gülüyordu.

“Galya’yı beklediğimden de fazla sevmeye başladım,” dedi.

~ 135 -

urt Rüzgârı, iki gün sonra Skorghiyl limanından ayrıla-

rak kuzeydoğu yönüne, Skandiya'ya doğru yola çıktı.

K

Memleketlerine dönmeden önce gemilerinde geçici onarımlar yapmaları gereken Slagor ve adamları, arkada kalmıştı. Gemileri baskın sezonu boyunca batıya devam edemeyecek kadar çok zarar görmüştü. Slagor'un limandan erken ayrılma kararı, ona pahalıya mal oluyordu.

Haftalardır kuzeyden esen rüzgâr, artık batıya kaymış ve Skandiyalılar'ın kocaman ana yelkeni açmalarına izin vermişti. *Kurt Rüzgârı* gri denizin üzerinde kolaylıkla süzülüyor, suyu ikiye yara yara yol alıyordu. Mesafe kat ettikçe geminin seyri tayfaları coşturuyor, memleketlerine yaklaşırken moralleri yükseliyordu.

Yalnızca Will ile Evanlyn, gemi sakinlerinin neşesini paylaşamıyordu. Skorghiyl sefil, çorak ve hiç de dost canlısı olmayan bir yerdi. Ama en azından orada geçirdikleri aylar, birbirlerinden ayrılma olasılığını biraz olsun geciktirmişti. Hallasholm'a varınca köle olarak satılacaklarını biliyorlardı ve büyük ihti malle farklı bir efendileri olacaktı.

- 136 -

BUZLAR ÜLKESİ

Will, bir keresinde muhtemel ayrılıkları hakkında Evanlyn'i neşelendirmeye çalışmıştı.

“Dediklerine göre Hallasholm pek de büyük bir yer değilmiş,” demişti, “yani ayrılısak bile birbirimizi görmeye devam edebiliriz.

Yedi gün, yirmi dört saat çalışmamızı beklemiyor- lardır herhalde.”

Evanlyn yanıt vermemişti. Skandiyalılar hakkında şimdiye de k
edindiği tecrübeler, ona hiç de öyle söylemiyordu.

Erak, çocukların suskunluklarıyla üstlerine çöken melankolik
havayı fark etmiş ve onlara karşı bir yakınlık hissetmişti. Elinden
ayrı kalmamalarını sağlayacak bir şey gelip gelmeyeceğini merak
ediyordu.

Kuşkusuz ki köle olarak saklayabilirdi ikisini de. Ama
hizmetkâra gerçekten de ihtiyaç duymuyordu. Skandiyalı bir savaş
komutanı olarak, ihtiyaçlarının emir erleri tarafından görüldüğü
subay kışlasında yatıp kalkıyordu. Araluenlileri kendine saklaması
halinde, beslenme ve kıyafet masraflarını karşılaması, ayrıca
sorumluluklarını da taşıması gerekecekti. Başını öfkeyle sallayarak
uzaklaştırdı bu düşünceyi aklından.

“Canları cehenneme,” diye sertçe mırıldandı, İkiliyi aklından
çıkarıp gemiyi rotasında tutmaya yoğunlaşarak. Dümenin yanındaki
pusulanın iğnesini izlerken kaşları çatılmıştı.

S» -----

Yolculuğun on ikinci gününde, Skandiya kıyıları -tam da Erak'm
karaya varacaklarını tahmin ettiği noktada- göründü. Will, adamların
konta fırlattıkları hayranlık dolu bakışlardan,

- 137 -

JOHN FLANAGAN

bunun hatırı sayılır bir başarı olduğunu anlayabiliyordu.

Takip eden günler boyunca kıyı şeridinde giderek yaklaştılar; Will ile Evanlyn, giderek daha fazla ayrıntı seçebiliyorlardı. Yüksek kayalar ve karla kaplı dağlar, Skandiya'nın başlıca coğrafi özellikleri gibi duruyordu.

“Erak akıntıyı çok iyi yakaladı,” dedi Svengal çocuklara, direğin tepesindeki gözcü noktasına tırmanmaya hazırlanırken. Neşeli ikinci kaptan, Will ile Evanlyn'den çok hoşlanıyordu. Köle olarak geçirecekleri hayatın zor ve acımasız geçeceğini biliyordu ve bu durumu, her fırsatta güleryüzlü bir sohbetle telafi etmeye çalışıyordu. Ne yazık ki iyi niyetli de olsa bir sonraki yorumu, Will'i de Evanlyn'i de teselli etmekten çok uzaktı.

“Eh yani,” dedi, kendisini direğin tepesine çekeceği ipleri yakalayarak, “iki ya da üç saat içinde evde oluruz.”

Yanılmıştı. Nihayet küreklerine kavuşan kurt gemisi, bir saatin sonunda Hallasholm limanının girişini kaplayan yoğun sisin içine girmişti bile. Hallasholm kasabası sisin içinde belirdiğinde, Will ile Evanlyn sessizce geminin orta kısmında bekliyorlardı.

Büyük bir kasaba değildi burası. Çam ağaçlarıyla kaplı dağların dibine sığınmış gibi duran Hallasholm, taş çatlasa elli binadan oluşuyordu. Binaların hepsi tek katlıydı ve görüldüğü kadarıyla, her biri çam kütüklerinden inşa edilmiş, çatıları otlarla kapatılmıştı.

Binalar, iskelelerde bağlı duran ya da yan yatırılarak gövdeleri tamir edilen, güverte tahtalarını devamlı kemiren deniz parazitleriyle savaş halindeki bir düzineden fazla kurt gemi

BUZLAR ÜLKESİ

sinin kapladığı limanın uç tarafına sıkışıp kalmıştı. Bacaların çoğundan duman tütüyordu. Soğuk hava, yanmakta olan çam kütüklerinin baş döndürücü kokusuyla doluydu.

Yönetim binası olan Ragnak'ın Büyük Salonu da kasabadaki diğer evler gibi kütüklerden inşa edilmişti. Ama diğerlerinden daha büyük, daha yüksek ve daha genişti. Ayrıca binayı, diğerlerinin üzerinde bir kule gibi yükselten eğimli bir çatısı vardı. Kasabanın tam ortasındaki manzaraya hükmeden binanın etrafı, kuru bir hendek ve bir çitle çevriliydi; Will burada da çam kütükleri bulunduğunu fark etmişti. Çam ağacının, Skandiya'da en sık kullanılan inşaat malzemesi olduğu belliydi. Ana iskeleden çıkan uzun, geniş bir yol, çitin ortasında bulunan ana giriş kapısına açılıyordu.

Limandaki çarşaf gibi dümdüz denizin ötesinden kasabayı gözleyen Will, zaman ve şartlar farklı olsa, arkalarında yükselen kocaman, karlı dağlarla düzgün bir biçimde sıralanmış evleri oldukça hoş bulacağını düşündü.

Oysa şimdi, yeni evlerini beğenilir kılacak hiçbir şey görmüyordu. İkili manzarayı izlerken, inceden bir kar yağmaya başlamıştı.

“Sanırım soğuk bir hava bizleri bekliyor,” dedi Will usulca.

Evanlyn'in buz gibi elinin kendi elinin içine kaydığını hissetti ve onu cesaretlendirmek için kızın elini hafifçe sıktı. O an aklından hiç

de cesaretlendirici düşünceler geçmiyordu aslında.

- 139 ~

alt, “Kalkanındaki o sembolün yolculuğu kolay kılacağı -
ğını söylemiştim sana,” diye hatırlattı Horace’a.

to H

At sırtında rahatça oturuyorlardı. Halt bir bacağını eyer
puzunun üzerinden atmıştı; önlerindeki kavşağa geçişi engelleyen
Galyalı şövalyenin atını mahmuzlayıp dörtnala yakınlardaki
kasabanın güvenliğine kaçışını izliyorlardı. Horace, Halt’un resmi
ve basit kalkanı üzerine çizmiş olduğu yeşil meşe yaprağına bir göz
attı.

“Bildiğin gibi,” dedi durumu pek onaylamadığını belli eden bir
sesle, “resmen şövalye ilan edilmeden önce herhangi bir arma
taşına yetkim yok.” Horace, Sör Rodney’nin komutası altında
oldukça sıkı bir eğitim alıyordu ve bazen Halt’un şövalyelik
kurallarına gereken önemi vermediğini düşünüyordu. Sakallı Orman
Muhafızı onu kuşkulu gözlerle süzerek omuz silkti.

“Ona bakarsan,” diye hatırlattı, “usule uygun bir şekilde şövalye

ilan edilmeden önce bu şövalyelerle dövüşme hakkın da yok. Ama bunun seni engellediğini söyleyemem.”

BUZLAR ÜLKESİ

Köprüdeki ilk dövüşün ardından iki gezgin kavşakları, köprüleri ve dar geçitleri tutmuş olan en az yarım düzine şövalye tarafından durdurulmuştu. Adamların her biri, kaslı savaştı çırağı tarafından kolaylıkla alt edilmişti. Halt, genç adamın doğal yeteneği ve becerilerinden çok etkilenmişti. Çocuk, yollarına çıkanları bir bir alt ediyordu. Başlarda kılıcıyla birkaç becerikli darbe vuruyor, sonlara doğru da, ele geçirdiği kaim, güzel mızrakla rakiplerine hü cum edip adamları dörtnala giden atlarından metrelerce uzağa fırlatıyordu.

Ganimet olarak topladıkları çok miktarda zırh ve silah, ele geçirdikleri atlara yüklenmişti. Halt atları, silahları ve zırhları yol üstündeki ilk büyük kasabada satmayı planlıyordu.

Horace’in yeteneklerine duyduğu tüm hayranlık ve kabadayılardan alt edilmelerini izlemekten aldığı büyük keyfe rağmen, yolculuklarının uzamasından dolayı öfkeliydi. Bu gecikmeler yaşanmasa bile, ilk kar fırtınaları sınırı aşılmaz hale getirme den önce, uzaktaki Skandiya sınırına varmakta zorlanacaklarını düşünüyordu.

Dolayısıyla, beş gece önce, terk edilmiş bir çiftliğin yıkık dökük ahırında kamp kurduklarında, paslanmakta olan alet edevatı elden geçirmiş ve kurumuş, eski bir fırçayla küçük bir kutu yeşil boya bulmuştu. Bunları kullanarak Horace’m kalkanının üzerine yeşil bir

meşe yaprağı çizmişti. Sonuç beklediği gibiydi. Meşe Yaprığı Tarikatı'ndan Sör Horace'm şöhreti, önlerinden gidiyordu. Artık 'eşkîya' şövalyeler, Horace'm kalkanındaki armayı görür görmez tabanları yağlıyorlardı.

“Kaçmasına üzülmediğimi söyleyemem,” dedi Horace, Vurucu'yu az önce boşalan kavşağa doğru hafifçe dürterek. “Omzum henüz tam iyileşmedi.”

~ 141 ~

JOHN FLANAGAN

Bir önceki rakibi, diğerlerine kıyasla oldukça yetenekli çıkmıştı.

Kalkandaki meşe yaprağından etkilenmediği ve Horace'ın

şöhretinden korkmadığı belli olan adam, şevkle dövüşmeye

başlamıştı. Birkaç dakika süren mücadele sırasında şövalyenin

gürzünden gelen bir darbe, Horace'ın kalkanının tepesini sıyrarak

kolunun üst kısmına gelmişti.

Neyse ki darbe, büyük ölçüde kalkan tarafından engellenmişti,

aksi takdirde Horace'm kolunun kırılması işten bile değildi. Gürzün

çarptığı nokta morarmıştı ve çocuk, koluyla omzunu pek rahat

hareket ettiremiyordu.

Horace'm, gürzün koluna isabet etmesinin üstünden bir saniye

bile geçmeden elinin tersiyle savurduğu kılıç darbesi, berbat bir

tangırıyla diğer şövalyenin miğferinde patlamış, arkasında ciddi bir

göçük bırakarak adamın bilinçsizce ormanlık zemine devrilmesine

neden olmuştu.

O olaydan beri dövüşmek zorunda kalmadığı için çok memnundu

Horace.

“Kasabada bir gece geçireceğiz,” dedi Halt. “Belki birkaç şifalı ot buluruz da koluna sürmek için lapa hazırlarım.” Halt, oğlanın kolunu sakındığını fark etmişti. Şikâyet etmemesine rağmen, Horace’ın acı çektiği belli oluyordu.

“Sevinirim,” dedi Horace. “Bu kadar uzun süre arazide kaldıktan sonra gerçek bir yatakta uyumak, hoş bir değişiklik olurdu.”

Halt, alaycı bir tavırla “Savaş Okulu eskisi gibi değil anlaşılan,” diye homurdandı. “Benim gibi yaşlı bir adam arazide rahatça uyurken bir çocuğun rahatsız olması ne garip bir şey.”

Horace omuz silkerek “Her neyse,” dedi, “bu gece bir yatakta uyuyacağım için çok sevinçliyim.”

- 142 -

BUZLAR ÜLKESİ

İşin aslı, Halt da onunla aynı duygulan paylaşıyordu. Ama

Horace’m bunu bilmesine izin vermeyecekti tabii.

“Haydi hızlanalım,” dedi, “vücudun iflas etmeden rahat yatağına kavuşturalım seni.”

Abelard’ı yavaşça sürmeye başladı. Çekici de derhal hızını ona

uydurdu. Gafil avlanan ve ele geçirdikleri atlarla meşgul olan

Horace, daha yavaş bir tempoyla onları izliyordu.

Zırhlar ve silahlarla yüklü savaş atlan konvoyu, sokakların- da

dolaştıkları kasabada epeyce ilgi çekiyordu. Horace, insanların her

zamanki gibi savaş atının önünden aceleyle kaçıştıklarını gördü. Ona atılan kaçamak bakışları fark etti ve yanlarından geçtikçe insanların “Chevalier du chène” gibi bir şeyler fısıldadıklarını duydu. Merakla Halt’a döndü.

“Bu çenelerle ilgili söyledikleri şey de nedir?” diye sordu. Halt, Horace’m kalkanındaki meşe yaprağı sembolünü işaret etti.

“Çene değil,” dedi genç savaşçıya, ‘chène’ diyorlar. Bu kelime, onların dilinde meşe anlamına geliyor. Senin için Meşe Şövalyesi diyorlar. Belli ki şöhretin iyice yayılmış.”

Horace kaşlarını çattı. Bu durumun onu memnun edip etmediğinden emin değildi.

“İnşallah başımızı belaya sokmaz,” dedi kararsızlıkla. Halt, omuz silkmekle yetindi.

“Böyle küçük bir kasabada mı? Hiç sanmam. Bence tam tersi.”

Gerçekten de bir köyden çok da farklı olmayan, küçücük bir kasabadalardı. Tek ana caddesi, neredeyse atlarının yan yana ilerleyemeyeceği kadar dardı. Kasabalılar yollarından çekilmek zorunda kalıyor, atlıların geçebilmesi için ara sokak

- 143 ~

JOHN FLANAGAN

lara giriyor ve atlar usulca İkiliyi takip ederken, yerlerinden kımıldamıyorlardı.

Sokağa asfalt döşenmemişti; tozlu yol, yağmur yağınca hızla yapışkan bir çamura dönüşüyor olmalıydı. Genellikle tek katlı olan

evler, normal evlere kıyasla küçük gibi duruyordu.

“Gözünü dört aç da bir han bulalım,” dedi Halt hafifçe.

Kötü şöhretiyle ün salmış bir arkadaşıyla seyahat etmek, Halt açısından garip bir tecrübeydi. Araluen’deyken, Orman Muhafızı Birliği üyelerinin şüphe ve zaman zaman korku dolu bakışlarla karşılanmalarına alışkındı. Geniş kukuletalı alaca pelerinler, Krallık vatandaşları için tanıdık bir görüntüydü. Galya’da ise, memnuniyetle fark etmiş olduğu üzere, Orman Muhafızı üniforması ve uzun yay ile çifte bıçaklardan oluşan kendine has silahlan, ya çok az ilgi çekiyor, ya da hiç çekmiyordu.

Horace ise bambaşka bir meseleydi. Belli ki şöhreti önlerinden gidiyordu ve insanlar onu, Halt’un yıllardır alışkın olduğu kuşku ve kararsızlık dolu bakışlarla süzüyordu. Bu durum, Halt’un da hoşuna gidiyordu. Başlarının derde girmesi halinde esas tehlikenin iriyarı, zırhlı genç adam sanılması, ikisine avantaj sağlayacaktı.

Oysa, grili yeşilli pelerini içindeki kır saçlı adam, oğlana göre çok daha büyük bir tehlike teşkil ediyordu aslında.

“Şurada,” dedi Horace, Halt’u hayallerinden uyandırarak. Orman Muhafızı, oğlanın pannağım takip etti. Çocuk, sokağa tepeden bakan ikinci katıyla pürüzlü meşe sütunların üzerinde kararsızca ayakta duran bir binayı işaret ediyordu. Üzerinde kabartma şeklinde kaba bir şarap kadehi ve yemek tabağının bulunduğu yıpranmış bir levha, rüzgârda hafifçe sallanıyordu.

BUZLAR ÜLKESİ

“Geceyi yumuşak, hoş bir yatakta geçirme hayali kurma,” diye uyardı Halt oğlanı. “Orman, buranın döşeklerinden daha bile yumuşak olabilir.” Temizlik konusundaki fikrini ise kendine saklamayı daha uygun gördü.

Ancak yanılmıştı. Küçük binanın duvarları yamuk yumuktu.

Ayrıca alçak ve pürüzlü bir tavanı vardı ve odalarına bir göz atmak için merdivene yöneldiklerinde, basamaklar bastıkları tarafa doğru bel veriyor gibi duruyordu.

Ama en azından odaları temizdi. Üstelik taze öğleden sonra esintisinin içeri girmesi için ardına dek açık duran geniş camlı bir penceresi bulunuyordu. Farklı eğimlere sahip çatıların üzerinden dışarıya bakarken, yeni sürülmüş tarlaların kokuları burunlarına kadar geliyordu.

Hancı ile karısı yaşını başını almış insanlardı, konuklarına karşı sıcak ve güleryüzlüydüler. Özellikle de hanın dışına sıralanan binicisiz atların üzerine yığılı silah ve zırhları gördükten sonra. Genç şövalye varlıklı biri herhalde, diye düşünmüşlerdi. Ve tüm işlemleri, grili yeşilli pelerini içindeki asık suratlı uşağına bıraktığına göre, oldukça da önemli bir kişi olmalıydı. Doğuştan soylu kişilerin, gecelik oda ücreti gibi sıradan meselelerle ilgilenmeye tenezzül dahi etmeyeceklerini varsaymak, hancının züppelik anlayışının sınırları dâhilindeydi.

Kasabada ganimetlerini paraya çevirebilecekleri bir pazar

bulunmadığını öğrenen Halt, seyis yamağının o gecelik atlarıyla ilgilenmesine izin verdi. Abelard ve Çekici dışındaki - lerle, elbette. Muhafız atlarını kendisi besledi. Horace'ın da Vurucu'yu bizzat beslediğini keyifle fark etti.

Atları yerleştirdikten sonra odalarına döndüler. Hancının

- 145 -

JOHN FLANAGAN

karısı, akşam yemeğinin bir iki saat daha hazır olmayacağını söylemişti.

“Bu arada şu koluna bir göz atalım,” dedi Halt. Genç adam, minnettarlıkla yatağa oturarak keyifle iç geçirdi. Halt'un beklentilerinin aksine, kalın, temiz battaniyeler ve beyaz, bakımlı çarşaflarıyla yataklar, gayet yumuşak ve rahat görünüyordu. Halt'un işareti üzerine ayağa kalkan oğlan, zincirden zırhıyla tuniğini çıkarttı. Kolunu omuz seviyesinin üstüne kaldırması gerekince, acıyla inlemişti.

Morluk, üst kolunun tamamına yayılmış, koyu tonlardaki mavimsiyahlardan uç kısımlardaki çirkin görünümlü sarılıklara varıncaya dek soluk renkli bir yamalı bohça oluşturmuştu adeta. Zedelenen bölgeyi dikkatle inceleyen Halt, kırık kemik bulunmadığından emin oldu.

“Ah!” diye bağırdı Horace, Orman Muhafızı'nın parmakları morluğun etrafını yoklayıp dürtünce.

“Acıdı mı?” diye sordu Halt, Horace'm öfkeli bakışlarını

üzerinde hissetmişti.

“Elbette acıdı,” dedi oğlan ters ters. “O yüzden ‘ah!’ dedim ya zaten.”

Halt, “Hımmmm,” diye mırıldandı ve Horace acıdan dişlerini sıkarken, oğlanın kolunu kaldırıp ileri geri oynattı. Rahatsızlığını artık saklayamayan Horace, sonunda kolunu geri çekti.

“Bunun gerçekten de işe yarayacağını düşünüyor musun?” diye sordu, hırçın bir sesle. “Yoksa bana acı çektirmekten keyif mi alıyorsun?”

“Yalnızca yardım etmeye çalışıyorum,” dedi Halt, kibarca.

BUZLAR ÜLKESİ

Bir kez daha oğlanın koluna uzandı ama Horace kendini geri çekti.

“Çek ellerini,” dedi. “Orayı burayı mıncıklamaktan başka bir şey yaptığın yok. Bunun bana ne faydası olacağını anlamadım ben.”

“Kırık var mı diye bakıyordum,” diye açıkladı Halt. Ama Horace, başını sallıyordu.

“Hiçbir yerim kırılmadı. Birazcık kolum morardı, hepsi bu.”

Halt, pes etmişti. Horace’a ona yalnızca yardım etmeye ça-

lıştığını söyleyecekti ki, işler kelimenin tam anlamıyla çığırından çıkıverdi.

Hafifçe çalınan kapı, bir an sonra ardına dek açılmış ve elindeki yastıklarla hancının karısı içeri dalıvermişti. İkisine de gülücükler atan kadının bakışları Horace’ın koluna takılınca, gülümsemesi bir anda yerini endişeli ve anaç bakışlara bıraktı.

Kadın, Galya dilinde bir şeyler söyledikten sonra yastıkları yatağın üzerine atarak hızla Horace'a doğru koştu. Uzamıp yaralı kolunu tutarken, çocuk onu kuşkulu gözlerle süzüyordu. Kadın durdu, dudaklarını büzdü ve güven verici bakışları, Horace'm gözleriyle buluştu. Gördüklerinden tatmin olan şövalye çırağı, kadının kolunu incelemesine izin verdi.

Kadın morluğu nazikçe kontrol etti; hafif dokunuşları, ne redeyse hissedilmiyordu bile. Kendisini kadının yardım eline teslim eden Horace, yüzünde anlamlı bir ifadeyle Halt'a döndü. Orman Muhafızı, suratını asarak muayeneyi izlemek üzere yatağa oturmuştu. Nihayet geri çekilen kadın Horace'ı kolundan tutup yatağın kenarına oturttu. Her ikisine birden hitap edebilmek üzere arkasını dönerek, solgun kolu işaret etti.

- 147 -

JOHN FLANAGAN

“Kemik kırılmak yok,” dedi kararsızca. Halt, başını salladı.

“O kadarını ben de anladım,” diye yanıtladı. Kadın, bir ya da iki kez başını salladıktan sonra, kelimeleri dikkatle seçerek sözlerine devam etti. Araluen diline hiç de hâkim değildi.

“Morluklar,” dedi, “kötü morluklar. Lazım...” Kelimeyi arayarak duraksadı ve buldu. “Şifalı... bitki...” İki eliyle birden ovalama işareti yaparak, otlardan karışım hazırlayacağını tarif etti. “Otları kopart... şuraya koy.” Yaralı kola bir kez daha dokundu. Halt, tekrar başını salladı.

“Güzel,” dedi kadına. “Lütfen devam edin.” Horace’a bir göz attı.

“Şanslıyız,” dedi. “Bu işten anlayan birine benziyor.”

“Şanslıyım demek istiyorsun herhalde,” dedi Horace sert sert.

“Senin insafına kalsaydım, muhtemelen kolumdan olacaktım.”

Seslerin yükseldiğini duyan ama kelimeleri seçemeyen kadın, oğlanı temin etmek için hızla hareket etti. Şarkı söyler gibi sesler çıkarıyor ve tüy gibi yumuşak elleriyle morluklara dokunuyordu.

“İki gün... üç... sonra morluk yok. Acı yok,” diyince, Horace kadına gülümsedi.

“Teşekkürler, hanımefendi,” dedi, genç ve nazik bir şövalyeye yakışır, saygılı bir sesle. “Bu iyiliğinizi nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum.”

Kadın ona gülümsedi ve ot stoklarına bir göz atacağını işaret etti.

Horace, ayağa kalkıp kıkırdayarak odayı terk eden kadının arkasından eğilerek acemice bir selam verdi.

“Boş versene yahu,” dedi Halt, gözlerini devirerek.

- 148 ~

Tlagnak'ın yemek salonu, son derece sıcaktı.

^İçeride bulunan çok sayıda insanla salonun bir tarafını neredeyse tamamen işgal eden devasa, açık şömine, dışarıya hâkim olan kalın kar örtüsüne rağmen ısının fazlasıyla artmasına neden oluyordu.

Devasa salon, uzun ve basık tavanlıydı; Ragnak'ın masası, oda boyunca uzanan iki masanın ucunda, ateşin tam karşısındaydı.

Düzensiz şekilleri içindeki boşluklar kaya gibi sert bir çamur -balçık karışımıyla sıvanmıştı ve kabaca budanmış çam kütükleri, salonun duvarlarını oluşturuyordu.

Yer yer bir metre kalınlığındaki sıkıştırılmış sazlardan oluşmuş çatıyı taşımak için, salonun köşelerine çok sayıda çam kü tüğü yerleştirilmişti. Çatı kaplaması yoktu. Sazları taşımaları için sütunların üzerine kaba keresteden ince çıtalar takılıydı.

Yemek yiyen, gülen ve birbirlerine bağırarak yaklaşıp yüz elli Skandiyalı'dan çıkan gürültü, kulakları sağır ediyordu. Erak, etrafına bakınarak gülümsedi.

Yeniden evde olmak güzeldi.

- 149 -

JOHN FLANAGAN

Ragnak'ın sağkolu Borsa'mn uzattığı bir diğer birayı keyif le kabul etti. Ragnak Yüce Kont'tu; yani tüm Skandiyalıların kıdemli Kont'u. Borsa ise ülkenin günlük işlerinin yürütülmesinden sorumlu yöneticiydi. Tarlaların ekilmesini, vergilerin ödenmesini, baskınların

zamanında yapılmasını ve ganimetlerden Ragnak'a düşen payın - yani tüm ganimetlerin dörtte biri- nin- kurt gemisi komutanlarınca ödenmesini sağlayan kişiydi.

“İşler her yerde kötüye gidiyor Irak,” dedi Borsa. Uğursuz Araluen seferi hakkında tartışıyorlardı. “Uzun vadeli bir savaşa asla girmemeliyiz. Bize hiç uymuyor. Biz, süratli baskınlarda başarılıyız. İçeri gir, ganimeti al ve geri dön. Bu şekilde olmalı. Hep de böyle olmuştur.”

Erak, başıyla onayladı. Ragnak, onu sefer için görevlendirdiğinde de aynı şeyi düşünmüştü. Ama Yüce Kont, onun verdiği tavsiyeyi dinleyecek bir ruh halinde değildi.

“Yine de Morgarath ön ödeme yapmıştı,” diye devam etti Borsa. Erak'ın kaşları yukarı kalktı.

“Öyle mi?” Bu konudan yeni haberi oluyordu. Adamlarıyla ele geçirecekleri ganimet için savaştıklarını sanmış, dolayısıyla da seferin başarısızlığa uğradığına inanmıştı. Ama arkadaşı, kesin bir biçimde başını sallıyordu şimdi.

“Evet, elbette. Konu paraysa, Ragnak işini garantiler. Seninle adamlarının ücretini Morgarath'dan almıştı. Hepinize ödeme yapılacaktır.”

Nihayet, diye aklından geçirdi Erak, son birkaç aydır ilk kez yüzleri gülecekti adamlarının. Ama Borsa, hâlâ Araluen seferiyle ilgili şikâyetlerini sıralıyordu.

BUZLAR ÜLKESİ

“En büyük sorunumuz nedir, biliyor musun?” dedi ve Erak yanıt bile vermeden devam etti. “Generalimiz ya da akıl hocamız yok. Skandiyalılar bireysel savaşçılardır. Ve o alanda dünyanın en iyisiyiz. Ama paralı asker olduğumuzda, bizleri zafere götürecek liderlerimiz eksik. Dolayısıyla biz de Morga- rath gibi soytarılar güvenmek zorunda kalıyoruz.”

Erak, başını salladı. “Araluen’deyken, onun planlarım fazla karmaşık ve kurnazca bulduğumu söylemiştim.”

Borsa, kaim işaret parmağını havaya kaldırdı. Erak adamın coşkulu tavırlarına şaşırmişti.

“Ve haklıydın da! Şu Araluenli Orman Muhafızları gibi birkaç kişi ne işimize yarardı ama,” diye ekledi Borsa.

“Ciddi misin?” dedi Erak. “Onlara neden ihtiyacımız olsun ki?”

“Mutlaka onlar olmak zorunda değil; o tür insanlar demek istiyorum. Planlama ve taktik üzerine eğitim görmüş, olaylara farklı açılardan bakarak askerlerimizi etkili bir şekilde kullanmanın yöntemlerini bilen komutanlar.”

Erak, onun haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ancak Orman Muhafızlarından söz edilmesi, Will ile Evanlyn meselesini getirmişti aklına. Tünelin ucunda problemi ortadan kaldırabilecek bir yol görüyordu.

“Büyük Salon’da iki yeni köleye ihtiyaç var mı?” diye sordu öylesine. Borsa hemen başını salladı.

“Yeni kölelere daima ihtiyacımız olur,” dedi. “Aklında bi- rileri var, değil mi?”

“Bir kız ve bir oğlan,” dedi Erak. Will’in bir Orman Muhafızı çırağı olduğundan söz etmemeyi daha uygun görmüştü.

~ 151 -

JOHN FLANAGAN

“Kuvvetli tipler. Sağlıklı ve zekiler. Keltika sınırında yakaladık.

Tayfalarımı ödeme yapabilmek için satacaktım onları. Ama ödeme yapılacak diyorsan, onları sana vermekten mutluluk duyarım.”

Borsa memnuniyetle başını salladı. “Kesinlikle işime yararlar,” dedi. “Yarın gönder ikisini de.”

“Oldu bu iş!” dedi Erak neşeyle. Üstünden ağır bir yük kalkmış gibiydi. “Şu bira testisi nereye gitti yahu?”

Erak kaderlerini belirlerken, Will ile Evanlyn, *Kurt Rüzgârı* 'run demirlediği iskelenin yakınlarındaki bir kulübeye kilitlenmişlerdi.

Ertesi sabah Borsa'nın ekibinden bir Skandi- yalı tarafından uyandırılarak Büyük Salon'a getirildiler. Borsa, çocukları dikkatle inceledi. Çekici bir kız, diye düşünüyordu, ama hayatı boyunca pek ağır iş yapmışa benzemiyordu. Öte yandan oğlan, ufak tefek olmasına rağmen, kaslı ve sağlıklı bir görünüyordu.

“Kız yemek salonunda ve mutfakta çalışsın,” dedi yardımcısına.

“Oğlanı da avluya götürün.”

- 152 ~

alt ve Horace, günbatımından bir saat sonra odalarını

Hterk ederek akşam yemeği için hanın alt katındaki mey-

hane kısmına

inmişti.

Hancının karısı, koca bir tencere baharatlı güveç hazırlamıştı.

Salonun bir tarafını kaplayan devasa şöminenin üzerinde asılı duran

tencere, ağır ağır kaynıyordu. Bir hizmetçi kız, dumanı tüten yemeği İkiliye geniş tahta kâselerde servis etti. Yemeğin yanında, Horace'm daha önce hiç görmediği şekilleri bulunan uzun ekmek somunlarından da getirmişti. Çok uzun ve inceydi somunlar, ekmekten çok mızrağa benziyorlardı. Dış tarafları sert ve kabuklu, içleri ise son derece yumuşak ve lezzetli. Ve savaşçı çırağının kısa süre içinde fark edeceği üzere, yemeğin lezzetli suyunu sıyırmak açısından da son derece idealdiler.

Halt, yemeğin yanında büyük bir kadeh kırmızı şarap içmiş, Horace ise suyla yetinmişti. Kocaman birer dilim böğürtlen tatlısını mideye indirdikten sonra, fincanlarındaki lezzetli kah velerini yudumluyorlardı şimdi.

~ 153 -

JOHN FLANAGAN

Horace'm fincanına büyük bir kaşıkla bal katışı, Orman Muhafızı tarafından çatık kaşlarla izleniyordu.

“Kahvenin tadını mahvediyorsun,” diye mırıldandı Halt. Horace, sıyrıtmakla yetindi. Yol arkadaşının bu sahte ciddiyetine giderek alışıyordu.

“Senin çıraktan öğrendim,” dedi. Bir an için ikisi de sessiz - leştiler; Will'i, Evanlyn ile başlarına neler geldiğini düşünüyor, ikisinin de güvende ve iyi olmalarını umut ediyorlardı.

Bu düşünceli ruh halinden, başıyla şöminenin yakınlarında oturan küçük grubu işaret eden Halt sayesinde kurtuldular. Horace ile ikisi,

salonun arka tarafındaki bir masada oturuyorlardı. Halt'un tarzı daima bu olmuştu; arkasını duvara verip odayı gözlemleyebileceği bir yere oturur, bunu yaparken de dikkat çekmemeye özen gösterirdi. Onlar yemeklerini yerken, içerisi de yemeğe ya da eve gitmeden önce birkaç kadeh şarap ya da bira içmeye gelen kasabalılarla dolmuştu. Orman Muhafızı, salondakilerden birinin çantasından bir gayda seti çıkardığını, bir diğersinin ise armut gövdeli, sekiz telli bir çalgı aletini akort etmeye uğraştığını fark etti.

“Eğlence başlamak üzere gibi görünüyor,” dedi Horace’a.

Onlar konuşurken, salondaki kasabalılar sandalyelerini ateşe yaklaştırmış, hancı ile hizmetkârlardan kadehlerini doldurmalarını istiyorlardı.

Gaydacı, hüzünlü bir ezgi tutturdu. Telli çalgı ise hızlı, sarsıcı darbeler eşliğinde, aniden yükselip alçalan melodinin arkasında kesintisiz, tiz bir ritimle çalınıyordu. Gaydadan çıkan yabancı ve kederli sesler salonu dolduruyordu; ruhun derinlik

- 154 -

BUZLAR ÜLKESİ

lerine işleyen ve geçmişte yaşananlarla uzun zaman önce kaybedilen dostları akla yeniden getiren bir melodiydi bu.

Notalar sıcak salonda yankılanadursun, Redmont Şatosu’nu çevreleyen ormanda geçirilen uzun yaz günlerini ve bitmeyen sorularıyla hayatına yeni bir enerji katan, ufak tefek, hareketli çocuğu hatırlarken buldu kendini Halt. Zihninde Will’in yüzünü

canlandırabiliyordu. Saçları kukuletasının içinde karmakarışık olmuş, kahverengi gözleri ışıltılı ve zapt edemediği bir şakacılıkla parlıyordu oğlanın. Will'in Çekici'ye gösterdiği özeni, kendi atına sahip olmaktan dolayı takındığı gururlu tavrı ve ikisinin arasındaki özel bağı düşünüyordu.

Belki de Halt'un böyle düşünmesinin nedeni, sakalındaki kırlar çoğalırken yılların ağırlığını üzerinde hissediyor oluşuydu. Ama Will'in, onun hayatına, bir Orman Muhafızı'ndan sık sık adımlaması istenen karanlık ve tehlikeli yollara taban tabana zıt bir gençlik ve enerji hissi getirmiş olduğu da bir gerçektir.

Halt, Horace'dan Will'in Keltika'dayken Wargal güçlerini takip etmeyi üstlendiğini dinlemişti. Evanlyn köprüyü yakarken çocuğun Wargallarla Skandiyalılar'ın karşısında tek başına durduğunu dinlerken nasıl gurur duyduğunu da hatırlıyordu. Zapt edilmez bir ruhtan fazlası vardı Will'de. Cesur, becerikli ve sadıktı. Oğlandan harika bir Orman Muhafızı olurdu, diye düşündü Halt ve hemen ardından da, sanki böyle bir şey artık mümkün değilmiş gibi fikir yürüttüğünü fark etti. Gözleri nemlenince sandalyesinde rahatsızca kımlılandı. Dış dünyaya bir duygu emaresi göstermeyeli çok uzun zaman olmuştu. Omuz silkti. Will, benim gibi kır saçlı bir enkazın döküleceği birkaç damla gözyaşını da hak ediyor, diye düşünerek

- 155 -

JOHN FLANAGAN

gözlerini silmeye çalışmadı. Gözyaşlarını fark edip etmediğini

anlamak için yan gözle Horace'a baktı, ama müziğin etkisine kapılan çocuk, yan yana oturdukları sırada öne doğru eğilmiş, dudaklarını hafifçe aralamıştı. Farkında olmaksızın, parmağıyla tempo tutuyordu. Aman neyse, diye düşündü Halt, kendi kendine pişmanlıkla gülümseyerek. Oğlanın, kulağına gelen ilk kederli müzikte gözyaşlarına boğulduğunu görmesini istemiyordu. Orman Muhafızları, özellikle de krala hakaretlerde bulunan eski ve hain Orman Muhafızları'nın kaya gibi sağlam oldukları sanılırdı. Nihayet sona eren müzik, salondakilerden yoğun bir alkış almıştı. Halt ve Horace da coşkulu alkışa katıldılar ve Halt bu anı, gözlerini gizlice silmek için kullandı.

İzleyicilerin sanatçıları, kurnazlıkla ters çevrilip hemen yanlarındaki zemine bırakılan şapkaya bozuk para atarak ödüllendirdiklerini fark etmişti. Horace'a birkaç madeni para uzatarak müzisyenleri işaret etti.

“Şunları onlara ver,” dedi. “Hak ettiler.”

Horace başını sallayarak ayaklandı ve tavanı destekleyen kalın sütunların arasından geçerek salonun öteki ucuna gitti. Şapkaya para atan son kişi oydu. Kafasını kaldıran çalgıcı, karşısında gördüğü yabancı sima karşısında eğilerek teşekkürlerini sundu. Ve gaydanın körüklerini bir kez daha harekete geçirdi. Akıldan çıkması çok zor olan o sesler, bir kez daha yükselerek salonu doldurmaya başladı.

Horace duraksadı; yeni bir şarkı başladığı için yerine dönmek gelmiyordu içinden. Halt'un gölgeler içinde oturduğu yere bir bakış

attı ve omuz silkerek sanatçıların etrafındaki

- 156 -

BUZLAR ÜLKESİ

küçük topluluğun hemen köşesinde durmakta olan masanın üstüne oturuverdi.

İkinci şarkıya, farklı bir hava hâkimdi. Bu kez daha ön planda olan telli çalgının kalın notalarıyla süslü, zarif bir zafer melodisiydi çalman. Gerçekten de armut biçimli çalgıdan çağıldayarak çıkan kırılğan notalar, kısa süre içinde liderliği gaydadan almış, salondakilerin tempo tutarak onlara eşlik etmelerini sağlamıştı.

Horace'm yüzüne memnuniyet dolu bir tebessüm yayıldı; sokak kapısı açılıp rüzgâr içeri dolduğunda, yeni gelenin farkına bile varmamıştı.

Ancak kasabalılar ve yıllardır karşılaştığı tehlikelerin bilemediği sezgileriyle Halt, salonun havasındaki değişikliğin farkındaydılar.

Müzisyenlerin etrafındaki kasabalılar, endişe ve kuşku dolu bir tavır takınmışlardı artık.

Gaydacı başını kaldırıp içeri giren adama bir göz attığında, müziğin akışında bir duraksama yaşandı. Şarkının ritminde, neredeyse fark edilmeyen, ama Halt'un alarma geçmesine yeten bir kesinti olmuştu.

Halt, içeri giren kişiye çevirdi bakışlarını. Ondan muhtemelen on yaş daha genç, uzun boylu, yapılı bir adamdı. Siyah saçları ve sakallarıyla koyu renkli, kaim kaşları, adama hiç de tekin olmayan

bir görüntü veriyordu. Sıradan bir kasabalı olmadığı belliydi.

Pelerinini çıkardığında, zincirden zırhının üzerine giymiş olduğu beyaz kuzgun armalı siyah tuniğini gözler önüne sermişti.

Donuk bir şekilde parıldayan, kabzası altın kaplamadan kılıcı, beline asılıydı. Yumuşak deriden uzun binici çizmeleri, onun bir atlı olduğunu gösteriyordu. Üstelik, tuniğindeki ar

- 157 -

JOHN FLANAGAN

maya bakılırsa bir şövalyeydi. Savaş atının hanın hemen dışında bağlı olduğuna emindi Halt; yabancıların renk tercihleri göz önüne alındığında, simsiyah bir aygırdı muhtemelen.

İçeri giren adamın birini aradığı belli oluyordu. Hızla salonu tarayan gözleri, arka taraftaki belli belirsiz adamı fark etmeden Horace'm üzerine odaklandı. Kaşlarını hafifçe çatan şövalye, başını salladı. Müziğin büyüüne kapılan Horace ise şövalyenin içeri girdiğini onu tepeden tırnağa süzdüğünü fark etmemişti.

Ama bunu umursayan başka birileri vardı. Halt, işlerin nereye varacağını bekleyen hancıyla karısının telaşlı tavırlarını fark etmişti.

Kasabalıların bazıları da, sorun çıkacakmış gibi davranıyorlardı.

Halt'un eli, masanın altındaki ok kılıfına kaydı. Her zaman ki gibi silahları, yemek yerken bile kolayca ulaşabileceği bir mesafed eydi.

Arkasındaki duvara dayalı duran yayın teli geriliyordu. Kılıftan aldığı oku, müzik dinletisi biterken önündeki masaya koydu.

Bu kez salonda alkış kopmamıştı. Yalnızca Horace coşkuyla

ellerini çırpıyordu. Bir an sonra, alkış tutan tek kişi olduğunu far k ederek durdu. Şaşırmış ve utandığı için yanakları kızarmıştı. Düşmanlık sınırlarında dolaşan ifadesiyle onu süzmekte olan, üç adım ötesindeki silahlı adamın farkındaydı artık.

İstifini bozmadan adama selam verdi. Halt, Horace'm so - ğukkanlılığını kaybedip bakışlarını arka tarafa çevirmemesine memnun olmuştu. Oğlan tatsızlık yaşanması olasılığını sezmiş ve avantajlarının, Halt'un gizli kalmasından geçtiğini fark etmişti.

~ 158 ~

BUZLAR ÜLKESİ

Şövalye, nihayet kaim ve rahatsız edici sesiyle konuştu. Hemen hemen Horace kadar uzun boyluydu ve çok iriyarıydı. Halt, adamın bir sokak dövüşçüsü olmadığına hükmetti; tehlikeli biriydi bu.

Alaycı bir dille “Meşe yaprağı süvarisi sen misin?” diye sordu şövalye. Araluen dilini, ufak bir Galya aksanıyla da olsa, oldukça iyi konuşuyordu.

“Öyle de adlandırılıyorum sanırım,” dedi Horace, bir anlık bekleyişin ardından. Şövalye bu cevabı değerlendiriyor gibiydi; dudağı küçümsemeye kıvrılmış, başını sallıyordu.

“Sanıyorsun demek?” dedi. “Başka neler sanıyorsun peki? Sokaklarda havlayan Araluenli yalancı bir köpek olmayasın sakın?”

Şaşıran Horace, kaşlarını çattı. Tuhaf bir hakaret denemesinde bulunmuştu adam. Bir şekilde onu kışkırtmaya çalıştığı belli oluyordu. Tek başına bu bile, Horace açısından tahriklere

kapılmamak için yeterli bir nedendi.

“Öyle diyorsan öyledir,” diye yanıt verdi sakın sakın. Yüzü, adeta bir aldırılmazlık maskesini andırıyordu. Ama Halt, oğlanın sol elinin usulca ve neredeyse içgüdüsel bir şekilde, normalde kılıcının asılı olduğu sol kalçasına uzandığını fark etmişti. Kılıç, üst kattaki odada, kapının arkasında asılıydı. O an, Horace’ın üzerinde yalnızca bir hançer bulunuyordu.

Şövalye de bu istemdişi hareketi sezmişti. Dudaklarını zalimce bükerek gülümsüyordu şimdi. Kas yığını çocuğa doğru bir adım attı. Genç adamı zihninde tartıyordu. Geniş omuzlar, ince bir bel ve eğitilmiş adaleler. Ayrıca usta bir savaşçı olduğunu belli eden doğal bir zarafet ve dengeyle hareket ediyordu Horace.

~ 159 ~

JOHN FLANAGAN

Ama gencecik biriydi sonuçta ve yüzünden dürüstlük akıyordu. Rakipleriyle art arda ölümüne dövüşmeye alışkın bir savaşçı değildi. Ölümcül dövüşler okulunda karanlık yeteneklerini geliştirmiş bir savaşçı da değildi. Tıraş olmaya bile yeni başlamıştı daha. Kuşkusuz ki eğitilmiş ve saygı duyulması gereken bir dövüşçüydü.

Yani adamın çekinmesini gerektiren hiçbir şey yoktu.

Değerlendirmesini bitiren şövalye, oğlana bir adım daha yaklaştı.

“Benim adım Depamieux,” dedi. Adının bir anlam ifade etmesini beklediği belli oluyordu. Horace, muzip bir ifadeyle omuz silkmeyle

yetindi.

“Pek güzel,” şeklindeki yanıtı, o kara kaşların bir kez daha çatılmasına neden oldu.

“Düzenbazlıklarınla alt ettiğin sokak serserilerine benzemem ben. Beni birçok hemşerime yaptığın gibi korkakça taktiklerinle hazırlıksız yakalayamayacaksın.”

Hakaretlerinin beklediği etkiyi yapıp yapmadığını anlamak için durdu. Ancak Horace, soğukkanlılığını koruyordu. Bir kez daha omuz silkti.

“Bunu aklımda tutacağımdan emin olabilirsin,” dedi kibarca.

Bir adım daha atan iriyarı şövalye, çok yakınındaydı ar tık. Yüzü, Horace’ın verdiği yanıt ve hakaretleri karşısındaki umursamaz tavrı nedeniyle alev alev yanıyordu öfkeden.

“Ben bu bölgenin en usta savaşçısıyım!” diye bağırdı adam. “Bu ülkede benim kadar çok Araluen köpeği alt etmiş bir başka şövalye yoktur. İnanmıyorsan sor bakalım şunlara!” Kolunu ateşin etrafındaki masalarda gergin bir biçimde oturan kasaba-

- 160 -

BUZLAR ÜLKESİ

lılara doğru savurdu. Bir an yanıt gelmeyince, hiddetli bakışlarını meydan okurcasına kasabalıların üzerine çevirdi.

Kasabalılar, gözlerim kaçırarak hep bir ağızdan iddiaları doğrulayan birkaç sözcük mırıldandılar. Şövalyenin bakışları, bir kez daha meydan okurcasına Horace’a odaklanmıştı. Oğlan, aldırış

etmeden karşıladı bu bakışları, ama yanakları yavaş yavaş

kızarıyordu artık.

“Dediğim gibi,” diye yanıtladı dikkatle. “Söylediklerini aklımda tutarım.”

Depamiuex'nün gözleri, ateşler saçıyordu artık. “Seni, sahtekârlıklarıyla Galyalı savaşçıları öldürüp zırhlarına, atlarına ve mal varlıklarına el koyan bir korkak ve hırsız ilan ediyorum!” diye bağırarak bitirdi sözlerini.

Salonda uzun bir sessizlik yaşandı. Horace, nihayet cevabını verdi.

“Bence yanlış düşünüyorsun,” dedi konuşma boyunca koruduğu kibar ses tonuyla. Salondakiler, nefeslerini tutmuş konuşmayı izliyordlardı. Öfkeyle gürlleme sırası tekrar Depamiuex'deydi şimdi.

“Bana yalancı mı diyorsun?” diye sordu.

Horace başını salladı. “Kesinlikle hayır. Yanlış düşündüğünü söylüyorum. Belli ki birileri seni yanlış bilgilendirmiş.”

Depamiuex ellerini açarak salondakilere döndü.

“Duydunuz! Yüzüme karşı bir yalancı olduğumu söyledi! Bu kadarı da fazla artık!”

Tıpkı planladığı gibi, ellerini yanlara açtığı hareketin bir devamı olarak, kemerine sıkıştırmış olduğu deri eldivenlerden

- 161 ~

JOHN FLANAGAN

birini, kimse yerinden bile kıpırdayamadan Horace'a meydan

okumak üzere çıkardı.

Büyük bir coşkuyla eldiveni oğlanın suratına vurmak için öne doğru hareketlendi.

Ama tam o anda, sanki görünmez bir el eldiveni elinden kaptı ve odanın öbür tarafına sürükleyerek tangırıyla meşe sütunlardan birine sapladı.

h, kaderde yollarımızın ayrılması da varmış, diye dü -
şündü

ret E

Will. Evanlyn, götürülürken dönüp omzunun

üzerinden yaralı bir bakış atmıştı oğlana. Will ise kızı cesalendirmek için sırtarak el sallamış, sanki kısa süre sonra görüşeceklermiş gibi neşeli bir ifade takınmaya çalışmıştı.

Kızın moralini yükseltme denemeleri, kafasına yediği sert bir şaplakla bozuldu. Kulakları çınlayarak birkaç adım öteye sendeledi.

“Yürüsene be köle!” diye homurdandı Skandiyalı avlu ami ri

Tirak. “Birazdan ne kadar güleceğini göreceğiz.”

Bu sorunun yanıtı, Will’in de kısa zaman içinde keşfedeceği

üzere, koca bir sıfırdı.

Skandiyalılar'ın tüm esirleri arasında, en ağır, en berbat işler, avlu kölelerine veriliyordu. Ev kölelerinin -yani mutfaklardan ve yemek odalarından sorumlu olanların- en azından sıcak bir ortamda çalışma ve uyuma lüksleri bulunuyordu. Günün sonunda yorgunluktan yataklarına devriliyorlardı belki, ama en azından yatakları sıcacıktı.

- 163 -

JOHN FLANAGAN

Öte yandan, açık havada yapılması gereken yorucu, kaba işlerden -odun kesme, kar küreme, tuvaletleri boşaltıp içinde - kilerden kurtulma, hayvanlara yem ve su verme, ahırları temizleme- ise avlu köleleri sorumluydu. Tüm bu görevlerin, buz gibi soğuk havada yapılması gerekiyordu. Kan ter içindeki köleler, üstlerine yapışıp vücut ısılarını çekip alan nemli kıyafetleriyle ortalıkta kalakalıyorlardı.

Duvarları soğuğu olduğu gibi geçiren, yıkık dökük eski bir ahırda yatıp kalkıyorlardı. Her köleye, buz gibi havaya rağmen, incecik

birer battaniye veriliyordu. Köleler, ellerine geçen eski paçavra ve çuvalları battaniyelerine ilave ediyorlardı. Paçavraları oradan buradan çalıyor ya da elde etmek için yalvar yakar oluyorlardı. Aralarında sık sık kavgalar çıkıyordu. İlk üç günü boyunca Will, iki kölenin parçalanmış çuval parçaları uğruna ölümüne dövüşmelerine şahit olmuştu.

Avlu köleliğinin rahatsızlıktan çok daha öte bir şey olduğunu fark etti. Düpedüz ölümcül bir işti.

Çalışma sistemleri de bu tehlikeyi arttırıyordu. Avlunun yö netimi Tirak'a aitti aslında, ama Tirak, yetkilerini Kurul olarak bilinen küçük, ahlaksız bir köle çetesine devretmişti. Ekip halinde dolaşan ve arkadaşlarıyla ilgili tüm karar verme yetkisini ellerinde tutan yarım düzine eski köleden oluşuyordu Kurul. Avluyu acımasız bir disiplin altında tutuyor, diğer köleler arasında görev dağılımı yapıyorlardı. İtaat edip yaltaklananlara en kolay işler veriliyordu. Karşı çıkanlar ise kendilerini en nemli, en soğuk ve en tehlikeli işlerin kucağında buluyordu. Tirak, Kurul'un aşırılıklarına aldırılmıyordu. Yönetimi altındaki köleler, umurunda bile değildi. Hiçbir kölenin önemi yoktu ki; Kurul'un düzeni sağlaması hayatını çok kolaylaştırıyordu.

BUZLAR ÜLKESİ

Ara sıra öldürülen ya da sakat kalan bir iki asi köle, bu açıdan katlanılabilir bir bedeldi.

Haksızlığa tahammülü olmayan Will'in Kurul'la sorun yaşaması

kaçınılmazdı. Nitekim avludaki üçüncü gününde bir olay yaşandı.

Will, odun toplama görevinden dönmüş, ağzına dek dolu bir kızağı ince kar örtüsünün üzerinde sürüklüyordu. Kıyafetleri, ter ve üzerinde eriyen kar nedeniyle sırılsıklam olmuştu, işini bitirdiği anda titremeye başlayacağını farkındaydı. Kölelere verilen az miktarda yemek vücut ısısını yenilemeye yetmiyor, her geçen gün güçten düşüp daha zor toparlandığını hissediyordu.

Kızağı iki büklüm bir halde avluya kadar getirmiş, ev kölelerinin kütükleri indirip sıcacık dev gibi ocaklara taşıyabilmeleri için mutfağın yanında durup, kızağın ağzını yukarı doğru kaldırmıştı.

Tam doğrulurken başı hafifçe yana döndü; mutfaktaki bölmelerden birinin arkasından, önce bir küfür, ardından da sızlanma sesleri çalınmıştı kulağına.

Meraklanarak kızağı oracıkta bıraktı ve gürültünün nedenini öğrenmek için arka tarafa gitti. İriyarı bir genç, elindeki düğümlü halatla yerdeki ince, hırpani oğlanı dövüyordu.

“Affedersin, Egon!” diye ağladı yerdeki çocuk. “Senin olduğunu bilmiyordum!”

Will, oğlanların ikisinin de köle olduklarını fark etti. Ama iriyarı olanı, oldukça iyi besleniyormuş gibi görünüyordu; kıyafetleri paramparça ve lekeli olmasına rağmen sıkıca giyinmişti. Will onun yirmili yaşlarında olduğunu tahmin etti. Avluda yaşlı köle bulunmadığı dikkatini çekmişti. Bunun, avlu kölelerinin uzun yaşamamasından kaynaklandığına inanmaya başlamıştı.

JOHN FLANAGAN

“Hırsızın tekisin, Ulrich!” dedi iriyan oğlan. “Eşyalarımaya izinsiz dokunmayı göstereceğim sana!”

Düğümlü halatı çılınca savurarak kurbanının kafasına bir tane geçirdi. Will, çocuğun yüzünde ciddi bir yara açıldığını fark etti.

Gözünün altındaki kesikten fişkırarak kanlar, çocuğun yüzüne akmaya başlamıştı. Bir çığlık koparan Ulrich, çıplak kollarıyla yüzünü saklamaya çalışıyordu. İşkencecisi ise iyice çılınca dönmüşü. Will, duruma daha fazla dayanamadı. Öne atılarak, bir diğer sert darbe hazırlığıyla gerileyen Egon’un elindeki düğümlü halatı yakaladı.

Dengesini kaybeden Egon, tökezleyerek halatı bıraktı ve şaşkınlıkla kendisine müdahale etme cesaretini gösteren kişiyi görmek üzere arkasını döndü. Karşısında Tirak ya da bir başka Skandiyalı’yı bulmayı bekliyordu aslında. Bir Kurul üyesinin işine karışmaya başka kimse cesaret edemezdi ki. Büyük bir şaşkınlıkla, on altı yaşlarındaki ufak tefek, zayıf bir oğlanla yüz yüze buldu kendini.

“Bu kadarı yeter,” dedi Will, halatı mutfak avlusundaki çamurlu karın üstüne fırlatarak.

Öfkeden deliye dönen Egon, öne atıldı. Will’den hem daha iri hem de daha ağırdı ve gözüpek yabancıyı cezalandırmak için can atıyordu. Birden, yabancıнын gözlerindeki ifade ve pozisyon alışındaki rahatlık onu durdurdu. Oğlanın gözlerinde korkudan eser

yoktu. Zinde ve savaşmaya hazır gibi duruyordu. Henüz avluya yeni gelmiş, diye düşündü Egon ve sağlığı yerinde. Zavallı Ulrich gibi kolay bir hedef değil.

“Affedersin, Egon,” dedi hırpani oğlan boğuk bir sesle. Kurul üyesine doğru emekleyerek kafasını oğlanın eprimiş çiz

~ 166 ~

BUZLAR ÜLKESİ

melerinin üzerine koydu. “Bir daha yapmam.” Egon artık ilk kurbanına karşı ilgisini kaybetmişti. Oğlanı ayağının ucuyla ittirdi. Ulrich başını kaldırıp Egon’un dikkatinin dağıldığını gördüğü an kaçmaya yeltendi.

Egon, onun gidişini görmemişti bile. Bakışlarını Will’in üzerine dikmiş, oğlanı tartıyordu. Bu çocuk, kolay bir hedef olmayacaktı.

Ama sorun çıkarımlarla mücadele etmenin başka yolları vardı.

“Adın ne senin?” diye sordu. Gözleri kısılmıştı, sesi ise öfkeden alçak çıkıyordu.

“Bana Will derler,” dedi Orman Muhafızı çırağı. Egon, başını birkaç kez usulca salladı.

“Bunu unutmayacağım,” dedi.

Ertesi gün Will, kürekçi ekibinde görevlendirilmişti.

----- S>>-

Kürekçi ekibinde görev almak, avlu kölelerinin en korktukları işti.

Hallasholm’un içme suyu, Ragnak’m Mekâm’na bakan meydanın

ortasında bulunan geniş bir kuyudan sağlanıyordu. Havalarda soğudukça, ilgilenilmediği takdirde, kuyudaki su donup kuruyordu. Dolayısıyla Skandiyalılar tarafından kuyuya, suyu sürekli karıştırıp buzları sertleşmeden kırmak üzere uzun ahşap kürekler monte edilmişti. Suyun içindeki hantal ahşap kürekleri çeviren kollar sürekli indirip kaldırmak gerekiyordu. Tıpkı kar küremek gibi, nemli ve soğuk bir ortamda insanı takatten düşüren bir işti.

- 167 -

JOHN FLANAGAN

Will, sabahı henüz yarılamıştı, ama yorgunluktan ölüyordu.

Kolları, sırtı ve bacaklarındaki bütün kaslar ağrıyordu.

Hayatları çoktan son bulmuş kölelerin ellerinde yıpranmış kolları kaldırıp indiriyordu. Kuyu suyunun yüzeyini son karıştırmasından bu yana henüz birkaç dakika geçmiş olmasına rağmen, şimdiden ince bir buz tabakası oluşmaya başlamıştı bile. Tahta kürek içine saplanıp hızla sağa sola kımıldayınca buzlar kırıldı. Kuyunun öbür tarafındaki mesai arkadaşı kendi küreğini indirip kaldırıyor, o taraftaki suyun buzlanmasını önleyip rahatça akmasını sağlıyordu. Kuyunun başına geldiğinde Will'in başıyla verdiği selamı almamıştı diğer köle.

Sabahtan beri, kürek çekerken çıkardıkları homurtular hariç, sessizce çalışıyorlardı.

Nezaretçilerinin elinde taşıdığı kalın deri kayış, Will'in omuzlarına indi. Sesi duymuş, darbeyi hissetmişti. Ama canı hiç yanmıyordu. Soğuk, omuzlarını uyuşturmuştu.

“Daha derine daldır!” diye gürledi nezaretçi. “Yalnızca yüzeyi

kariştirirsen, suyun alt tarafı buz tutar.”

Hafifçe inleyen Will, kendisinden isteneni yaptı ve parmak uçlarında yükselip tahta küreği buz gibi suya daldırarak suyu havaya sıçrattı. Buz gibi suyun vücuduna çarptığını hissetti. Sırılsıklamdı zaten. Burada kuru kalmak olanaksız gibiydi. Kısa molalarda küreğe asılmayı bıraktığı an, buz gibi kıyafetlerinin vücut ısısını emeceklerini ve titreme nöbetlerinin yeniden başlayacağını adı gibi biliyordu.

Will’i en çok korkutan şey, önüne geçemediği bu nöbetlerdi.

Vücudu soğuduğu anda titremeye başlıyordu. Kendini kasarak titremesini durdurmaya çalışsa da, başaramıyordu. Vücudunun

BUZLAR ÜLKESİ

kontrolünü kaybetmiş olduğu gerçeğini -acı da olsa- kabullendi.

Dişleri takırdıyor, elleri titriyordu ve bunu engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yeniden ısınmanın tek yolu, çalışmaya tekrar başlamaktan geçiyordu.

Bir süre sonra, nöbeti sona erdi. Skandiyalılar bile kürek başında hiçbir kölenin dört saatten fazla çalışamayacağını kabullenmişlerdi.

Yorgunluktan tükenerek titreyen Will, tökezleyerek barakasına doğru ilerledi. Ona ayrılmış olan yere yaklaşırken devrildi, ayağa kalkacak kadar bile enerjisi kalmamıştı. İnce battaniyesinin yetersiz sıcaklığını arzularak elleri ve dizleri üzerinde emekledi.

Boğuk bir çığlık, boğazında tıkanıp kaldı. Battaniyesi gitmişti!

Soğuk zemine çömelerek ağlamaya başladı. Dizlerini kendine çekerek, yitirmekte olduğu vücut ısısını korumaya çalışıyordu. Erak ile adamları tarafından yakalandığında kaybettiği sıcacık Orman Muhafızı pelerini geldi aklına. Titreme nöbeti başlamıştı işte. Tüm vücudunun gevşediğini hissediyordu. Soğuk, etinin içine işliyor, kemiklerine, ruhunun derinliklerine dek ulaşıyordu.

Soğuk dışında hiçbir şey yoktu. Dünyası soğukla sınırlanmış, soğuk, Will olup çıkmıştı. Ondan kaçamıyor, daha fazlasını kaldıramıyordu. Hayatında en ufak bir sıcaklık titreşimi bile yoktu. Yalnızca soğuk vardı.

Birden pürüzlü bir şeyin yanağına değdiğini hissederek gözlerini açtı. Üzerine eğilmiş, titreyen vücudunun üzerine kaba bir çuvalı geçirmekle meşgul olan biriyle yüz yüze geldi. Hemen ardından yumuşak bir ses çalındı kulağına.

- 169 ~

JOHN FLANAGAN

“Haydi dostum, güçlü olmalısın.”

Uzun boylu, sakallı ve hırpani görünümlü bir köleydi konuşan.

Ama Will’in esas dikkatini çeken, onun gözleri olmuştu. Şefkat ve anlayış vardı o gözlerde. Will, dokunaklı bir hareketle vücuduna dolanan kumaşa sarındı.

“Ulrich’e yardım etmeye çalıştığımı duydum,” dedi kurtarıcısı.

“Burada hayatta kalmak istiyorsak, birbirimize destek olmalıyız. Bu arada, adım Handel.”

Will, yanıt vermeye çalıştı ama dişleri takırdıyor, konuşa -
mıyordu artık.

“Al, şunu bir dene,” dedi Handel, izlenmediklerinden emin olmak için etrafına bakınarak. “Aç ağzını.”

Will, takırdayan dişlerini zorlukla birbirinden ayırarak Handel’in ağzına bir şeyler tıkıştırmasına izin verdi. Kuru ot gibi bir şey olmalı, diye düşündü.

“Bunu dilinin altına yerleştir,” diye fısıldadı Handel. “Bırak erisin. Kendine geleceksin.”

Ve birkaç saniye içinde, dilinin altındaki nesne tükürüğüyle ıslandığında, harika bir sıcaklığın vücudunu sarmaya başladığını hissetti Will. Soğuğu dışarı atan mükemmel sıcaklık, dalga dalga parmakuçlarına yayılıyordu. Hayatı boyunca kendisini hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

Sıcaklık hafifçe vücudunu sarmalarken, titreme nöbetleri de hafifledi. Gerilen kasları rahatlamış, yerini enfes bir huzura bırakmıştı. Will bakışlarını kaldırdığında, gülümseyerek başını sallayan Handel ile göz göze geldi. O sıcacık, harika gözlerin içi, ona güven verirdesine gülüyordu; her şeyin yoluna gireceğini biliyordu artık.

~ 170 -

BUZLAR ÜLKESİ

“Nedir bu?” diye sordu, ağzında artık iyice ıslanan minik nesneden dolayı peltek peltek konuşarak.

“Sıcakotu,” dedi Handel nazikçe. “Bizi hayatta tutan şey.”

Uzakta saklandığı köşeden İkiliyi izleyen Egon, gülümsedi. Handel, görevini yerine getirmişti.

- 171 -

İdiveni elinden kapıp götüren ok kalın meşe ağacından sütuna saplandığında, kara şövalye okkalı bir küfür savu E rdu.

Gözleri, bir an için sütuna sapanan oka kaydı. Ardından onun nereden fırlatıldığını görmek üzere şüpheyile arkasına döndü.

Salonun arka tarafındaki gölgelere saklanmış duran karaltıyı yeni fark ediyordu. Halt, masanın arkasından ışığa doğru çıktığında, onun ikinci bir okun takılı olduğu uzun yayı tuttuğunu fark etti şövalye. Okçu, kirişi germe ihtiyacı hissetmemişti ama Depamieux onun ustalığına şahit olmuştu bir kere. Göz açıp kapayınca dek nişan alıp okunu fırlatabilecek yetenekte biriyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Öfkesini zorlukla kontrol ederek yerinden

kımıldamıyordu. Hayatının buna bağılı olduğunu farkındaydı.

“Ne yazık ki şövalyelik kuralları uyarınca,” dedi Halt, “Meşe Yaprığı Tarikatı’ndan şövalye Sör Horace, omzundaki incinmeden dolayı nazik davetinize cevap veremeyecek durumdadır.”

~ 172 -

BUZLAR ÜLKESİ

Aydınlığa çıkmıştı artık; Depamieux, onun yüzünü net bir şekilde seçebiliyordu. Sakallı ve acımasız yüzün, tecrübeli bir askere ait olduğu belli oluyordu. Soğuk gözlerinde kararsızlıktan eser yoktu. Şövalye, onun dikkat edilmesi gereken bir adam olduğunu hemen kavramıştı.

Salondaki köylülerden biri kıkırdamasını bastıramayınca, Galyalı şövalye içten içe köpürdü. Sese doğru döndüğünde, başını önüne eğen bir marangoza takıldı gözleri. Depamieux, adamı aklına not etti. Bunun hesabını soracaktı. Gülümsemek için kendini zorladı.

“Çok yazık,” dedi okçuya, “Genç şövalyeyle dostça cenk etmeyi umuyordum; iyi niyet çerçevesinde elbette.”

“Elbette,” diye tekrarladı Halt. Depamieux onun, söylediklerine bir an için bile inanmadığını anlamıştı. “Ancak dediğim gibi, sizi hayal kırıklığına-uğratmak zorunda kalacağız, zira önemli bir görevle seyahat etmekteyiz.”

Depamiuex’nün kaşları, sorgulayan bir havayla nazikçe havalandı. “Öyle mi? Genç efendi ile yolunuz ne tarafa düşüyor acaba?”

“Genç efendi” ifadesini, sakallı adamın üzerinde yaratacağı etkiyi görmek için eklemiştir sözlerine. İplerin genç şövalyenin elinde olmadığı anlaşılıyordu. Depamieux, sakallı okçunun üstüne giderek hata yapmasını sağlamayı umuyordu.

Ancak bu umudu kısa sürecekti. Okçunun gözlerinde beliren ve şövalyenin oynadığı oyunun farkında olduğunu gösteren keyifli parıltıyı fark etti Depamieux.

“Oraya buraya,” diye belirsiz bir yanıt verdi Halt. “Sizin gibi bir şövalyenin ilgisini çekecek kadar önemli bir görev de

- 173 -

JOHN FLANAGAN

ğil.” Sesinin tonu şövalyeye, nihai hedefleri, hatta istikametleri hakkında bile bilgi vermeyeceğini anlatıyordu.

“Sör Horace,” diye ekledi, oğlanın hâlâ kara şövalyenin yakınında olduğunu fark ederek, “neden şuraya oturup kolunuzu dinlendirmiyorsunuz?”

Horace başını çevirdi. Halt’un neden söz ettiğini anlayınca şövalyeden uzaklaşarak ateşin ucundaki bir sandalyeye çöktü. Salona bir ölüm sessizliği hâkimdi artık. Kasabalılar, karşı karşıya gelen ikiliyi süzüyor, bu çıkmazın nasıl sonuçlanacağını merak ediyordu.

Şövalyenin aklından geçenleri yalnızca Halt ve Depamieux biliyordu. Halt okunu atmadan rakibini öldürüp öldüremeyeceğini tartıyordu kara şövalye. Depamieux duraksadı ve Orman Muhafızı’nın tereddütsüz bakışlarıyla karşılaştı.

“Ben olsam bunu denemezdim,” dedi Halt kibarca. Kara şövalye onun gözlerindeki mesajı okudu ve ne kadar hızlı olursa olsun, Halt’un ondan daha hızlı hareket edeceğini anladı. Durumu kabullendiğini belirtircesine hafifçe başını eğdi. Yüzüne zoraki bir tebessüm oturtarak Horace’dan yana alaycı bir selam verdi.

“O zaman bir başka sefere, Sör Horace,” dedi usulca. “İyi-leştiğinizde sizinle bir dostluk düellosu yapmayı dört gözle bekliyorum.”

Oğlanın yanıt vermeden önce yaşlı yoldaşına hızla fırlattığı bakış, bu kez gözünden kaçmadı. “Bir başka sefere,” diyerek onayladı Horace.

Salondakileri hafif bir tebessümle selamlayan Depamieux, topuklarının üzerinde dönerek kapıya doğru ilerledi. Kapıya

BUZLAR ÜLKESİ

vardığında bir an durup bir kez daha Halt’un gözlerine baktı.

Tebessümü kaybolan yüzünden çok açık bir mesaj okunuyordu. *Bir dahaki sefere, dostum. Bir dahaki sefere.*

Kapı şövalyenin arkasından kapanınca, dakikalardır tutulmakta olan nefesler bir anda bırakıldı. Kasabalıların arasında mırıltılı sohbetler başladı. Onlara ayrılan vaktin sona erdiğini fark eden müzisyenler, çalgılarını kaldırarak hizmetçi kızın getirdiği içecekleri memnuniyetle kabul ettiler.

Horace, Halt’un okunun eldiveni sapladığı sütuna doğru yürüdü.

Duvardan çıkardığı oku Halt'a geri verirken, eldiveni de masalardan birine bıraktı.

“Bu da neydi böyle?” diye sordu soluk soluğa. Halt, arka taraftaki masalarına dönerek, uzun yayını tekrar duvara dayadı.

“Bu,” dedi oğlana, “şöhret kazanmaya başladıkça başına gelecek olan şeydir. Dostumuz Depamieux, belli ki bu bölgenin yöneticisi ve seni de yönetimi açısından potansiyel bir tehlike olarak gördü.

Dolayısıyla da seni öldürmek üzere buraya geldi.”

Horace, şaşkınlıkla başını iki yana sallıyordu. “Ama... neden?

Benim onunla bir derdim yok ki. Farkına varmadan bir kabahat mi işledim acaba? Niyetim kesinlikle o değildi,” dedi. Halt, sertçe başını salladı.

“Konu o değil,” dedi genç çırağa. “Sen, onun umurunda bile değilsin. Yalnızca bir fırsat sunmuş oldun ona.”

“Fırsat mı?” diye sordu Horace. “Ne fırsatı?”

“Bölge halkına gücünü yeniden kanıtlaması için bir fırsat,” diye açıkladı Halt. “Böyle adamlar, genellikle etraflarına korku salarak hükmederler. Dolayısıyla, bölgelerine genç ve şö

- 175 -

JOHN FLANAGAN

retli bir şövalye geldiğinde, Depamieux gibiler bunu bir fırsat olarak görür. Akli sıra seni kışkırtacak, dövüşte yenip öldürerek şöhretini arttıracaktı. İnsanlar da ondan daha çok korkacak, otoritesini sorgulamayacaktı. Anladın mı şimdi?”

Oğlan, usulca başını salladı. “Olması gereken bu değil,” dedi

hayal kırıklığıyla dolu bir sesle. “şövalyeliğin amacı bu değildir.”

“Dünyanın bu tarafında,” dedi Halt, “budur.”

- 176 -

urt gemisi kaptanı ve Ragnak'ın üst düzey kontlarından oluşan yüksek konseyin üyesi Kont Erak, haftalardırK

Hallasholm dışındaydı.

Sal

on'un açık kapılarından içeri uzun adımlarla girerken, görevini yerine getirmiş olmanın verdiği keyifle ıslık çalıyordu.

Borsa onu, bir kontun ödediği vergilerde yaşanan keskin düşüşleri soruşturmak üzere ülkenin en güneyindeki yerleşim alanlarından birine göndermişti. Bu durum, dört beş seneden beri Borsa'nın dikkatini çekiyordu. Gönderilen vergiler, her sene biraz daha azalıyordu.

İşin içindeki tutarsızlığı fark edebilmek için de zaten Borsa gibi

hesap kitap adamı olmak gerekiyordu. Raporlanan gelirlerdeki düşüşün, köyün kont seçimlerine denk geldiğini fark etmişti.

Burnuna kötü kokular gelen Borsa, olayı soruşturmak -ve yerel kontu, Ragnak'a olan vergi borcu konusunda dürüst davranmasının kendi yararına olacağına dair ikna etmek- üzere Erak'ı görevlendirmişti.

Bu noktada, Erak'ın soruşturmasının, talihsiz kontu şafak

~ 177 ~

JOHN FLANAGAN

öncesi sakalından tutarak uykusundan uyandırmaktan ibaret olduğunu söylemek gerekir. Erak, Hallasholm'a gönderdiği vergilerde ani ve yüksek bir artış olmaması halinde adamcağızı baltasıyla kafasını ikiye ayırmakla tehdit etmişti. Oldukça kaba ama etkili bir yöntemdi kullandığı. Kontun, geciktirdiği vergileri ödemekten başka çaresi kalmamıştı böylece.

Will'in, tam da Erak neşeli adımlarla kapılardan geçtiği sırada yoldaki karı temizliyor olması, tamamen bir tesadüften ibaretti.

Erak, karşısındaki iğne ipliğe dönmüş, bitkin oğlanı ilk anda tanıyamadı. Ama o keçeleşmiş, kirli kahverengi saçları bir yerden hatırlıyordu sanki. Çocuğa daha yakından bakmak üzere durakladı.

“Karanlığın tanrıları adına, evlat!” diye mırıldandı. “Sen misin bu?”

Will, ilgisiz bir ifadeyle arkasına döndü. Yalnızca duyduğu sese

tepki
veriyordu.
Konuşanı
tanıdığına
dair
hiçbir
işaret
göstermiyordu. İri yarı Skandiyalı'yı inceleyen donuk gözlerinin
etrafı mosmor kesilmişti. Erak, yüreğinin derin bir kederle
kaplandığını hissetti.
Sıcakotu bağımlılığının belirtilerini tabii ki biliyordu ve
maddenin avlu kölelerini kontrol altında tutmak üzere kulla -
nıldığından da haberdardı. Birçok kölenin soğuk, kötü beslenme ve
sıcakotunun neden olduğu, yaşama isteklerindeki azalma nedeniyle
öldüğüne şahit olmuştu. Sıcakotu bağımlılarının hayattan hiçbir
beklentileri olmuyor, sırtlarını dayayacakları küçücük bir umutları
bile kalmıyordu. Uzun vadede ölüm nedenlerinden biri de buydu.
- 178 -

BUZLAR ÜLKESİ

Oğlanın düştüğü bu durum, Erak'ı derinden yaralamıştı. Bir
zamanlar cesaret ve kararlılıkla dolu olan o gözler, bir uyuş turucu
bağımlısının boş ve beklentisiz bakışlarına ev sahipliği yapıyordu
artık.

Will, kendisine bir emir verilmesi için birkaç saniye bek ledi.

İçinde bir yerlerde, bir iki saniyeliğine, hemen önündeki adamın yüzü ile biraz önce duyduğu sesini içeren bir uzak bir hatıra canlanmıştı. Ama sonra, eskilere dönmek zorlaştı ve zihnini sarmalayan sis perdesi kalınlaştı. Omuzlarını hafifçe silkerek Erak'a arkasını döndü ve karları temizlemek üzere ayaklarını sürüyerek kapıya doğru ilerledi. Birkaç dakika içinde terden sıırılsıklam olacaktı. Ter damlaları vücuduna yapışacak ve soğuk, bir kez daha içine işlemeye başlayacaktı. Soğuğu iyi tanıyordu Will. En şamimi arkadaşıydı artık. Soğğun aklına düşmesiyle birlikte, sıcakotunun huzuruna kavuşacağı o birkaç dakikaya dair büyük bir özlem hissetti bedeninde.

Erak, hafifçe eğilerek acemi adımlarla işine koyulan Will'i izliyordu. Kendi kendine bir küfür savurarak arkasını döndü. Diğer avlu köleleri, içme suyu kuyusundaki küreklerin başına geçmiş, gece boyunca oluşan kalın buzları kırmakla meşgullerdi.

Erak, yanlarından hızla geçti, dönüp kölelere bakmadı bile. Artık ıslık çalmıyordu.

fi» -----

Evanlyn, iki gün sonra gece geç vakitte Kont Erak'm odasına çağrıldı.

Kızcağz, kendisine gece boyunca üşümemek için büyük

- 179 -

JOHN FLANAGAN

fırınlara yeterince yakın ama sıcaktan kavrulmayacağı kadar uzak bir

döşek bulmayı başarmıştı. Uzun bir günün sonunda, hasırların üzerine attığı battaniyesinin içine kıvrılmış, yatıyordu. Yastık olarak, yakacak odunların arasından alıp etrafına eski bir gömlek sarmış olduğu bir kütüğü kullanıyordu. Sırt üstü uzanmış, etrafındaki sesleri dinliyordu şimdi; yılın bu zamanı kar ve buzlarla kaplı Skandiya ülkesinde yaşamının kaçınılmaz sonucu olan hırıltılı öksürükler ve sessiz sohbet mırıltılarıyla kaplıydı hava. Kölelerin kendi aralarında konuşma

özgürlüğüne

sahip

oldukları

nadir

zamanlardan

birindeydiler. Evanlyn, genellikle bu durumun tadını çıkaramayacak kadar yorgun oluyordu.

Adını seslendiklerini duyunca, hafif bir iniltiyle doğruldu. Oda kölelerinden biri, yüzükoyun uzanmış kölelerin arasında geziniyor, ara sıra birilerini dürterek Evanlyn adındaki Aralu- enli köleyi nerede bulabileceğini soruyordu. Aldığı yanıt, genellikle boş bakışlarla ilgisiz silkinmelerden ibaret oluyordu. Yaşadıkları hayat, kölelerin yeni arkadaşlıklar kurmalarına pek de yardımcı olmuyordu.

“Buradayım!” diye seslendi Evanlyn. Oda kölesi sesin geldiği tarafa dönerek, bedenlerin arasından dikkatle kıza yaklaşmaya başladı.

“Benimle geleceksin,” dedi, tepeden bakan bir ses tonuyla.

Ragnak’ın Mekâm’ndaki dairelerden sorumlu olan oda köleleri, kendilerini mutfak kölelerinden -yağ, şarap lekeleri ve yiyeceklerin arasında yaşayan kölelerden- üstün görürlerdi.

“Nereye?” diye sordu Evanlyn. Oda kölesi, küçümseme dolu bir tavırla burun kıvırdı.

- 180 -

BUZLAR ÜLKESİ

“Nereye gitmen istenirse.” Ve Evanlyn kalkmak için ha-

reketlenmeyince eklemek zorunda kaldı: “Kont Erak öyle diyor.”

Her ne kadar kendisini onlardan üstün görse de, mutfak kölelerinin üzerinde kişisel bir yetkisi bulunmuyordu. Skandi- yalılar, aralarında aynı yapıyı yapmıyordu; kölelerin hepsi köleydi ve avludaki çete reisleri dışında, birbirlerinden hiçbir farkları yoktu.

Yakınlarındaki kölelerin arasında bir kıpırdanma oldu. Skandiyalı üst düzey yöneticilerin şahsi kölelerini çekici genç kızların arasından seçtikleri, bilinen bir uygulamaydı.

Neden çağrıldığını anlamaya çalışan Evanlyn, ayağa kalkarak özenle katladığı battaniyesini, yerini belli etmesi için arkasında bıraktı. Yolu göstermesi için eliyle işaret ettiği kızı takip etmeye başladı.

Ragnak’ın Mekânı, yemeklerin yendiği ve resmi işlerin yürütüldüğü merkezi Büyük Salon’un etrafındaki geçit ve odalarla gerçek bir tavşan yuvasını andırıyordu. Hizmetçi kız Evanlyn’i bir

dizi alçak tavanlı, loş geçitten geçirdikten sonra çıkmaz sokak gibi görünen bir yere getirdi. Oda kölesi, duvarın ucuna yerleştirilmiş olan kapıyı işaret etti.

“Şurası,” dedi. “Girmeden önce kapıyı vursan iyi edersin.” Ve arkasını dönerek koşar adımlarla geri döndü. Olan biteni anlayamayan Evanlyn, bir anlık duraksamanın ardından sağlam meşe kapıyı tıklattı.

“Girin.” Cevap veren sesi tanımişti. Erak’ın ses telleri, fırtınada adamlarına kendisini duyurabilecek kadar güçlüydü. Asla alçak sesle konuşmuyordu sanki. Evanlyn, kapının dışındaki mandalı kaldırarak içeri girdi.

~ 181 -

JOHN FLANAGAN

Erak’ın sade bir dairesi vardı. Kaçınılmaz bir biçimde meşe kütüklerinden inşa edilmiş olan salonda bir oturma odası, yan tarafta da yün bir perdeyle ayrılmış bir yatak odası bulunuyordu. Oturma odasının bir köşesinde, odaya huzurlu bir sıcaklık yaymakta olan bir şömineyle birkaç oyma meşe koltuk yer alıyordu. Hasır zemin, pahalı ve Evanlyn’in de fark ettiği üzere, yabancı bir ülkeden getirilmiş dokuma bir örtüyle kaplanmıştı. Evanlyn, Erak’ın halıyı Galya’ya yaptığı baskınlardan birinde ele geçirmiş olduğunu tahmin etti. Araluen Şatosu’nda geçirdiği yıllar boyunca, buna benzer birçok sanat eseri görmüştü. Terre Vadisi’ndeki sanatçılar tarafından genellikle on yılı aşkın sürede dokunan bu halılar, küçük bir servet

karşılığı el değıştiryordu. Ancak Evanlyn, Erak'ın bu halı için para ödemiş olduğunu hiç sanmıyordu.

Kont, ateşin başındaki oyma koltuklardan birinde arkasına yaslanmıştı. Kıza işaret ederek odanın ortasındaki alçak sehpa duran şişeyle bardakları gösterdi.

“İçeri gel, kızım. Bize biraz şarap koy ve otur bakalım. Ko - nuşmamız gerekiyor.”

Evanlyn kararsız adımlarla ilerleyerek kırmızı şarabı kadehlere doldurdu. Bir tanesini Skandiyalı'ya uzatarak diğer koltuğa oturdu.

Ancak Erak gibi yayılıp arkasına yaslanmamış, her an kaçmaya hazırmış gibi endişeli bir tavırla koltuğun ucuna tünemişti. Kont, kederli bakışlarla kızı inceledikten sonra elini salladı.

“Sakin ol, kızım. Sana zarar verecek son kişi benim. Şarabını iç.”

Evanlyn şarabından tedirgin bir yudum aldı ve hayretler

~ 182 -

BUZLAR ÜLKESİ

içinde çok lezzetli olduğunu fark etti. Onu izleyen Erak, kızın yüzünde beliren şaşkınlık ifadesini fark etmişti.

“İyi şaraptan anlıyorsun demek?” diye sordu kıza. “Geçtiğimiz

baskın sezonunda, bir Florentine gemisinden fıçıyla getirmiştım. Hiç fena değil, ne dersin?”

Evanlyn, başıyla onayladı. Birazcık rahatlammıştı ve şarap da

hafifçe kızarmasına yol açıyordu. Aylardır alkolün hiçbir çeşidine elini dahi sürmemiş olduğu gerçeğini hatırladı. Adımlarına dikkat

etmesi gerektiği düşüncesi geldi aklına. Ve diline.

Skandiyalı kaptanın konuşmasını bekliyordu artık. Erak, sanki nasıl devam etmesi gerektiğinden emin değilmiş gibi tereddüt ediyordu. Sessizlik o kadar uzadı ki, bir süre sonra dayanamadı Evanlyn. Şarabından hızlı bir yudum daha aldıktan sonra sordu.

“Beni neden çağırttınız?”

Kont Erak, minik şöminedeki alevlere dalmıştı. Evanlyn düşüncelerini bölünce, şaşırarak başını kaldırdı. Kölelerin onunla konuşmasına alışık değil, diye düşündü Evanlyn. Omuz silkti.

Konuşmaya başlamazlarsa, bütün gece sessizce burada oturacaklardı.

Kontun sakallı yüzüne yayılan tebessüm, kızı şaşırtmıştı. Farklı bir yerde, farklı şartlar altında olsalar, Skandiyalı korsana karşı sempati duyabileceğini geçirdi akimdan.

“Sandığın şey için değil,” dedi Erak ve Evanlyn bir cevap vermeden, neredeyse kendi kendine konuşur gibi, devam etti. “Ama birilerinin bir şey yapması gerekiyor ve bence bu iş için senden daha uygun biri yok.”

“Bir şeyler mi yapılması gerekiyor?” diye tekrarladı Evanlyn.

“Ne konuda?”

- 183 -

JOHN FLANAGAN

Erak, artık kararını vermiş gibi duruyordu. Derin bir iç ge çirdi, kadehindeki son yudumu da içti ve dirsekleri dizlerinde, kemikli, sakallı yüzü kıza bakacak şekilde öne eğildi.

“Son zamanlarda arkadaşını gördün mü hiç?” diye sordu. “Genç

Will’i?”

Evanlyn, gözlerini Erak’tan kaçırdı. Evet, Will’i görmüştü; daha doğrusu, oğlanın dönüştüğü bilinci kapalı enkazı görmüştü. Will, birkaç gün önce mutfağın hemen önünde çalışıyordu ve Evanlyn ona biraz yiyecek vermeye çıkmıştı. Ekmeği kızın elinden kaparak bir hayvan gibi midesine indirmişti çocuk. Ama Evanlyn onunla konuşmaya çalıştığında tek yaptığı, kıza boş boş bakmak olmuştu. Yalnızca iki hafta içinde Evanlyn’i, Halt’u ve Redmont Şatosu’nun dışındaki ormanın kıyısında bulunan minik kulübeyi silivermişti aklından. Kral Duncan’a ait ordunun Morgarath’ın acımasız Wargal alaylarını yenilgiye uğrattığı Uthal Ovalan’nda gerçekleşen savaşı bile unutmuştu.

Will’in, kısa yaşamı boyunca başından geçen olaylar hakkında hiçbir fikri yoktu artık. Hayatı ve varlığı, bir tek şey üzerine kurulu hale gelmişti.

Ağızına atacağı bir sonraki sıcakotuna.

Diğer kölelerden biri olan yaşlıca bir kadın, olan bitene şahit olmuştu. Evanlyn mutfığa döndüğünde usulca şöyle fısıldamıştı kızın kulağına: “Arkadaşını unut. Uyuşturucunun esiri olmuş. Çoktan öldü sayılır.”

“Evet, onu gördüm,” dedi Evanlyn alçak sesle.

“Olan bitenle hiçbir ilgim yok,” dedi Erak öfkeyle; sesinin tonu

Evanlyn’i şaşırtmıştı. “Hem de hiç. İnan bana, kızım, o

BUZLAR ÜLKESİ

lanet olası uyuşturucudan nefret ederim. İnsanları ne hale getirdiğine şahit oldum. Hiç kimse böyle korkunç bir hayatı hak etmiyor.”

Evanlyn, gözlerini yeniden yukarı kaldırdı. Erak'ın yürekten konuştuğu ve kızın, söylediklerini kabullenmesini beklediği belli oluyordu. Başını salladı.

“Size inanıyorum.”

Erak ayağa kalktı. Sanki hareket ederek Will'le tanışmasından bu yana içinde çağlayan öfkeyi dindirebilirmiş gibi, küçük, sıcak odayı aceleyle adımlıyordu.

“O oğlan, gerçek bir savaşçı. Boyu minicik olabilir ama göğsünde gerçek bir Skandiyalı kalbi taşıyor.”

“O bir Orman Muhafızı,” dedi Evanlyn ve Erak başını salladı.

“Öyle. Ve bundan daha iyisini hak ediyor. Lanet olası uyuşturucu! Ragnak'ın buna neden izin verdiğini anlamıyorum!”

Bir an konuşmasına ara vererek öfkesini kontrol altına aldı.

Ardından kıza dönüp konuşmaya devam etti.

“İkinizi bir arada tutmak için uğraştığımı bilmeni istiyorum.

Borsa'nın onu avluya göndereceğine dair hiçbir fikrim yoktu. İtibarlı bir düşmana nasıl davranılacağından haberi yok herifin. Ama ne beklersin ki? Borsa bir savaşçı değil. Hayatını, buğday çuvalı sayarak kazanıyor.”

“Anlıyorum,” dedi Evanlyn dikkatle. Anladığından emin değildi

aslında, ama ondan bir cevap beklendiğini biliyordu. Erak sert bakışlarını kızın yüzüne çevirdi; beni değerlendiriyor olmalı, diye düşündü Evanlyn. Kont, kendi kendine bir karar vermeye çalışıyormuş gibi duruyordu.

- 185 -

JOHN FLANAGAN

“Avludan kimse kurtulamaz,” diye ekledi usulca. Evanlyn, soğuk bir elin kalbini sıktığı hissetti.

“Yani,” dedi Erak, “bu konuda bir şey yapmak bizim elimizde.”

Erak’ın sözleri üzerine içi umutla dolan Evanlyn, başını kaldırdı.

“Tam olarak nedir aklınızdaki?” diye sordu; konuşmayı doğru yorumladığından emin olmak istiyordu. Bir iki saniyeliğine duraksayan Erak, kesin kararını vermişti artık.

“Buradan kaçacaksın,” dedi sonunda. “Oğlanı da yanma alacaksın. Ben de size yardım edeceğim.”

- 186 -

ol arkadaşları, sırayla nöbet tutarak huzursuz bir gece

geçirdiler. Kara şövalyenin karanlıkta sinsice geri dön-

m

ki Y

esi olasılığı, ikisini de endişelendiriyordu. Ama görünen o

, korkuları yersiz çıkmıştı. Gece boyunca Depamieux orta-

lıklarda görünmemişti.

Sabahleyin hanın arkasındaki ahırda atlarını hazırlarken, endişe

içindeki hancı, Halt'a yaklaştı.

“Hanımı terk ettiğiniz için üzgün olduğumu söyleyemem,

beyim,” dedi özür diler gibi. Halt, adamın omzuna dostça bir şaplak

attı.

“Durumunu anlıyoruz, dostum. Korkarım kasabanın kabadayısına

kendimizi pek sevdiremedik.”

Hancı, birileri onu görür de sadakatsizliğini Depamieux'ye rapor

eder mi diye korkuyla etrafına bakındıktan sonra başını salladı.

Halt, bu tür olayların kasabada sıkça yaşanmış olduğunu tahmin

ediyordu. Önceki gece kıkırdamasını bastıramaya- rak kara

şövalyeye yakalanan adama acıdığını hissetti.

“O çok kötü bir adam, orası kesin, beyim,” diye alçak ses-

- 187 -

JOHN FLANAGAN

le itiraf etti hancı. “Ama bizim gibilerin elinden ne gelir? Ar kasında

küçük bir ordusu var; bizlerse savaşçı değil, yalnızca tüccarız.”

“Keşke size yardım edebilseydik,” dedi Halt, “ama yolumuza

devam etmemiz gerekiyor.” Bir an duraksadıktan sonra, masumca sordu. “Les Sources gemisi her gün kalkıyor mu?”

Les Sources, yaklaşık yirmi kilometre batıda bulunan bir nehir kasabasıydı. Halt ile Horace ise kuzeye gidiyorlardı. Ancak Orman Muhafızı, Depamieux’nün geri dönüp herkesi sorguya çekeceğinden emindi. Hancının bu bilgiyi saklayacağını sanmıyordu. Adanı suçlayacak durumu da yoktu. Sorusuna karşılık olarak başını sallıyordu şimdi hancı.

“Evet, beyim, gemi yılın bu zamanında hâlâ çalışıyor olur.

Önümüzdeki ay, deniz donunca liman kapanacak ve gezginlerin Colpennieres’deki köprüyü kullanmaları gerekecek.”

Halt, atına atladı. Horace çoktan atına binmiş, ganimetlerin yüklü olduğu atların dizginlerini tutuyordu. Geceki olayın ardından, kasabayı bir an önce terk etme kararı almışlardı.

“Gemiye yetişelim o takdirde,” dedi Halt yüksek sesle. “Yol, kuzeye doğru birkaç kilometre gittikten sonra ikiye ayrılıyor sanırım?”

Hancı, yine başını salladı. “Doğru, beyim. Karşılaşacağınız ilk büyük kavşaktan sağa saparsanız, yol sizi limana götürür.”

Hancıya teşekkür ve veda etmek için elini kaldıran Halt, Abelard’ı mahmuzladı ve ahırdan çıkan kafilenin başını çekmeye başladı.

O gün epeyce yol aldılar. Kavşağa vardıktan sonra sağa dönmeyen kuzeye doğru devam etmişlerdi. Takip edildiklerini gös

BUZLAR ÜLKESİ

teren hiçbir işarete rastlamadılar. Ama etraflarını saran tepeler ve ormanlar, bir orduyu bile gizleyebilecek kadar genişti. Halt, bölgeyi iyi bilen Depamieux'nün onlarla paralel doğrultuda ilerleyip yolun ilerisinde pusu kurması olasılığını göz ardı etmiyordu.

Gün ortasına doğru, üzerinde haraç ödemelerini ya da onunla dövüşmelerini öneren bir şövalye bulunan bir diğer küçük köprüyle karşılaşınca, kelimenin tam anlamıyla hayal kırıklığına uğradılar.

İki ya da üç yıl önce emekliye ayrılmış olması gereken kemikli doru bir atın üzerindeki şövalye, bir gece önce yüz yüze geldikleri yerel diktatörden çok farklıydı. Çamurlu tuniği yırtık pırtıktı. Bir zamanlar sarıydı belki, ama artık kirliliğe beyaza çalıyordu rengi.

Zırhında birçok yama vardı ve üçte biri çıkıntılarla dolu, kabaca budanmış bir ağaç dalını mızrak diye tutuyordu. Kalkanına bir domuz kafası çizilmişti. Paslı donanımı, yırtık pırtık kıyafetleri ve kirliliği vücuduyla adama çok yakışıyordu bu sembol.

Manzarayı izleyerek atlarını durdurdular. Halt, bıkkınlıkla iç geçirdi.

“Bu işten çok sıkılmaya başladım artık,” diye mırıldandı ve omzuna asmış olduğu yayını çıkannak için hareketlendi.

“Bir saniye, Halt,” dedi Horace, yuvarlak kalkanını bir omuz hareketiyle öne alıp sol koluna geçirirken. “Neden meşe yaprağı armasını gösterip fikrini değiştirmeyi denemiyoruz?”

Önlerindeki yırtık pırtık şekle tehditkâr gözlerle bakan Halt'un

ok kılıfına giden eli duraksadı.

“Şey, pekâlâ,” dedi isteksizce. “Ama tek bir şansı var. Kabul etmezse oku yer. Bu heriflerden fenalık geldi artık.”

- 189 ~

JOHN FLANAGAN

Horace, pejmürde şövalyeyle tanışmak üzere atım ileriye doğru sürerken, eyerine yaslandı. Şu ana dek yolun ortasındaki şekilden ses bile çıkmamıştı; bu çok garip, diye düşündü Halt. Sokak dövüşçüleri, genellikle hemen meydan okumalarına başlıyor, konuşmalarını sık sık “Sen, genç soylu!”, “Gardmızı alınız, sö şövalye” ve benzeri modası geçmiş hitaplarla süslüyorlardı.

Daha bunları düşünürken, zihninde uyarı çanları çalmaya başlamıştı bile. Hemen, yirmi metre ötesindeki rakibiyle tanışmak üzere tırıs giden genç çırağa seslendi.

“Horace! Geri dön! Bu bir...”

Ama daha sözlerini bitiremeden, oğlanın başı ve omuzları, yola doğru uzanan bir meşe ağacının dallarından düşen şekilsiz bir cisimle kaplanmıştı. Horace, bir an için etrafını saran ağın içinde boş yere debelendi. Görünmez bir el ipe asılınca ağ, etrafına kapandığı oğlanı at sırtından gürültüyle yere düşürdü.

İrkilen Vurucu, devrilen binicisinin yanında şaha kalkarak birkaç adım attı ve tehlikede olmadığını anlayıp sakinleşerek yorgun gözlerle olanları izlemeye başladı.

“...tuzak,” diye usulca bitirdi cümlesini Halt; bunu zamanında

fark edemediği için kendi kendine sövüyordu. Kılıksız şövalyenin garip görünümüyle dikkati dağılmış ve bu duruma düşmelerine neden olmuştu.

Kirişe bir yay sürmüştü şimdi ama kadim savaş atının üzerinde ses çıkarmadan oturmakta olan şövalye hariç, görünürde hiçbir hedef yoktu. Kuşkusuz şövalye de dikkatle hazırlanmış olan tuzağın bir parçasıydı. Ağ Horace'm üstüne kapandığında, hiçbir şaşkınlık emaresi göstermemişti.

_ 190 -

BUZLAR ÜLKESİ

“Pekâlâ, dostum; bu aldatmacada her ne rolün varsa, bedelini ödeme zamanın geldi,” diye mırıldandı Halt ve kaldırdığı yayını, okun tüylü ucu çenesine dokunacak şekilde sonuna dek gerdi.

“Ben olsam yapmazdım bunu,” dedi tamdık bir ses. Hırpani şövalye, siperliğini geri iterek Depamieux'nün koyu yüz hatlarını açığa çıkardı.

Halt içinden küfretti. Yayını sonuna dek gerilmiş halde duraksamıştı; yolun her iki yanındaki çalılıklardan gelen hafif sesleri duyabiliyordu. Her biri ölümcül minik tatar yaylan taşıyan en azından bir düzine şeklin çalılardan çıktığını görünce, yayını gevşetti.

Tatar yaylanın tamamı üzerine doğrultulmuştu.

Okunu sırtındaki kılıfa koyarak yayını indirdi ve bacaklarının üstüne yerleştirdi. Horace'ın, etrafını sarmalayan ağlarla hâlâ

mücadele etmekte olduğu noktaya doğru umutsuz bir bakış fırlattı.

Yolun kenarındaki çalılardan ve ağaçlardan daha fazla sayıda adam çıkıyordu. Çaresizce debelenen savaşçı çırağına yaklaştılar ve dört tanesi tatar yaylarını oğlanın üzerine doğrulturken, diğerleri ağmilmeklerini gevşeterek kıpkırmızı kesilen oğlanı ayağa kaldırdılar.

Memnuniyetle gülümseyen Depamieux, kemikli atını sürerek yanlarına geldi Konuşma mesafesindeyken eğilerek üstünkörü bir selam verdi.

“Pekâlâ, beyler,” dedi alaylı bir dille, “sizleri Montsombre Şatosu’nda ağırlamaktan memnuniyet duyacağım.”

Halt, tek kaşını kaldırdı. “Bu teklifi nasıl reddedebiliriz ki?” diye sordu, muhatabı belli olmaksızın.

- 191 ~

vanlyn’in Irak’ın dairesine çağrılmasından bu yana beş ay E gün geçmişti.

Erak’ın onunla tekrar temas kurmasını beklerken, Irak’ın planını

gulamaya başlamış, adamın şahsi kölelerinden biri olması

ihtimalinden yüksek sesle şikâyet etmeye başlamıştı. Uydurdukları

hikâye uyarınca bu haftayı mutfakta bitirecek ve ardından yeni görevine başlayacaktı. Irak'tan, özellikle de adamın temizlik standartlarından tiksindiğini itiraf ediyor, her fırsatta adamın Hallasholm'a gelirken ona gaddar davrandığından dem vuruyordu. O birkaç gün boyunca Evanlyn'in ağzından çıkanları duyan biri, Irak'ın iğrenç bir cehennem zebanisi olduğunu düşünebilirdi; üstelik nefesi de leş gibi kokan bir zebaniydi.

Böyle geçen birkaç günün sonunda, yaşça büyük mutfak kölelerinden biri olan Jana, bezgin bir ifadeyle Evanlyn'e dö nüp, "Daha kötü şeyler de olabilirdi, kızım. Alış bunlara," demişti.

Sonra da Evanlyn'in bitmek bilmeyen şikâyetlerinden sı

- 192 -

BUZLAR ÜLKESİ

kılarak arkasını dönmüştü kadın. Aslında, belli birinin kölesi olmanın avantajları da yok değildi; daha iyi beslenip, daha iyi kıyafetler giyme ve daha konforlu dairelerde uyuma imkânı vardı örneğin.

"Kendimi öldürürüm daha iyi," diye seslendi Evanlyn, kadının arkasından. Kont'a duyduğu 'tikinti' herkes öğrenmiş olduğu için memnundu. O sırada yanından geçen bir mutfak çalışanın kızın ensesine patlattığı tokat, kulaklarının çınlamasına neden oldu.

"İşine dön, yoksa sana yapacağımı bilirim, tembel şey," dedi adam. Evanlyn, başını sallayıp nefretle adamın arkasından baktıktan sonra, Ragnak ve arkadaşlarına içecek servisi yapmak üzere aceleyle koştu.

Yemek salonuna Ragnak'ın bakışları altında girerken, her zamanki gibi kaygılandığını hissetti. Her ne kadar mantığı ona, yiyecek içecek servisi yapan düzinelerce köle arasında kaybolup gideceğini söylese de, Duncan'ın kızı olduğu gerçeğinin ortaya çıkacağına dair daimi bir korku içindeydi. Ardı arkası kesilmeyen işler kadar, içinde bulunduğu bu endişeli ruh hali de yorgun düşmesine neden oluyordu.

Akşam mesai biten köleler, memnuniyetle döşeklerine doğru ilerliyorlardı. Evanlyn, kızın Erak'la ilgili şikâyetlerinden sıkılan Jana'nm, battaniyesini odanın en uzak köşesine taşımış olduğunu fark etti. Kız, battaniyesini yere serdi ve eski bir gömleği, kütükten yastığının etrafına sarmaya başladı. Bu sırada, gömleğin kıvrımları arasından küçük bir kâğıt parçası düştü yere.

Kalbi deliler gibi çarpan Evanlyn, ayağını kâğıdın üstüne

~ 193 -

JOHN FLANAGAN

koyarak etrafına bakındı. Kâğıdı kimsecikler fark etmemişti neyse ki, tüm köleler, uyku hazırlığındaydı. Elinden geldiğince normal davranmaya çalışarak uzandı ve battaniyesini çenesine dek çekerek, avucunda tuttuğu kâğıda bir göz attı:

“Bu gece.”

Birkaç dakika içinde salona gelen bir mutfak çalışanı lambaları söndürmüştü, salon, yalnızca alevlerden gelen ışıkla aydınlanmaya başlamıştı. Bitkin düşen Evanlyn, ardına dek açtığı gözleriyle sırt

üstü uzandı; zamanın geçmesini beklerken, kalbi küt küt atıyordu.

Salondaki sesler, yavaş yavaş azalarak yerini uyuyan kölelerin derin, düzenli soluklarına bırakıyordu. Oradan buradan hafif horultular ya da tek tük öksürük sesleri geliyordu. Yaşlıca bir Töton köle, uykusunda anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Meşalelerin ışığı zayıfladığında, Evanlyn, rıhtımdaki nöbetçilerin geceyarısım haber vermek üzere çaldıkları borunun sesini işitti.

Sabah yedi civarında söken şafağa dek bir daha boru sesi duyulmayacaktı. Bekleyişine geri döndü. Erak, gece yarısından sonra bir saat daha beklemesini söylemişti. “Bu, etrafındakilere derin bir uykuya dalacak zamanı verecektir,” demişti planını açıklarken.

“Ama zamanında hareket etmezsen de uykusu hafif kölelerle yaşlılar tuvalete kalkmaya başlayacaktır.”

Tüm gerginliğine rağmen, Evanlyn’in göz kapakları ağırlaşmaya başlamıştı bile ve birden panikle irkilerek, uykuya teslim olmasına ramak kaldığını fark etti. Kont beni Büyük Salon’un dışında beklerken, battaniyeme sarılıp horultuyla uykuya dalsam ne olay olurdu ama, diye düşündü. Sert zeminin üzerinde,

~ 194 ~

BUZLAR ÜLKESİ

rahatsız bir pozisyon aldı. Bir yandan da acı onu uyanık tutsun diye tırnaklarını avuçlarına batırıyordu. Dakikaları saymaya başladı, ancak bir süre sonra, rutin sayma işlemi de uykusunu getirmeye başlamıştı.

Nihayet aradan bir saat geçmiş olduğuna hükmetti. Dikkatle battaniyesini kaldırıp ayağa kalktığında, mutfakta uyanık binlerinin bulunduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Birileri ayaklanırsa, diye düşündü, tuvalete gittiğimi söylerim. Botları hariç kıyafetleriyle yatmıştı zaten. Battaniyesini etraflarına sardığı botlarını yanında taşıyordu. Ateş söndüğü için oda oldukça soğumuştu; buz gibi hava vücuduna temas edince titredi.

Hafifçe aralamaya çalıştığı avlu kapısı, bir ölüyü bile mezarından kaldıracak kadar gürültü çıkarıyordu. Ağır menteşeleri üzerinde berbat bir gıcırtıyla açıldı kapı. Seslerin kimseyi uya ndırmamasına hayret eden Evanlyn, kapıyı dikkatle arkasından kapattı.

Ay ışığı yoktu. Gökyüzü karanlık bulutlarla kaplıydı ama yerdeki kar, en küçük ışığı bile yansıtıyor, ayrıntıları seçebilmesini sağlıyordu. Avlu kölelerinin yatıp kalktıkları, otuz kırk metre ötesinde bulunan kara yıkıntıyı rahatlıkla seçebiliyordu Evanlyn.

Seke seke botlarını giydi ve ana binaya sırtını verip, Erak'm talimatları uyarınca binanın sol ucuna doğru ilerledi. Duvarın sonuna varınca, bir an için nefesi kesiliverdi. Binanın gölgesine sığınmış iriyan bir şekil, onu bekliyordu.

Korkudan altına kaçıracağını sandı Evanlyn. Bir an sonra onun Kont Erak olduğunu anladı.

“Geç kaldın,” diye fısıldadı Erak, fkeyle. Evanlyn, onun

JOHN FLANAGAN

da çok gergin olduğunu fark etti. Kont bile olsa, bir kölenin

kaçmasına yardımcı oluyordu sonuçta ve bu gerçeğin bütünüyle farkındaydı.

“Bazıları uykuya dalamadı bir türlü,” diye yalan söyledi Evanlyn.

Zamanı ölçme imkânı olmadığını söylemesinin bir anlamı yoktu.

Erak, yanıt olarak homurdanınca, özrünün kabul edildiğini tahmin etti. Kont, minik bir kese bıraktı kızın ellerine.

“İşte,” dedi. “Bunun içinde birkaç parça gümüş var. Çocuğu oradan çıkarabilmek için büyük ihtimalle Kurul üyelerinden birine rüşvet vermen gerekecek. Bu gümüşler o işi görür. Daha fazlasını verirsem, şüphelenir ve kaynağını sorgulamaya başlarlar.”

Evanlyn başını salladı. Tüm bunları, beş gece önce Erak’ın dairesinde konuşmuşlardı. Kaçışın, şüpheleri Erak’ın üzerine çekmeden gerçekleşmesi gerekiyordu. Erak’m, kızın bu son birkaç günü, kontun kölesi olmaktan şikayet ederek geçirmesi talimatını vermesinin nedeni de buydu. Böylece kaçma girişimi için mükemmel bir bahane yaratılmış olacaktı.

“Şunu da al,” dedi Erak, deriden kımı içinde küçük bir hançer uzatarak. “Rüşveti verdikten sonra bir numara yapmaya kalkarsa kullanırsın.”

Evanlyn, bıçağı alıp belindeki geniş kemere sıkıştırdı. Bacaklarını sıkıca saran bir pantolonla gömlek giymiş, battaniyeyi bir pelerin gibi omuzlarına sarmıştı.

“Will’i çıkardıktan sonra ne yapacağım?” diye sordu usulca.

Erak, rıhtımı ve Hallasholm kasabasına inen patikayı işaret etti.

BUZLAR ÜLKESİ

“Şu yolu takip et. Kapıdan biraz uzakta, sola doğru, yokuş yukarı giden bir başka patika var. O tarafa sap. Yolun sonuna yiyecek ve sıcak giysiyle yüklü bir midilli bıraktım. Will’i yürütmen için ata ihtiyacın olacak.” Bir an duraksadıktan sonra ekledi. “Eyer çantasında bir parça sıcakotu da bulacaksın.” Evanlyn, şaşkınlıkla başım kaldırdı. Erak, geçen gece o ottan nefret ettiğini söylemişti oysa.

“Will’in ona ihtiyacı olacaktır,” diye kısaca açıkladı Erak.

“Sıcakotunu bir anda kesersen, onu öldürürsün. Zihnini toplayıp sıcakotu olmadan idare edebileceği zamana dek, aldığı miktarı haftadan haftaya azaltman gerekiyor.”

“Elimden geleni yaparım,” dedi Evanlyn ve Erak cesaret verici bir hareketle kızın bileğini yakaladı. Tepelerindeki alçak bulutlara bakarak havayı kokladı.

“Şafaktan önce kar yağacak,” dedi. “İzlerinizi örtecektir. Ben de ortalığa sahte izler yerleştireceğim. Dağlara doğru gidin.

Ortadakinin diğer ikisinden daha büyük olduğu üçüz kayaların oradan ikiye ayrılıncaya dek patikayı takip edin. Sonra sola sapın; iki gün sonra kulübeye varacaksınız.”

Tepelerde, yaz sezonunda avcılar tarafından kullanılan küçük bir kulübe vardı. Bu mevsimde kimse oraya uğramazdı. Bu sayede, kış boyunca çocuklara güvenli bir sığınak olurdu.

“Unutma,” dedi Erak, “bahar gelip buzlar çözülmeye baş-

ladığında, oradan ayrılmanız gerek. Oğlan, o zamana kadar kendine gelmiş olur. Ama avcılar tarafından yakalanma riskini göze alamazsınız. Kar eridiği an kulübeden çıkın ve güneye gidin.”

Duraksayarak, özür diler gibi omuz silkti. “Elimden daha fazlası gelmiyor, kusura bakma. Bu kadar kısa sürede an-

- 197 -

JOHN FLANAGAN

cak bunları düşünebildim ve eğer hemen harekete geçmezsek, Will daha fazla dayanamayacak.”

Evanlyn, parmak uçlarında yükselerek adamı sakallı yanağından öptü.

“Daha ne yapacaksın ki?” diye sordu. “Bu iyiliğini asla unutmuyacağım, Kont Erak. Sana ne kadar teşekkür etsem az dır.”

Erak, kızın teşekkürünü omuz silkerek geçiştirdi. Bir kez daha gökyüzüne bakarak, parmağıyla avlu kölelerinin yatakhanelerini işaret etti.

“Yola koyulsan iyi olur,” dedi kıza. Ve ekledi, “İyi şanslar.”

Evanlyn aceleyle gülümseyerek yıkıntıya giden çıplak yolu adımlamaya başladı. Karla kaplı avlu boyunca ilerlerken, fazlasıyla göz önünde olduğunu hissediyor, her an arkasından birileri seslenecekmiş gibi geliyordu. Neyse ki kazasız belasız binaya ulaştı ve duvarın dibinden gölgelere karıştı.

Birkaç saniye soluklanarak kalp atışlarının normale dönmesini

bekledi ve duvar dibinden kapıya doğru yürümeye başladı. Kapı

kilitliydi elbette ama basit bir sürgüyle, dışarıdan kilitlenmişti. Kız, nefesini tutarak metal sürgüyü kendine doğru çekti ve kapıyı ardına dek açarak içeri süzüldü.

Yatakhaneinin içi, zifiri karanlıktı. Evanlyn, gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Birkaç dakika sonra, paçavralarla battaniye parçalarına sarınmış halde pis zeminde uyuyan köleleri seçebiliyordu. Binanın kaba meşe duvarlarının arasında yer alan çatlaklardan içeri, ince ışık huzmeleri sızıyordu.

Kurul üyeleri, demişti Irak, binanın uç kısmında, ısınmak

~ 198 ~

BUZLAR ÜLKESİ

için minik bir ateş bile yakabildikleri bir bölmede kalıyorlar. Ama içlerinden birinin ana binada nöbet tutuyor olması ihtimali de söz konusuydu. Gümüşleri de kıza bu yüzden vermişti.

Ve hançeri.

Evanlyn, elini bıçağın soğuk kabzasında gezdirerek güven tazeledi. Birkaç gün önce binada yapmış olduğu keşif sayesinde Will'in nerede yattığını aşağı yukarı biliyordu. Yerde yatanların arasından dikkatle geçerek, o tarafa doğru ilerlemeye başladı.

Gözleri, etrafı tarayarak Will'i arıyor; içini kaplayan çaresizlik hissi de giderek artıyordu. Birden oğlanın eski püskü bir battaniyenin üzerine yayılmış duran dağınık saçları çarptı gözüne. Hemen derin bir iç geçirerek o tarafa yöneldi.

En azından Will'i yürütmesi sorun olmayacaktı. Hisleri körelen

ve zihinleri sıcakotu nedeniyle uyuşan avlu köleleri, verilen her emre uyuyorlardı.

Evanlyn, yanma çöktüğü Will'i omuzlarından sarsmaya başladı; önceleri nazik davranıyordu ama bir noktadan sonra, oğlanın bu uyuşuk haliyle kolay kolay uyanmayacağını fark ederek sert davranmaya başladı.

“Will!” diye tısladı oğlanın kulağına. “Kalksana. Haydi uyan!”

Will, bir şeyler mırıldandı. Ama gözleri hâlâ sımsıkı kapa lıydı ve derin derin nefes almaya devam ediyordu. Evanlyn, giderek artan bir panik hissiyle sarstı oğlanı.

“Lütfen Will,” diye yalvardı. “Uyan artık!” Ve avucunun içiyle oğlanın yüzüne bir tane yapıştırdı.

Tokat işe yaramıştı. Gözleri açılan Will, boş bir ifadeyle

Evanlyn'e bakmaya başladı. Kızı tanıdığına dair hiçbir işaret

- 199 -

JOHN FLANAGAN

yoktu gözlerinde ama uyanmıştı en azından. Evanlyn, omzun dan tutup çekti onu.

“Ayağa kalk,” diye emretti, “ve beni takip et.”

Çocuk ona itaat edince, kızın kalbi sevinçle doldu. Will yavaş yürüyordu belki ama yürüyordu işte. Halsizliğine rağmen ayağa kalkmış, kararsız adımlar atıyor, Evanlyn'in emirlerini bekliyordu.

Ardına dek açarak parlak ışıkların içeri girmesine neden olduğu kapıyı işaret etti Evanlyn.

“Haydi. Kapıya,” diye emretti ve adımlarını kontrol edemeyerek diğer kölelerin üzerine basan Will, ağır adımlarla ilerlemeye başladı. Şaşırtıcı bir biçimde köleler, buna hemen hiç tepki vermiyor, mırıldanıp yan dönmekle yetiniyorlardı. Evanlyn, Will’i takip etmek için arkasını döndüğü anda, odanın diğer tarafından gelen buz gibi bir sesle donakaldı.

“Bir saniye, küçük hanım. Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?”

Bir Kurul üyesiydi bu. Daha da beteri, Egon’du. Kont Erak haklı çıkmıştı; Kurul üyeleri, diğer kölelerin başında sırayla nöbet tutuyorlardı. Egon üzerine doğru gelirken, Evanlyn de arkasını döndü. Tıpkı Will gibi, Egon da yerde uyuyanlara aldırış etmiyor, çocukların üzerine basıyordu.

Evanlyn, kendini toplayarak derin bir nefes aldı ve en ciddi ses tonuyla konuştu: “Kont Erak beni bu köleyi bulmam için gönderdi. Dairesine odun getirilmesini istiyor.”

Çete reisi, duraksadı. Kız doğru söylüyor olabilirdi. Üst düzey bir kontun gecenin bir yansı yakacak odun getirmesi için bir köleyi görevlendirmesi, son derece doğal bir şeydi. Bunun

- 200 -

BUZLAR ÜLKESİ

la birlikte, içine bir kuşku tohumu düşmüştü Egon’un; kızı da sanki bir yerden hatırlıyor gibiydi.

“Özellikle bu köleyi mi istedi?” diye sordu.

“Aynen öyle,” dedi Evanlyn, kayıtsız bir ses tonuyla konuşmaya

çalışarak. Hikâyelerinin bir tek yumuşak kamı vardı, o da burasıydı.

Erak ya da herhangi bir Skandıyalı'nm, basit bir odun taşıma görevi için hususi bir köle seçmesi için hiçbir neden bulunmuyordu.

“Neden bu köle?” diye ısrar etti Egon. Evanlyn, blöfünün işe yaramayacağını anlamıştı. Başka bir taktik denedi.

“Şey, ille de *bu* köle olsun demedi aslında. Git bir köle getir, dedi. Ama Will benim arkadaşım ve içerinin sıcağında birkaç saat çalışıp güzel bir yemek yesin diyordum, yani...” Cümleyi

tamamlamadan bırakıp omuz silkti ve açıklamasının oğlanı tatmin edeceğini umut etti. Ancak Egon, cevap vermeden kızı seyretmeye devam ediyordu. Nihayet, durumu kabul ederek gözlerini kıstı.

“Pekâlâ,” dedi. “Geçen gün de buradaydın. Seni etrafa bakınırken görmüştüm, değil mi?”

Evanlyn, içinden oğlana bir küfür savurdu. Bu engelden hızlı bir biçimde kurtulmaya karar verdi. Minik gümüş kesesini çıkararak salladı.

“Bak, ben sadece arkadaşşıma bir iyilik yapmaya çalışıyorum,” dedi. “Senin de hakkını almanı sağlarım.”

Egon, sağa sola hızlı bakışlar atarak etrafta kimsenin bulunmadığından emin oldu. Sonra da keseyi kapıverdi.

“Böylesi daha iyi,” dedi. “Sen bana iyilik yap ki ben de sana yapayım.” Gümüşleri gömleğinin içine tıktırarak kıza

yaklaştı; aralarında yalnızca birkaç santimlik mesafe kalmıştı. Başını arkaya çeviren Evanlyn, Will'in ilgisiz tavırlarla kapıda beklediğini fark etti. Birden kızı omuzlarından yakalayan Egon, onu vücuduna bastırdı.

“Belki de üzerinde birkaç parça gümüş daha vardır, ha?” dedi.

Ancak karın hizasında keskin bir acı hissedince kaşları çatıldı; acıyan noktadan aşağıya sıcak bir şeyler sızıyordu. Evanlyn, buz gibi gülümsedi.

“Belki de bir ringa balığı gibi bağırsaklarını deşmeliyim, ha?”

dedi sivri uçlu hançeri oğlanın derisine bir kez daha batırarak.

Ringa bağırsakları hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama oğlan da pek biliyormuş gibi durmuyordu zaten. Hızla geri çekilip küfrederek kapıyı işaret etti Egon.

“Pekâlâ,” dedi. “Defol git. Ama geri döndüğünde bunu arkadaşına ödeteceğim.”

Rahatlayarak derin bir nefes alan Evanlyn, Will'i kolundan tuttuğu gibi dışarı çekti ve arkasını dönerek kapıyı yeniden sürgüledi.

“Haydi, Will. Gidelim buradan,” dedi ve rıhtıma inen yolun başını çekti.

Gölgelerin içinden onları izleyen Kont Erak, rahatlamıştı.

Birkaç dakika sonra, İkiliyi takip etmeye başladı. Bu gece yapacak çok işi vardı daha.

YİRMİ ALTI

üçük atlı grubu, yol boyunca kuzeye doğru ilerliyordu. sü K Halt ile Horace, artık sırtına alışlageldik siyah zırhını ve tuniğini geçirmiş olan Depamieux ile grubun ortasında at rüyoları. Depamieux'nün tuzak sırasında sırtına bindiği sütçü beygiri, ekibi arkadan takip ediyordu. Şövalyenin altında, iri, saldırgan ve -Halt'un beklediği gibi- siyah bir savaş atı vardı.

Grubun önünde ve arkasında, en az iki düzine silahlı adam yürüyordu. Bunun dışında, beşerli iki gruba ayrılarak yanlara dağılan on tane de atlı muhafız vardı.

Hemen yanlarındaki askerlerin kullanıma hazır tatar yayları, Halt'un gözünden kaçmamıştı. Kaçmaya kalkışmaları halinde, Horace ile on adım bile atmadan delik deşik olacaklarına emindi.

Uzun yayı omzunda asılıydı; Horace'm kılıç ve mızrağı da alınmamıştı. Depamieux, onları esir aldıktan sonra, etraftaki silahlı adamları işaret ederek omuz silkmişti.

“Karşı koymanın bir anlamı olmadığını görüyorsunuz,”

JOHN FLANAGAN

demişti, “o yüzden silahlarınızın sizde kalmasına izin veriyorum.”

Ardından Halt’un eyer topuzuna takılı duran uzun yayı na anlamlı bir

bakış fırlatmıştı. “Yine de,” diye eklemişti, “şu yayı omzuna

geçirirsen kendimi daha rahat hissedeceğim.”

Halt da omuz silkerek ona söyleneni yapmıştı. Bakışları

Horace’a, bunun savaştan değil, söz dinleyecek zaman olduğunu

anlatıyordu. Horace da başını sallayınca Galyalı despot şövalyenin

peşine takılmışlardı; şövalyenin hizmetkârları da hemen arkalarından

geliyordu. Halt, Deparnieux’nün cömertliğinin ganimet aldıkları at

ve zırhları kapsamadığının da farkındaydı. Şövalye, sert bir sesle

atları bir arada tutan dizginlerin, şu an grubun en arkasından

gelmekte olan adamlarından birine verilmesini emretmişti. Tüpleri

karmakarışık olmuş midillinin diğer atlara bağlı olmadığını fark eden

şövalye, metanetini koruyarak Halt’un yanında beklemiş, kaşları

merakla yukarı kalkmasına karşın bir yorum yapmamıştı.

Kara şövalye, Halt’u şaşırtarak atının bumunu kuzeye doğru

çevirdi ve kabile ilerlemeye başladı.

“Bizi nereye götürdüğünüzü sorabilir miyim?” dedi Halt.

Deparnieux, alaylı bir nezaketle başını eğdi.

“Montsombre’daki şatoma gidiyoruz,” dedi. “Orada kısa bir süre

için misafirim olacaksınız.”

Halt, duydukları hakkında düşünürken bir yandan da başını

sallıyordu. Bir soru daha sordu. “Peki bizi misafir etmenizin nedeni

nedir?”

Kara şövalye, gülümsedi. “Çünkü ilgimi çekiyorsunuz,” dedi.

“Yanınızda bir şövalye ile dolaşıyorsunuz ve elinizde

- 204 ~

BUZLAR ÜLKESİ

basit çiftçi silahları var. Ama sade bir hizmetkâr olduğunuzu sanmıyorum, öyle değil mi?”

Halt, cevap vermek yerine omuz silkmekle yetindi. Tilki gibi gözleriyle onu izleyen Depamieux, söylediklerini doğru- larcasına başını salladı.

“Hayır, değilsiniz. Lider olan sîzsiz burada. Ve kıyafetleriniz çok ilginç. Şu pelerininiz...” Atının üzerinden eğilerek Halt’un lekeli Orman Muhafızı pelerinini okşadı. “Daha önce bunun gibi bir şey görmemiştim.”

Halt bir şey söyleyecek mi, diye bekledi. Okçunun sessiz kalması, onun hiç şaşırtmamıştı. Devam etti, “Ayrıca usta bir okçusunuz.

Hayır, ustalıktan öte bir şey. Dün gece yaptığınız atışı becerebilecek bir başka okçu tanıdığımı sanmıyorum.” Halt, bu kez itiraz eder gibi bir el işareti yaptı. “O kadar da iyi bir atış değildi,” diye yanıtladı.

“Aslında boğazınıza nişan almıştım.”

Depamieux, gürültülü ve uzun bir kahkaha attı.

“Hiç sanmıyorum, dostum. Bence okunuz, tam da hedeflediğiniz noktayı buldu.”

Yeniden güldü. Halt, adamın gözlerindeki ifadeden bu abartılı

kahkahaların samimi olmadığını anlayabiliyordu. “Bu yüzden,” dedi

Depamieux, “ben de böylesine özel bir tutsağın daha fazla

incelenmesi gerektiğine kanaat getirdim. İşime yarayabilirsiniz,

dostum. Şu sıra dışı pelerininizin altında başka ne yetenekler

gizlediğinizi kim bilebilir?”

Horace konuşulanları dinliyordu. Galyalı şövalye, ona karşı olan

ilgisini tamamen kaybetmişti ve çocuk, bundan dolayı hiç de mutsuz

değildi. Sarf edilen hafif ve neşeli sözlere rağmen,

- 205 -

JOHN FLANAGAN

ima edilenlerin son derece önemli şeyler olduğunu anlayabiliyordu.

Tüm bunlar onun boyunu aşıyordu ve Halt’un liderliğini takip

etmekten memnundu.

“Size bir faydam olacağını hiç sanmam,” dedi Halt, despot

şövalyenin son sözlerine cevap olarak. Horace, Depamieux’nün bu

sözlerdeki gizli mesajı alıp almadığını merak ediyordu; Halt’un

yeteneklerini şövalyenin hizmetinde kullanmaya hiç mi hiç niyeti

yoktu.

Kara şövalye, mesajı almış gibi duruyordu; bir an için ya nında at

sürmekte olan ufak tefek adamı süzdükten sonra cevabını verdi,

“Bakalım, göreceğiz. Arkadaşınızın kolu iyileşinceye dek sizleri

ağırlamama izin verin.” Horace’a dönüp sırtarak çocuğu da sohbete

dâhil etmiş oldu. “Tam olarak iyileşmediği sürece bu yollarda

güvende sayılmazsınız.”

O gece, yolun hemen yanındaki minik bir açıklıkta kamp kurdular. Depamieux, nöbetçileri tayin ettiğinde, Halt kamp içindeki nöbetçi sayısının, dışarıdan gelecek bir saldırıya karşı nöbet tutanlardan fazla olduğunu fark etmişti. Deparnieux, bu topraklarda kendini oldukça güvende hissediyor olmalı, diye düşündü. Daha önemlisi ise, şövalyenin kamp kurulduktan sonra silahlarını teslim etmelerini istemiş olmasıydı. Seçme şansları yoktu ve isteneni yapmak zorundaydılar.

Despot şövalye, en azından daha fazla sahte dostluk gösterisinde bulunmamış, adamlarının hazırlamış olduğu çadırda -rengi tabii ki siyahtı- tek başına yemeğini yiyip uyumayı tercih etmişti.

Halt, kendisini bir açmazın tam ortasında buluvermişti. Tek

- 206 -

BUZLAR ÜLKESİ

başına seyahat ediyor olsa, silahlarını da alarak gecenin karanlığına karışmak, çocuk oyuncuğu olacaktı.

Ama Horace'm Orman Muhafızları gibi görünmeden hareket etme yeteneği bulunmuyordu, dolayısıyla Halt'un oğlanı yanında götürme imkânı yoktu. Tek başına kaçması halinde ise, Horace'm uzun süre hayatta kalamayacağından emindi. Dolayısıyla bekleyip olacakları görmekten başka çaresi yoktu. En azından, gitmek istedikleri yön olan kuzeye doğru yol alıyorlardı.

Ayrıca dün gece handayken, kuzeydeki Tötonya ile hemen

yukarısında bulunan Skandiya arasındaki yüksek geçitlerin, yılın bu

zamanında karla kaplı olduğunu öğrenmişti. Yani aslında önlerindeki bir iki ay boyunca kalacak yere ihtiyaçları olacaktı. Montsombre Şatosu'nun da onlar açısından herhangi bir barınaktan farkı yoktu. Depamiuex'nün, mesleğiyle ilgili bir fikir edinmeye başladığına emindi Halt. Despot şövalyenin onu, rakiplerine karşı verdiği mücadelede kullanmak istediği belli oluyordu. Şimdilik, diye düşündü, yeterince güvende ve doğru yöne doğru gidiyor olmamız yeterli.

Zamanı geldiğinde, bazı ayarlamalar yapması gerekebilirdi. Ama henüz sırası değildi bunun.

£B» -----

Ertesi gün, despotun şatosuna vardılar. Önceki iyi niyet gösterisinin ardından, Depamioux sabahleyin silahlarını geri verme mişti; Halt, kemerindeki bıçakların o tanıdık ağırlıklarıyla omzundaki iki düzine ok olmadan kendisini çıplak hissediyordu.

- 207 -

JOHN FLANAGAN

Etrafi ormanla kaplı Montsombre Şatosu, dolambaçlı, dar bir patikadan tırmanılan bir platoda yükseliyordu. Dik patikayı tırmanırken ormanlık arazinin çok aşağılarında kaldığını fark ettiler. Patika, ancak dört adamın yan yana ilerleyebileceği genişlikteydi. Müttefik ordulara yeterli erişimi sağlarken, geniş işgalci ordularını uzakta tutma amacı taşıyordu bu. Savaş ustalarının daima mücadele halinde olduğu ve her an bir saldırı riskinin

bulunduğu Galya'daki durumu hatırlatır gibiydi.

Montsombre, kalın duvarları ve dört köşesinde yer alan geniş kuleleriyle basık ve güçlü bir şatoydu. Gökyüzüne doğru zarifçe yükselen Redmont ya da Araluen Şatosu'na hiç benzemiyordu.

Yalnızca savaşlarda kullanılmak için inşa edilmiş, karanlık, sert bir yapıydı. Halt, Horace'a Montsombre kelimesinin "karanlık dağ" anlamına geldiğini söylemişti. Dolambaçlı, eğri büğrü yolun sonunda yer alan kalın duvarlı yapıya çok uygun düşen bir isimdi bu.

Tepeyi tırmandıkça, şatonun adı, daha da anlamlı bir hale geliyordu. Yol kenarlarında, üzerlerine dikdörtgen şekilli tuhaf nesnelere asılmış kazıklar yer alıyordu. İyice yaklaştıklarında, Horace dehşet içinde bunların demirden birer kafes olduğunu fark etti; yalnızca bir kulaç genişliğindeydiler ve içlerinde, insan kalıntısını andıran bir şeyler vardı. Yolla aralarında epeyce mesafe olan kafesler, patikanın üst kısımlarını yalamakta olan rüzgârda hafifçe sallanıyorlardı.

Bazı kafeslerin aylardır asılı durduğu belli oluyordu. İçlerindeki şekiller, kararmış ve uzun zamandan beri açık havada oldukları için pörsümüş kuru kabuklardan ibaretti artık; üstleri ise çürümekte olan paçavralarla sarılıydı. Ama kafeslerin bir kısmı yeniydi ve içlerindeki insanlar seçilebiliyordu. Kare

- 208 -

BUZLAR ÜLKESİ

şeklinde demir çubuklardan inşa edilen kafesler, kuzgun ve

kargaların içeri girip etleri didiklemelerine olanak tanıyordu.

Cesetlerin birçoğunun gözleri, kuşlar tarafından oyulmuştu.

Midesi bulan Horace, Halt'a doğru bir bakış fırlattı. Bu hareketi fark eden Depamieux, yol kenarındaki vahşet gösterisinin oğlanın üzerinde bıraktığı etkiyle neşelenerek gülümsedi.

“Tek tük rastlanan kanun kaçaklarımız,” dedi basitçe. “Her biri yargılanarak suçlu bulundu tabii. Montsombre'da hukukun üstünlüğü konusunda ısrarcıyım.”

“Suçları neydi?” diye sordu Horace. Kelimeler, düğümlenen boğazından çıkmakta zorlanıyordu. Depamieux, aynı kayıtsız tebessümünü takındı. Düşünüyormuş gibi yaptı.

“‘Muhtelif suçlar’ diyelim,” dedi. “Kısacası, benim canımı sıktılar.”

Horace, despotun keyif dolu bakışlarını birkaç saniye boyunca karşıladıktan sonra, başını öteye çevirdi. Hemen yukarısında asılı duran, paçavralar içindeki zavallılara bakmamaya çalışıyordu.

Toplamda yirmiden fazla kafes asılı olmalıydı tepelerinde. Birden, bazı tutsakların henüz canlı olduklarını fark edince yaşadığı dehşet de ikiye katlandı. Kafeslerin bir tanesindeki tutsağın kımıldadığını fark etmişti. İlk başta rüzgârda uçuşan kumaşlar nedeniyle

yanıldığını sandı. Ama onlar yaklaştıkça demirlerin arasından bir el uzanmış ve kafesin içinden, ancak ölüm döşeğindeki bir insana ait olabilecek bir inilti gelmişti.

Belli ki birileri merhamet dileyerek yakarıyordu.

“Aman Tanrım,” dedi Horace usulca ve yanındaki Halt’un derin

bir nefes aldığını duydu.

- 209 -

JOHN FLANAGAN

Depamieux, kara atını dizginleyip ağırlığını eyerin bir tarafına verecek şekilde durdu.

“Tanıdınız mı?” diye sordu keyifli bir sesle. “Geçen gece tavernadaydı.”

Şaşırان Horace’m kaşları çatıldı. Adamı tanıyamamıştı. Zaten despot şövalyeyle ilk karşılaştıkları gece, handa en azından bir düzine kasabalı vardı. Bu adamı ayrıca hatırlamasını gerektiren şeyin ne olduğunu merak etti. O sırada Halt, buz gibi bir sesle araya girdi.

“Gülen buydu.”

Depamieux, hafifçe kıkırdadı. “Aynen öyle. Espri anlayışı gelişmiş bir insan kendisi. O eğlenceli ruh halinden eser kalmamış olması ne garip. Halbuki kalan saatlerini tuhaf şakalar yaparak geçireceğini sanmıştım.”

Bunları söyleyerek dizginleri çekti ve yeniden yola koyuldu.

Arkasındaki kabile de o durdukça duruyor, hareket ettikçe hareket ediyordu. Halt ile Horace’ı da onlara ayak uydurmaya zorluyorlardı.

Horace, bir kez daha teselli arayarak gözlerini Halt’a çevirdi.

Birkaç saniyelik bakışmanın ardından Orman Muhafızı, usulca başını salladı. Çocuğun ne hissettiğini anlıyor, şahit olduğu aşağılık ve zalim manzaradan tiksindiğini biliyordu. Halt’un bu hareketi,

Horace'ı az da olsa rahatlatmıştı. Diziyle Vurucu'nun böğrüne

dokundu ve ilerlemeye başladı.

Onları beklemekte olan karanlık, ürkütücü şatoya doğru hep

beraber at sürdüler.

- 210 -

idilli, tam da Erak'ın Evanlyn'e söylediği yerdeydi.

ip M Küçük bir ağaca bağlı olan hayvan, sırtını kar bulut-

larını Hallasholm'a taşıyan buz gibi rüzgâra vermişti. Evanlyn

i çözünce, minik at, uslu uslu kızın yanına geldi. Tepelerin-

deki çam yapraklarını hışırdatan rüzgâr, karla kaplı dalları tit -

retirken tuhaf sesler çıkarıyordu.

Bilinçsizce kızı takip eden Will, neredeyse beline kadar gelen

karın içinde tökezliyordu. Evanlyn de yürümekte zorlanıyordu ama

yetersiz beslenme ve buz gibi soğukla haftalardır gördüğü ağır işler

yüzünden bitkin düşmüş olan oğlanın işi daha zordu. Evanlyn, bir

süre sonra durup, Erak'm midillinin sırtındaki çantada olacağını

söylediği sıcak kıyafetleri çıkarması gerekeceğini biliyordu. Ayrıca

şafak sökmeden biraz olsun ilerleyebilmek için, muhtemelen Will'i

midillinin sırtına bindirmesi gerekecekti. Ama Şu an için, hiçbir gecikmeye tahammülü yoktu. Tüm içgüdüleri ona yola devam etmesini, Skandiya kasabasıyla aralarına mümkün olduğunca mesafe koymasını ve bunu elinden geldiğince hızlı yapmasını söylüyordu.

- 211 -

JOHN FLANAGAN

Evanlyn, hızla esen rüzgâra karşı başını eğip bir eliyle mi dilliyi, diğeriyle de Will'in buz gibi elini tutarak dağlara doğru kıvrılan patika boyunca ilerledi. Zaman zaman karın altında kalmış ağaç kütüklerine ve kayalara takılarak, derin kar tabakasının içinde bata çıka yürüdüler.

Yarım saatlik yürüyüşün ardından, Evanlyn, yüzüne çarpan ilk kar tanelerini hissetmeye başladı. Birkaç dakika içinde kar yağışı iyice hızlandı. Durup geride bıraktıkları patikaya baktı. Ayak izleri yarı yarıya rtlmŐtı. Erak, o gece tipi olacağını biliyordu, diye düşündü. Denizci içgüdüleri, ona kaçakların tüm izlerinin silineceğini söyleyinceye dek beklemiŐti. Evanlyn, salonun kapısından çıktığından bu yana, kalbinin ilk kez umutla dolduğunu hissetti. Her Şeye rağmen bu işten yakayı sıyrabilirlerdi.

Bu arada, hemen arkasındaki Will, tökezleyip anlamsız sözcükler mırıldandıktan sonra karın içine dŐmŐtı. Evanlyn arkasını döndüğünde soğuktan titreyen oğlanın morardığını fark etti.

Midilliye doğru koşarak çantanın iini araŐtırmaya başladı.

Diğer nesnelerin arasında bulduğu koyun derisi ceketini titremekte

olan Will'e giydirdi. O bunu yaparken, Will de boş gözlerle Evanlyn'i izliyordu. Başına her ne gelirse kabullenen, akılsız bir hayvan gibiydi. Evanlyn, Will'in yüzüne bir tane geçirse çocuğun ona karşı koymayacağından emindi. Onun eski halini hatırlayarak oğlanın boş bakışlarını kederle izledi. Her ne kadar şimdiye dek çok az sayıda insan bu illetten kurtulmuş olsa da Erak, Will'in büyük olasılıkla iyileşeceğini söylemişti. Will'in bu korkunç illetten kurtulmak için dağların gözlerden uzak tepelerinde bol bol zamanı olacaktı. Skandiyalı kontun

~ 212 ~

BUZLAR ÜLKESİ

haklı çıkması ve sıcakotu bağımlısı arkadaşının tamamen iyileşmesi için dualar ediyordu Evanlyn.

Karşı koymayan oğlanı midilliye doğru iterek, hayvanın sırtına çıkmasını işaret etti. Will, bir an duraksadıktan sonra acemi hareketlerle kendisini eyerin üzerine attı. Dağlara doğru uzanan patika boyunca ilerlerken, eyerin üzerinde şaşkınlıkla sallanıyordu. Bu sırada yoğun kar yağışı devam ediyordu.

£S> ----- Ss-

Erak, yol ayrımından tarif etmiş olduğu tarafa saparak ormanın karanlığına karışan İkiliyi izliyordu. Doğru yolda ilerlediklerinden emin olarak aynı yolu takip etti, ama dönemece geldiğinde düz devam ederek rıhtımın yolunu tuttu.

Yılın bu zamanı Büyük Salon'a nöbetçi konmuyordu. Etraf-

larındaki dağları kaplayan karlar herhangi bir nöbetçiden daha etkili olduğu için, saldırı ihtimali göz önüne alınmıyordu bile. Ancak rıhtıma yaklaşmakta olan Irak, tedbiri elden bırakmıyordu. Kurt gemilerini korumak amacıyla rıhtımda bir nöbetçi ekibi tutuluyordu. Ani bir fırtına, gemilerin karaya oturmasına neden olabilirdi; dolayısıyla tehlike halinde görevli tayfaları uyarıp uyandırmaları için rıhtımda birkaç nöbetçi görevlendirilmişti.

Nöbetçiler onu kolaylıkla görebilir ve gecenin bir yarısı orada ne işi olduğunu merak edebilirlerdi. Bu nedenle elinden geldiğince gölgelerden ayrılmamaya dikkat ediyordu Irak.

Hafif adımlarla iskeledeki gemisi *Kurt Rüzgârı* 'na çıktı; gemide görevli tayfa olmadığını biliyordu. Hava durumu tah-

- 213 ~

JOHN FLANAGAN

minciliğindeki şöhretine dayanarak, bu gece şiddetli bir rüzgâr esmeyeceğini iddia etmiş ve gemideki nöbetleri bizzat kaldırmıştı.

Arka taraftaki korkuluğun üzerinden eğildi ve aradığı şeyi buldu.

Günün erken saatlerinde yanaştırdığı filika, bıraktığı yerde duruyordu.

Gemilerin bağlı olduğu iskeleye göz attığında, denizin hâlâ çekilmekte olduğunu anladı. İskeleye varışını, denizin çekilmesiyle çakışacak şekilde planlamıştı; hızla minik kayığa tırmanarak arka tarafındaki tıpayı yerinden çıkardı. Kayığa bir anda dolan buz gibi su, ellerini ıslatmıştı. Filika yarı yarıya dolunca tıpayı yerine taktı ve

parmaklığın üstünden kurt gemisine atladı. Hançerini çekerek

filikayı gemiye bağlayan halatı kesti.

Bir an, hiçbir şey olmadı. Derken, zaten yarı yarıya suya batmış olan minik filika, önce yavaş, sonra çekilen suyla beraber hızlı bir biçimde geriye doğru kaymaya başladı. Kayığın içinde, deliğine geçirilmiş halde bir tek kürek bulunuyordu. Küreği, filikanın takip eden birkaç gün içinde bulunması ihtimaline karşı, Erak yerleştirmişti. Yan yarıya su dolu, tek küreği eksik, batmış bir filika; tüm bunlar, bir kaza ihtimalini işaret edecekti.

Uzaklaşan filika, rıhtımı kaplayan geniş teknelerin arkasında yavaş yavaş görüş alanından çıkıyordu artık. Elinden geleni yaptığından emin olan Erak, kıyıya çıktı ve geliş yolunda bıraktığı izleri takip ederek Büyük Salon'a doğru ilerledi. Yürürken, tipinin çocukların izlerini yok ettiğini fark etmiş ve çok memnun kalmıştı. Sabah olduğunda, gece bu yoldan binlerinin geçmiş olduğuna dair hiçbir iz bulunmayacaktı. Kölelerin kaçıışıyla ilgili tek ipucu, kayıp filika ile kesik halat olacaktı.

- 214 -

BUZLAR ÜLKESİ

m» ----- ü-

Ormanın içinden geçen patika dikleştikçe, ilerlemek de zorlaşıyordu. Evanlyn hırıltıyla nefes alıyor, soluk verirken ağzından buhar çıkıyordu. Kar başlayınca, az önce çam ağaçlarını titreten hafif rüzgâr da sona ermişti. Evanlyn'in ağzı ve boğazı kurumuştu;

ayrıca ağzında madeni bir tat vardı. Birkaç kez yerden topladığı karı yemeyi denese de, susuzluğunu ancak kısa süreliğine bastırabilmişti. Ağzındaki kar eridikçe boğazından geçen birkaç damla su, buz gibi soğuk nedeniyle fayda sağlamıyordu.

Dönüp arkasına baktı. Ağır adımlar atarak inatla yoluna devam eden midilli, başını önüne eğmiş, soğuktan etkilenmiyor gibiydi.

Koyun derisi cekete sarman Will, midillinin sırtına yapışmıştı. Hafif hafif inliyordu sürekli.

Evanlyn, bir an için yürümeye ara verdi; hırıltılı nefesler alıyor, buz gibi havayı içine çekiyordu. Aldığı her nefes, boğazını yakıyordu. Bel hizasına gelen karın içinde verdiği mücadele sonucu, bacakları ağrıyor ve titriyordu. Ancak yorgunluktan tükeninceye dek yürümesi gerektiğinin de farkındaydı. Ragnak'm Mekâmı ile aralarındaki mesafeye dair hiçbir fikri yoktu ama pek fazla yol kat edememiş olmalarından korkuyordu. Erak'ın sahte ayak izi denemesinin

başarısız

olması

halinde,

güçlü

kuvvetli

Skandiyalılar'm, Will ile aştıkları mesafeyi bir saatten az sürede kat edeceğinden kuşkusu yoktu.

Erak'ın verdiği talimat, şafak sökmeden önce çıkabildikleri kadar

yükseğe çıkmalarıydı. Bunu takiben yoldan ayrılarak,

- 215 -

JOHN FLANAGAN

Will ile gün boyu saklanacakları kaim ağaçların korumasına sığınmaları gerekiyordu.

Gökyüzünü kaplayan ağaçların içindeki dar boşluğa bir göz attı.

Kaim bulutlar, ay ve yıldızlara dair tüm işaretleri gizliyordu. Saatin kaç olduğuna ya da şafağın sökmesine ne kadar kaldığına dair hiçbir fikri yoktu.

Bacaklarındaki tüm kasların isyan etmesine rağmen, aldırılmaz adımlar atan midilli eşliğinde, perişan bir halde yoluna devam etti.

Bir an, midillinin sırtına atlayıp Will'in arkasına geçmeyi geçirdi içinden. Ama bu fikri hemen aklından uzaklaştırdı. Yanlarındaki küçük bir midilliydi sonuçta; her ne kadar Will ile eşyalarını şikâyet etmeden taşısa da ikinci bir binici, hayvanın çabucak yorulmasına neden olurdu. Karışık tüylü minik yaratığın onlar için ne kadar önemli olduğunu bildiğinden, isteksizce de olsa, yoluna yaya devam etmeye karar verdi. Hayvan yorulursa, Will'in ölüm fermanını imzalamış bile olabilirdi. Oğlanı bu bitkin ve güçsüz haliyle asla yürütemezdi.

Ağır aksak adımlarla yürümeye devam etti; ayaklarını kardan çıkarıp havaya kaldırıyor, adım atmaya çalışırken hafifçe kayıyordu. Güvenli bir nokta buluncaya dek dimdik durmaya çalışıyordu. Sol. Sağ. Sol. Sağ. Sağ. Ağzı iyice kurumuştü. Verdiği soluklar, hâlâ ortalığı

buhara boğuyor ve sakin gecenin içinde ilerledikleri patikayı belli belirsiz işaretliyordu. Düşünmeksizin attığı adımları saymaya başlamıştı. Bunun belli bir nedeni yoktu. Mesafeyi ölçüyor falan da değildi. Monoton yürüyüş temposuna verdiği bir tepkiydi yalnızca. İki yüze varınca tekrar saymaya başladı, sonra yeniden. Böyle bir süre daha devam ettikten sonra, birden kaç kez iki yüze dek saydığını bilmediğini fark ederek saymayı kesti. Yinni adım sonra, yeniden

- 216 ~

BUZLAR ÜLKESİ

saymaya başladı. Omuz silkti. Bu kez, başa dönmeden önce dört yüze kadar sayma kararı aldı. Yeter ki değişiklik olsun, diye düşündü sinirli sinirli gülerek.

Kocaman kar taneleri düşmeye devam ediyor, Evanlyn'in yüzüyle saçlarını beyaza bürüyordu. Kız, uyuşmaya başlayan yüzünü sertçe ovuştururken elinin de uyuştüğünü fark ederek durdu ve çantanın içini bir kez daha karıştırdı.

Will'in ceketini çıkarırken, içeride bir çift eldiven çarpmıştı gözüne. İki parçalı, kalın yün eldivenleri buldu. Eldivenleri donmakta olan ellerine geçirdikten sonra, kan dolaşımını yeniden sağlamak için kollarını salladı. Sonra ellerini göğsüne vurarak koltuk altlarına sokmayı denedi. Birkaç dakikanın sonunda, hafif bir karıncalanma hissederek yeniden yürümeye başladı.

Evanlyn durunca, midilli de durmuştu. O hareketlenince, hayvan

da sabırla arkasından ilerlemeye başladı.

Kız, dört yüze gelince durdu ve saymaya baştan başladı.

~ 217 -

alt, onlara gösterilen geniş daire boyunca etrafına bakındı.

H

“Eh,” dedi, “küçük bir yer ama idare eder işte.”

İşin doğrusu, pek de gerçekleri yansıtmıyordu bu ifade.

Montsombre Şatosu’nun, Deparnioux’nün yalnızca kendi ihtiyaçları

-ve konuklarının ihtiyaçları, diye de eklemişti alaycı bir dille - için

kullandığını söylediği merkezi kulesindeydi- ler. Geniş ve oldukça

rahat döşenmiş bir odadaydılar. Yemek yemek için oldukça uygun

bir masa ve iki sandalyeyle geniş şöminenin her iki yanına

yerleştirilmiş, rahat görünümlü iki koltuk vardı odada. Her iki

yandaki kapılar, küçük yatak odalarına açılıyordu; hatta bir küvetle

lavabonun da dâhil olduğu minik bir banyosu bile vardı. Taş

duvarlarda bir çift tablo asılıydı, zeminin büyük bir kısmı da halıyla

kaplanmıştı. Odanın ayrıca küçük bir terası ve şatoya gelirken

geçmiş oldukları sarmal patikayla aşağılarda kalan ormanlık arazilerin görülebildiği bir penceresi de bulunuyordu. Camsız pencere, rüzgâr ve diğer kötü hava şartlarına karşı, iç tarafından ahşap panjurlarla korunuyordu.

- 218 -

BUZLAR ÜLKESİ

Odanın düzenine uymayan tek yer, kapıydı. İç tarafında kapı kolu bulunmuyordu. Daireleri konforlu olabilirdi. Ama burada tutsak olduklarını biliyordu Halt.

Çantasını yere fırlatan Horace, keyifle ateşin başındaki ahşap koltuklardan birine gömüldü. Henüz öğleden sonra olmasına rağmen, pencereden içeri rüzgâr esiyordu. Geceleyin burası soğuk ve rüzgârlı oluyordur herhalde, diye düşündü. Ama sonuçta, şato dairelerinin çoğu soğuk olurdu. Burası da farklı değildi.

“Halt,” dedi, “Abelard ile Çekici’nin bizi neden tuzağa karşı uyarmadıklarını merak ediyorum. Bu tür şeyleri önceden sezmeleri için eğitilmediler mi?”

Halt, yavaşça başını salladı. “Ben de aynı şeyi düşündüm,” dedi.

“Ve sanırım senin şu fetihler zincirinle ilgili bir durum bu.” Bir şey anlamayan Horace boş boş yüzüne bakınca, devam etti. “Yanımızda tenekeci kafilesi gibi tıngırdayan zırhlarla yüklü, yarım düzine savaş atı vardı. Tahminimce o tıngırtılar, Depamiuex’nün adamlarının çıkardığı sesleri bastırdı.”

Horace, kaşlarını çattı. Bunu düşünmemişti. “Yine de atların

adamların kokularını almaları gerekmez miydi?” diye sordu.

“Rüzgâr doğru yönde eserse, evet. Ama hatırlarsan, o an bizden onlara doğru esiyordu.” Atların böylesine küçük bir güçlüğüne bile üstesinden gelememelerinden dolayı hayal kırıklığına uğramış olan Horace’a şöyle bir baktı. “Bizler bazen,” diye devam etti, “Orman Muhafızı atlarından fazla şey bekliyoruz. Onlar da birer hayvan sonuçta.” Dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı ama Horace bunun farkına varmadı. Yalnızca başını sallamakla yetinerek bir sonraki sorusuna geçti.

~ 219 -

JOHN FLANAGAN

“Peki,” dedi, “şimdi ne yapacağız?”

Orman Muhafızı, omuz silkti. Çantasını açmış, birkaç parça eşyasını çıkarıyordu; temiz bir gömlek, tıraş bıçağı ve temizlik malzemeleri.

“Bekleyeceğiz,” dedi. “Nasılsa zaman açısından bir kaybımız yok; yani şimdilik. Skandiya’ya açılan dağ geçitleri, en azından bir ay daha kar altında olacak. Hatta bizim şu kibar Galyalı’nın aklından geçenleri öğreninceye dek birkaç gün burada dinlenebiliriz bile.”

Horace, botunu çıkardı ve bu ani özgürlük hissinden hoşlanarak keyifle ayak parmaklarını oynattı.

“Bir şey daha var,” dedi. “Depamieux sence neyin peşinde, Halt?”

Halt, bir an duraksadıktan sonra başını salladı. “Emin deği lim.

Ama önümüzdeki birkaç gün içinde elini açık edecektir. Sanırım benim Onnan Muhafızı olduğumdan şüpheleniyor,” dedi, düşünceli bir tavırla.

“Buralarda Orman Muhafızı var mı?” diye sordu, şaşırın Horace.

Onnan Muhafızı Teşkilatı'nın yalnızca Araluen'de faaliyet gösterdiğini zannediyordu. Halt başını iki yana salladığında, bu varsayımının doğru olduğunu anladı.

“Hayır, yok,” dedi Halt. “Ve uzak ülkelerde Birlik'ten söz etmemeye daima özen göstermişizdir. Kiminle ne zaman savaşa gireceğini asla bilemezsin. Ama böyle bir şeyi tamamen gizli tutmak da olanaksız, yani hakkımızda bir şeyler biliyor da olabilir.”

“Peki biliyorsa ne olacak?” diye sordu Horace. “Bizimle, senin de dediğin gibi, yalnızca benimle dövüşmek için ilgilendiğini sanıyordum.”

BUZLAR ÜLKESİ

“İlk başta öyleydi,” diye onayladı Halt, “ama artık kokuyu aldı ve sanırım beni kendi çıkarı için nasıl kullanacağını hesaplarını yapıyor.”

“Seni kullanmak mı?” diye tekrarladı Horace. Kaşları çatılmıştı.

Halt, aldırılmaz bir el işareti yaptı.

“Onun gibi insanların kafaları, genellikle bu şekilde çalışır,” diye açıkladı. “Her şeyden çıkar elde etmenin yollarını ararlar. Ve fiyatın uygun olması halinde, herkesin satın alınabileceğine inanırlar. Şu botunu tekrar giymen mümkün mü acaba?” diye nazikçe ekledi.

“Pencereden pek taze hava girdiği söylenemez ve çorapların da, doğrusunu söylemek gerekirse, leş gibi kokuyor.”

“Şey, affedersin!” dedi Horace, botunu tekrar ayağına geçirerek.

Odayı kaplayan ağır kokuyu o da fark etmişti şimdi.

“Bu ülkedeki şövalyeler, şövalyelik yemini etmezler mi?” diye

sordu, kafasındaki esas konuya geri dönerek. “Şövalyeler,

başkalarına yardımcı olmak için yemin ederler, öyle değil mi?

İnsanları ‘kullanmak’ onlara uygun bir davranış değildir.”

“Yemin ederler,” dedi Halt. “Ama o yemine sadık kalırlar mı,

orası tartışılır. Zaten şövalyelerin sıradan insanlara yardımcı olmaları

fikri, güçlü bir kralın bulunduğu Araluen gibi yerlerde geçerlidir.

Yoksa güç kimdeyse, istediği her şeyi yapabilir.”

“Ama bu böyle olmamalı,” diye mırıldandı Horace. Halt da aynı

kanıdaydı ancak bunu dile getirerek eline bir şey geçmeyeceğinin de

farkındaydı.

“Sen sadece sabırlı ol,” dedi Horace’a. “İşleri hızlandırmak adına

yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Depamiuex’nün ne is

- 221 -

JOHN FLANAGAN

tediğini yakında öğreniriz. Bu arada rahatlayıp keyfimize bakalım.”

“Bir şey daha...” diye yol arkadaşının önerisine aldırmandan ekledi

Horace. “Yol kenarındaki o kafeslerden hiç hoşlanmadım. Suçları ne

kadar ağır olursa olsun, gerçek bir şövalye hiç kimseyi o şekilde

cezalandırmaz. Korkunç bir cezalandırma yöntemi. İnsanlık dışı!”

Halt, oğlanın samimi bakışlarını karşıladı. Oğlanı rahatlatmak

için önerebileceği bir şey bulunmuyordu.

“Evet,” dedi sonunda, “benim de hiç hoşuma gitmedi. Sanırım

buradan ayrılmadan önce, Lord Depamiuex’nün bize o konuda bazı

açıklamalarda bulunması gerekecek.”

££> -----

Akşam yemeğini, Galyalı despotla birlikte yediler. Masa, otuz ya

da daha fazla sayıda insanın yemek yiyebileceği büyüklükteydi.

Hizmetçi kızlarla oğlanlar telaş içinde ortalıkta dolanıyor,

istendiğinde yemek ve şarap servisi yapıyorlardı.

Yemek ne iyi ne de kötüydü; bu, Halt’u şaşırtmıştı. Galya

mutfağının egzotik bir şöhreti vardı. Ancak servis edilen basit

yiyecekler, bu şöhretin asılsız olduğunu gösteriyordu.

Hizmetlilerin hep önlerine baktıklarını ve üçüyle de hiç göz

teması kurmadıklarını fark etti. Hizmetkârlardan biri yemek

dağıtmak ya da kadehini doldurmak üzere efendisine yaklaştığında,

bariz bir korku havası hâkim oluyordu salona.

Halt, Depamiuex’nün yalnızca ortamdaki gerginliğin farkında

olmakla kalmayıp, bu durumdan büyük bir keyif aldığını da

görebiliyordu. Hizmetkârlardan biri nefesini tutarak ona

- 222 ~

BUZLAR ÜLKESİ

yaklaştığında, adamın zalim dudaklarına tatminkâr bir tebessüm

yerleşiyordu.

Yemek boyunca çok az konuştular. Depamieux, eline geçirmiş olduğu ilgi çekici, tuhaf bir böceği inceleyen bir oğlan çocuğunu andırıyordu. Bu şartlar altında ne Halt ne de Horace havadan sudan konuşacak durumda değildi zaten.

Yemek bitip masa temizlendikten sonra, Depamieux niha yet konuşmaya başladı. Küçümser bir tavırla Horace'a bakarak, dairelerine açılan merdivene doğru bir el işareti yaptı.

“Seni daha fazla tutmayacağım, evlat,” dedi. “Kalkabilirsin.”

Bu kaba tavrın karşısında hafifçe kızaran Horace, Halt'a bir bakış fırlatınca Orman Muhafızı'nın başını hafifçe salladığını fark etti.

Saygınlığını muhafaza edip şaşkınlığını Galyalı şövalyeye belli etmemeye çalışarak ayağa kalktı.

“İyi geceler, Halt,” dedi usulca. Halt bir kez daha başını salladı.

“Sana da, Horace.” Savaşçı çırağı, Depamieux ile de göz göze geldikten sonra, arkasını dönerek odayı terk etti. O ana dek gölgelere saklanarak bekleyen iki silahlı muhafız, derhal peşine düşerek merdiven boyunca oğlana eşlik etti.

Küçük bir hakaret, diye düşündü Horace, dairesine çıkan merdivenleri tırmanırken. Muhtemelen çocukçaydı da. Ama yine de, masadan ayrılırken Montsombre Şatosu'nun efendisini selamsız bırakmış olması, kendisini biraz daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Depamieux, Horace'ın taş merdivenlerdeki ayak seslerinin uzaklaşmasını bekledi. Ve sandalyesini geriye doğru çekerek, içlerinde binbir tilkinin dolaştığı gözlerini Orman Muhafızı'na

çevirdi.

- 223 ~

JOHN FLANAGAN

“Eh, Efendi Halt,” dedi usulca, “küçük bir sohbetin zamanı geldi.”

Halt, dudaklarını büktü. “Ne konuda?” diye sordu. “Dedikoduyla aram pek hoş değildir de.”

Despot şövalyenin yüzünü ince bir tebessüm kapladı. “Eğlenceli bir konuk olacağınız belli,” dedi. “Söyleyin bakalım, tam olarak kimsiniz siz?”

Halt, ilgisizce omuz silkti. Önündeki, içi neredeyse boşalmış kadehle oynuyor, kadehi sağa sola çevirerek köşedeki alevlerden çıkan parıltıların çıkıntılı camdaki yansımalarını izliyordu.

“Sıradan biriyim ben,” dedi. “Adım Halt. Araluenliyim ve Sör Horace ile seyahat ediyorum. Başka da söylenecek bir şey yok.”

Karşısında oturan sakallı adamı incelemeye devam eden

Depamiuex'nün tebessümü, yüzüne yapışıp kalmıştı sanki.

Karşısındakinin kolay tanımlanacak biri olmadığından emindi.

Kıyafetleri sadeydi; hatta yavanlık sınırlarında dolaştıkları bile söylenebilirdi. Saçı ve sakalı düzensiz bir biçimde kesilmişti. Sanki bir avcı bıçağıyla kesilmiş gibi duruyorlar, diye düşündü

Depamieux. Halt hakkında aynı şeyi düşünen kimbilir kaçınıcı insandı.

Ufak tefekti de. Kara şövalyenin omzuna ancak geliyordu boyu.

Ama her Şeye rağmen kaslı bir vücutu vardı ve saçıyla sakalındaki kırılıklara rağmen, formunun zirvesindeydi. Ama karanlık, sakın ve kurnazca bakan o gözler, iddia ettiği gibi sıradan biri olmadığını belli ediyordu. Depamieux, komuta etmeye alışkın olan insanların bakışlarını tanıma yeteneğiyle övünürdü; bu adamın gözleri de kesinlikle öyle bakıyordu.

- 224 -

BUZLAR ÜLKESİ

Adamın silahları da bir garipti. Bir komutan olduğu bu kadar açık olan bir adamın zırh giymemesi, hiç de alışıl gelmiş bir durum değildi. Ok ve yay, Depamiuex'nün gözünde çiftçi silahlarıydı; kınlarının içindeki çifte bıçaklara ise daha önce hiç rastlamamıştı. Yemek öncesinde, fırsattan istifade ederek bıçakları incelemiştir. Geniş olan bıçak ona, Skandiyalılar'a özgü kaba saks bıçaklarını anımsatıyordu. Tıpkı diğeri gibi jilet keskinliğinde olan küçük bıçak ise, son derece dengeli bir fırlatma bıçağıydı. Bir komutan için gerçekten de olağandışı silahlar, diye düşündü Depamieux. Tuhaf pelerin de şövalyenin gözlerini kamaştırıyordu. Depamieux, pelerini kaplayan düzensiz yeşil ve gri desenlere hiçbir mantıklı açıklama getiremiyordu. Baş kısmındaki geniş kukuleta, pelerini giyen kişinin yüzünü tamamen gizlemeye yarıyordu. Galyalı şövalye, Montsombre'a doğru at sürerlerken birkaç kez, pelerinin titreşerek arka plandaki ormanla bütünleştiğini, ufak tefek adamın neredeyse görünürden kaybolma noktasına geldiğini fark etmişti. Bir

an sonra ise normale dönüyordu görüntü.

Birçok hemşerisi gibi Depamieux de batıl inançlı biriydi.

Pelerinin bu garip niteliklerinin, bir çeşit büyü olduğundan şüpheleniyordu.

Halt'a karşı biraz belirsiz davranıyor olmasının altında yatan neden

de

bu

düşünceydi.

Despot

şövalye,

büyücülerin

kızdırılmaması gerektiğini biliyordu. Dolayısıyla, bu ufak tefek

gizemli adamın nelere kadir olduğunu tam olarak öğrenmedikçe,

kartlarını dikkatli oynamaya karar vermişti. Karanlık güçlere sahip

olmadığı ortaya çıkarsa, diğer yeteneklerini Depamiuex'nün çıkarına

kullanmaya ikna edilebilirdi Halt.

- 225 ~

JOHN FLANAGAN

Bu da olmazsa, tutsaklarını istediği an öldürebilirdi despot

şövalye.

Halt'un, son sözlerinin ardından bir süredir konuşmadığını fark

etti. Şarabından bir yudum alarak Halt'un dile getirdikleri karşısında

başını iki yana salladı.

“Hiç de sıradan biri değilsiniz bana kalırsa,” dedi. “Enteresan birisiniz, Halt.”

Orman Muhafızı, yeniden omuz silkti. “Neden öyle düşündüğünüzü anlayamıyorum,” diye yanıtladı kibarca.

Depamieux, şarap kadehini parmaklarının arasında çeviriyordu.

Kapı hafifçe vuruldu ve baş kâhya, korku dolu adımlarla özür dilercesine içeri girdi. Efendisinin ne zaman ne yapacağı belirsiz, tehlikeli bir adam olduğunu acı tecrübelerle öğrenmişti.

“Ne var?” dedi Depamieux, rahatsız edildiği için sinirlenerek.

“Affınıza sığınırım, lordum, başka bir isteğiniz var mıydı acaba diye soracaktım?”

Depamieux, tam adamı gönderecekken aklına bir fikir geldi. Bu tuhaf Araluenliyi kışkırtmak için güzel bir deneme olur, diye düşündü. Ne tepki vereceğini görmüş olurum.

“Evet,” dedi. “Aşçıyı buraya gönderin.”

Şaşırın kâhya, duraksadı.

“Aşçı mı dediniz, lordum?” diye tekrar etti. “Yiyecek bir şey mi istiyordunuz?”

“Aşçıyı istiyorum, seni gerizekâlı!” diye bağırdı Depamieux.

Kâhya, hemen geri adım attı.

“Derhal, lordum,” dedi endişeli adımlarla gerileyerek. Kapı

BUZLAR ÜLKESİ

arkasından kapanınca, Galyalı despot, Halt’a gülümsedi.

“Bugünlerde iyi bir çalışan bulmak neredeyse olanaksız,” dedi.

Halt, adama küçümseyerek bakarak “Sizin açınızdan hiç bitmeyen bir sorun olmalı,” dedi. İmalı ifadeyi anlamaya çalışan Depamieux, keskin bakışlarla süzdü onu.

Kapı çalınıp kâhya geri gelinceye dek konuşmadan oturdular.

Aşçı kadın, adamın birkaç adım arkasından geliyor, endişeli hareketlerle ellerini önlüğünün kenarına siliyordu. Orta yaşlı bir kadındı; Depamieux’nün yanında çalışmaktan duyduğu gerginlik, yüzünden okunuyordu.

“Aşçıyı getirdim, lordum,” dedi kâhya.

Depamieux bir şey söylemedi. Kedinin fareye baktığı gibi bakıyordu kadına. Aralarındaki sessizlik uzadıkça, kadın da ellerini önlüğüne kurulamaya devam ediyordu. Nihayet dayanamayarak sordu.

“Yolunda gitmeyen bir şey mi oldu, lordum?” diye sordu.

“Yemek iyi de...”

“Kes sesini!” diye bağırdı Depamieux, sandalyesinden kalkıp parmağını öfkeyle kadına sallayarak. “Buranın efendisi benim! Benim önümde konuşamazsın! Sessiz ol, kadın!”

Tatsız sahneyi izleyen Halt’un gözleri kısıldı. Bunun, onun için sahnelenen bir gösteri olduğunu biliyordu. Depamieux’nün, vereceği tepkiyi görmek istediğini anlamıştı. Ne kadar sinir bozucu olsa da, kadına yardım etmek adına şu an için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Depamieux, hızla ona baktı ve şüpheleri doğrulandı; ufak tefek adam, her zamankinden de sakin bir tavırla yerinde oturuyordu.

Depamieux, yerine oturup yüzünü talihsiz aşçıya döndü.

- 227 -

JOHN FLANAGAN

“Sebzeler soğuktı,” dedi sonunda.

Kadının yüz ifadesi, hem korku hem de şaşkınlık içeriyordu.

“Ama öyle olmamalı, lordum? Sebzeler daha...”

“Soğuktular diyorum!” diye kadının sözünü kesti Depami- eux.

Halt’a döndü. “Soğuktular, öyle değil mi?” diye şansını denedi.

Halt, omuz silkti.

“Sebzeler gayet iyiydi,” dedi düz bir ifadeyle. Ne olursa olsun, öfke ya da hakaret dolu bir tonda çıkmasını engellemeliydi sesinin.

Depamieux, hafifçe gülümsedi. Aşçıya döndü.

“Yaptığımı beğendin mi?” dedi. “Konuğumun önünde beni utandırmakla kalmadın, bir de adamı yalan söylemeye zorluyorsun.”

“Lordum, ben gerçekten de...”

Depamieux, buyurgan bir hareketle salladığı eliyle kadını susturdu.

“Beni hayal kırıklığına uğrattın ve bu yüzden cezanı çe-
keceksin,” dedi. Kadının yüzü, korkudan bembeyaz olmuştu. Ceza
meselesi, Montsombre Şatosu’nun sınırları içinde hafife alınacak bir
konu değildi.

“Lütfen, lordum. Lütfen, daha iyisini yaparım. Söz veriyorum,”
diye lafi geveleyerek cezasının resmen ilan edilmesini engellemek
için çabaladı kadın. Yalvarırcasına Halt’a baktı.

“Lütfen efendim, kötü bir niyetim olmadığını söyleyin lorduma,”
diye yalvardı.

“Kadını rahat bırakın,” dedi Orman Muhafızı sonunda.

Depamiuex’nün kafası, beklentiyle eğilmişti şimdi.

“Yoksa?” diye meydan okudu. Tutsağının gücünü -ya da
güçsüzlüğünü- değerlendirme fırsatı geçmişti işte eline. Halt,

- 228 -

BUZLAR ÜLKESİ

eğer gerçekten bir büyücüyse, kendisini açığa vurma fırsatını
yakalamıştı.

Halt, karşısındaki adamın düşüncelerini okuyabiliyordu. Onu
dikkatle izlerken beklenti dolu bir tavır içindeydi De-
pamioux.

Orman Muhafızı, tehdit savuracak bir pozisyonda olmadığını
farkına vardı. Farklı bir yöntem denemeye karar verdi.

“Yoksa mı?” diye tekrarlardı omuz silkerek. “Yoksa ne? Önemsiz
bir meseleden söz ediyoruz. Karşımızda da ne benim ne de sizin
zamanınızı hak etmeyen beceriksiz bir hizmetçi parçası var.”

Galyalı, düşünceli bir tavırla dudaklarını kaşıyordu. Halt gerçekten de konuyla hiç ilgilenmiyor olabilirdi. Ya da olağanüstü bir gücü bulunmadığı gerçeğini gizlemeye çalışıyordu. Depamiuex'nün aklını en çok karıştıran şey, güç ve otorite sahibi bir kişinin, gerçekten de bir hizmetçiye ayıracak zamanı bulunmadığı iddiasına, yürekten inanıyor olmasıydı. Halt, ya geri adım atıyordu ya da aşçı kadın gerçekten de umurunda bile değildi.

“Yine de,” dedi Depardieux, “cezasını çekmeli.”

Bakışları kâhyasına çevriliydi artık. Duvara kadar gerilemiş olan adam, tüm bu konuşmalar sırasında mümkün olduğunca gözden uzak durmaya çalışıyordu.

“Bu kadını cezalandıracaksın,” dedi Depamiuex. “Tembel ve yeteneksizin teki; üstelik efendisini konuğunun önünde utandırdı.”

Kâhya, mütevazı bir selam verdi. “Evet, lordum. Elbette, lordum. Kadın cezalandırılacak,” dedi. Depamiuex alaylı bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

- 229 -

JOHN FLANAGAN

“Gerçekten mi?” dedi. “Peki, cezası ne olacak?”

Kâhya, duraksadı. Şövalyenin aklından geçenlere dair hiçbir fikri yoktu. Sertliğin dozunu arttırmasının daha iyi olacağına karar verdi.

“Kırbaçlasak, lordum?” Depamiuex'nün başıyla onayladığını görünce, daha kesin bir sesle devam etti, “Kırbaçlanacak.”

Ama despot şövalye başını iki yana sallıyor, kâhyanın kel-

leşmekte olan alnında ter damlalarını belirmesine neden oluyordu
şimdi.

“Hayır,” dedi Depamieux yumuşacık bir sesle. “Kırbaçlanacak
olan *sensin*. Kadın kafese konacak.”

Müdahale edecek gücü olmayan Halt, gözlerinin önünde
sahnelenen bu zalim oyunu izliyordu. Kırbaçlanacağını öğrenen
kâhyanın yüzü, korkuyla büzüldü. Aşçı kadın ise, cezasını duyduğu
an, kederle yere yığılıverdi. Halt, iki yanında demir kafeslere
hapsedilmiş zavallıların sıralandığı dolambaçlı yolu hatırladı.

Hemen önündeki karalara bürünmüş zorba, midesini bulandırıyordu.

Geriye ittiği sandalyesini salonun taşları üzerine devirerek ani bir
hareketle ayağa kalktı.

“Ben yatmaya gidiyorum,” dedi. “Bıktım sizden.”

vanlyn'in, karla kaplı patika boyunca ne kadar mesafe
kat etmiş olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Midilli, başı
ön
ke E

ünde, şikâyet etmeden ilerliyordu; sırtında sallanan Will ise usulca inlemeye başlamıştı. Evanlyn de artık düşüncesizce tözliyor, ayakları yeni yağmış karın üzerinde kaymaya devam ediyordu.

Nihayet daha fazla ilerleyemeyeceğini anladı ve gecenin kalamayacağı geçirebilecekleri korunaklı bir yer aramaya başladı.

Son birkaç gündür etkili olan kuzey rüzgârları, çam ağaçlarının rüzgâra açık kısımlarını karla doldurarak diğer yanlarında derin oyuklar oluşmasına neden oluyordu. Büyük ağaçların alçak dalları, bu oyukların üzerinden dallanıp budaklanıyor ve karın hemen altında korunaklı bir alan oluşturuyordu. Bu alan, hem kar yağarken onlara barınak olacak hem de derin çukur sayesinde patikadan geçenler tarafından görülmecekti.

Kesinlikle ideal bir saklanma yeri değildi ama ellerinden gelenin en iyisi buydu. Evanlyn midilliyi yoldan çıkararak pa-

- 231 -

JOHN FLANAGAN

tikanın birkaç metre gerisindeki geniş ağaçlardan birinde konaklama kararı aldı.

Bir anda beline dek kara batmasına rağmen zorlanarak yoluna devam etti; arkasındaki midillinin, açtığı yoldan ilerlemesini sağlıyordu. Gücü neredeyse tükenmiş olsa da arka tarafında derin bir oyuk bulunan bir ağaç bulmuştu sonunda. Midilli, bir tereddüt anının ardından kızı takip etti. Neyse ki Will, çam ağacının karla kaplı,

devasa dallarına takılıp yere düşmemek için midillinin boynuna

doğru eğilmeyi akıl edebilmişti.

Ağacın altındaki oyuk, şaşırtıcı bir genişliğe sahipti; üçünün de

girebileceği kadar yer vardı. Etrafi çevrili alan, vücut ısılarıyla

birleştiğinde, hiç de Evanlyn'in korktuğu gibi soğuk bir ortam

oluşmamıştı. Hâlâ acı bir soğuk vardı, evet ama dayanılmayacak gibi

değildi. Evanlyn, Will'in midilliden inmesine yardımcı olarak oğlana

oturmasını işaret etti. Titreyen Will, sırtını ağacın kaba sırtına

vererek olduğu yere uzandı; bu esnada çantayı karıştıran Evanlyn,

iki tane kalın battaniye bulmuştu. Battanileri omuzlarına örttüğü

oğlanın yanına oturdu ve kendisi de kaba yün kumaşın altına girdi.

Will'in ellerinden birini kendi elleri arasına alarak, parmaklarını

ovmaya başladı. Buz gibiydiler. Oğlana cesaret vermek amacıyla

gülümsedi.

“Her şey yoluna girecek,” dedi. “İyi olacağız.”

Will, başını çevirip kıza baktı. Bir an için onun, söylediklerini

anladığını zannetti Evanlyn. Ama hemen sonra oğlanın yalnızca

duyduğu seslere tepki vermekte olduğunu kavradı.

Will biraz ısınıp titreme nöbetleri sonra erdiğinde, Evanlyn,

örtülerin altından çıkarak midillinin eyer çantasını çözdü.

- 232 ~

BUZLAR ÜLKESİ

Vücudunu saran kayışlardan kurtulan hayvan rahatlayarak

homurdandı ve barınağın içine uzanabilmek üzere dizlerinin üzerine

çöktü.

Belki de, bu karla kaplı diyardaki atlara bu şekilde bir eğitim veriliyordu. Evanlyn'in bu konuda hiçbir fikri yoktu. Ama boylu boyunca uzanan midilli, Will ile ikisi için sıcak bir yer hazırlamıştı. Karşı koymayan oğlanı ağacın gövdesinden uzaklaştırıp atm sıcak kamına yasladı. Yeniden battaniyelerin altına girerek yanma kıvrıldı. Hayvanın vücut ısısı, içlerini ısıtıyordu. Saatlerdir ilk kez ısınıyordu Evanlyn. Başı Will'in omzuna düştü ve uykuya daldı.

Dışarıda tipi tüm şiddetiyle devam ediyordu.

Otuz dakika içinde, tüm ayak izleri silinmişti.

£S> -----

Ertesi sabah, kölelerin kaçtığı haberi Erak'a, oldukça geç bir saatte iletildi.

Bu hiç de sıradışı bir şey değildi, zira kölelerin kaçma girişimleri, üst düzey bir kontun rahatsız edilmesine gerek duyulmayacak kadar önemsiz bir olay olarak görülürdü. İşin aslı, mutfak kölelerinden biri Evanlyn'in birkaç gündür kont hakkında atıp tuttuğunu hatırlamasaydı eğer, Borsa bu durumdan Erak'a söz etmeyecekti bile.

Geç saatte yaptığı kahvaltının ardından yemek salonundan ayrılmakta olan sakallı kaptana rastladığında, konuyu açma ihtiyacı hissetti Borsa.

“Senin şu lanet kız gitmiş,” diye mırıldandı Erak'm yanından geçerken. Mutfak kâhyası, kölenin yokluğunu fark eder

JOHN FLANAGAN

etmez Borsa'ya haber vermişti. Bu tür idari sıkıntılar, onun görev tanımına giriyordu.

Erak, boş gözlerle süzdü onu. "Benim kız mı?"

Borsa, elini sabırsız bir hareketle salladı. "Getirdiğin Aralu- enli işte, hizmetkârın yaptığın kız. Kaçmış anlaşılan."

Erak, kaşlarını çattı. Aldığı haberden ötürü keyfi kaçmış gibi görünmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Nereye?" diye sordu ve Borsa sinir bozucu bir şekilde omuz silkti.

"Kim bilir? Gidecek yeri yok; dün gece deliler gibi kar yağmış. Tüm izlerin üzeri örtülmüş."

Bu haber üzerine Erak, içinden rahat bir nefes aldı. Planının bu kısmı başarılı olmuştu. Ancak ağzından çıkan sözler, gizli memnuniyetini hiç de yansıtmıyordu.

"Eh, neredeyse bulun o zaman!" diye bağırdı öfkeyle. "Beyaz Fırtına boyunca siz kaybedesiniz diye taşımadım onu ben!"

Arkasını dönerek hızlı adımlarla uzaklaştı. Ne de olsa, üst düzey bir kont ve bir komutandı. Borsa, Ragnak'ın kıdemli idarecisiydi belki, ancak varlığını savaş üzerine kuran bir toplum içinde, Erak'm rütbesi Borsa'ninkini çok aşıyordu.

Borsa onun arkasından bakarak küfretti. Ama sesini fazla yükseltmemişti. Rütbeleri arasındaki farkın bilincindeydi; ayrıca

Kont'a -yüzüne karşı ya da arkasından- hakaret etmenin hiç de akıllıca olmayacağını da farkındaydı. Erak, en ufak bir tahrik karşısında savaş baltasını savurmaya başlamasıyla tanınan bir savaşçıydı.

- 234 -

BUZLAR ÜLKESİ

Erak'ın, kızı Araluen'den getirişini düşündüğünde, aklına diğer köle -şu Orman Muhafızı çırağı- geldi. Kızın birkaç gündür etrafta onun hakkında sorular sorduğunu duymuştu. Kalın kürklü pelerinini vücuduna sararak kapıdan çıktı ve avlu kölelerinin kaldığı barakaya yollandı.

as»- ----- s->>

Yıkanmamış bedenlerden çıkan leş gibi kokular karşısında yüzünü buruşturan Borsa, avlu kölelerinin kışla kapısında duruyor ve ona yaltaklanan Kurul üyesini inceliyordu.

“Oğlanın kaçtığını fark etmedin mi?” diye sordu. Gözlerini önüne indiren köle, başını hayır anlamında salladı. Tavırları, suçlu olduğunu gösteriyordu. Borsa, onun diğer kölenin kaçışına şahit olduğundan ve hiçbir şey yapmadığından emindi. Öfkeyle başını sallayarak yanında getirdiği muhafıza döndü.

“Kırbaçlayın,” dedi kısaca ve Mekân'ın ana binasına döndü.

Kayıp filika haberi geldiğinde, aradan bir saat bile geçmemişti.

Bıçakla kesilen halat, durumu açıklıyordu. İki kayıp köle ve bir kayıp filika. Her şey ortadaydı. Borsa, yılın bu zamanı üstü açık bir

filika içinde Beyaz Fırtına'da hayatta kalma ihtimallerinin çok düşük olduğunu düşündü; özellikle de kıyıdayken.

Zira sanılanın aksine, kaçakların hayatta kalma şansları açık denizde daha yüksekti. Kıyıdan ayrılmadan heybetli rüzgârlarla şiddetli dalgalar tarafından savrulurken on kilometre bile gidemeden kayalara bindirmeleri işten bile değildi.

“İsabet olmuş,” diye mırıldandı ve kuzeydeki dağ geçitlerini

- 235 -

JOHN FLANAGAN

aramaya gönderilen devriyelerin geri çağrılmalarını emretti.

Sonraki saatlerde, iki kölenin bir filikaya binerek kaçmaya çalışan

iki Araluenli hakkında fısıldaştıklarım duydu Erak. Öğlen

saatlerinde, dağlardaki arama ekipleri geri döndüler. Devriyelerin

yoğun kar örtüsüyle şafaktan hemen sonra başlayan keskin rüzgârdan

kurtuldukları için memnuniyet duydukları belli oluyordu.

Erak'ın içi rahatladı. Kaçaklar, en azından bahara dek gü -

vendeydiler artık.

Donarak ölmeden dağ kulübesini bulmayı başarabilirlerse tabii,

diye geçirdi içinden.

- 236 -

OTUZ

ontsombre Şatosu'ndaki hayat, rutin bir düzene oturmuştu.

M

Ev sahipleri Deparnieux, gönülsüz konuklarıyla yalnızca canı istediğin de, o da haftada bir ya da iki kez akşam yemeğinde olmak üzere, görüşüyordu. Genellikle güçlerini açığa çıkarmak üzere Halt'a kurduğu yeni tuzaklara denk geliyordu bu görüşmeler. Bunun haricinde Araluenliler odalarında tutuluyor, silah larını üstlerine doğrultarak kulede nöbet bekleyen bir düzine kadar nöbetçinin şüpheli bakışları eşliğinde her gün şato avlusunda kısa bir süreliğine gezinmelerine izin veriliyordu. Birkaç kez şato duvarlarının dışına çıkıp üstünde buldukları platoyu gezip gezemeyeceklerini sormuşlardı.

Nöbetçi çavuşu, bir duvar gibi sessiz kalmıştı soruları karşısında; farklı bir cevap vermesini de beklemiyorlardı zaten. Ama yine de sinirleri çok bozulmuştu.

Horace, Montsombre Şatosu'nun merkezi kulesinin tepesinde,

teras boyunca volta atıyordu.

- 237 ~

JOHN FLANAGAN

Bacak bacak üstüne atmış olan Halt ise yatağında oturuyor, Will için hazırladığı yeni yaya son şeklini veriyordu. Galya'ya ayak bastıkları günden bu yana o yayın üstünde çalışıyordu. Dikkatle topladığı çıtaları, farklı şekillerdeki parçaları üst üste getirmek üzere sıkıca yapıştırıp birbirine bağlamış ve oluşturduğu gövdeyi düzgünce bükmişti. Ardından birbirinin kopyası olan iki küçük parçayı, bükük ana parçayla ters duracak şekilde yayın uçlarına eklemişti. İstedığı eğimli gövde yapısını bu şekilde elde etmişti.

Montsombre'a ilk vardıklarında, Depamieux, Halt'un çantasındaki parçaları fark etmiş ama onlara el koymak için bir neden görmemişti. Atacak oku bulunmayan yarım yamalak bir yay, onun açısından tehdit oluşturmuyordu.

Rüzgâr, kulelerin etrafından dolanıyor, taştan heykellerin çevresinde ıslık çalarak yolunu buluyordu. Terasın aşağısında ise bir karga ailesi, rüzgârı arkasına alıp havada süzülerek sert kayadan duvarın içindeki yuvasına gidip geliyordu.

Kuşları izlerken Horace'm hep midesi bulanırdı. Korkuluktan geri çekilip rüzgârdan korunmak için pelerinine sıkıca sarındı.

Havada yağmur kokusu vardı; kuzeyde ise rüzgârla beraber üstlerine gelen kocaman bulut kümeleri göze çarpıyordu. Montsombre'da bir başka öğleden sonrası yaşanıyor. Altlarında uzanmakta olan

orman, durgun ve cansızdı; bu yükseklikten, pürüzlü bir halıyı andırıyordu.

“Ne yapacağız, Halt?” diye sordu Horace. Halt, yanıt vermeden önce duraksadı. Kararsızlıktan değil, vereceği cevabın genç arkadaşına uygunluğundan emin olamadığı içindi bu.

“Bekleyeceğiz,” dedi; Horace’ın gözlerinde beliren hayal

- 238 -

BUZLAR ÜLKESİ

kırıklığının farkındaydı. Oğlanın Depamieux ile olan meselelerini hızla halletmekten yana olduğunu biliyordu.

“Ama Depamieux insanlara işkence edip onları öldürüyor! Ve biz de burada oturmuş, onu izliyoruz!” dedi Horace öfkeyle. Yetenekli Orman Muhafızı’ndan daha fazlasını bekliyordu.

Bu zoraki hareketsizlik, Horace’ı çok üzüyordu. Montsombre’daki gündelik hayatın getirdiği can sıkıntısı ve düş kırıklıklarıyla pek başa çıkamıyordu. Savaş eğitimi almıştı ve savaşmak istiyordu.

Bir şeyler *yapma* dürtüsünü hissediyordu içinde; her ne olursa.

Gaddarlığından dolayı Depamieux’yü cezalandırmak istiyordu.

Alaylı yorumlarını kara şövalyeye yedirmek istiyordu.

En önemlisi de, Montsombre’dan bir an önce kurtulup, Will’i aramak üzere yola koyulmak istiyordu.

Halt, Horace bir parça sakinleşinceye kadar bekledi. “O, aynı zamanda bu şatonun da efendisi,” diye yanıtladı tatlılıkla. “Ve emrinde elli adamı var. İkimiz, o kadar adamla başa çıkamayız.”

Horace, korkuluğun köşesinden kopardığı küçük bir taş parçasını
aşağıya fırlattı ve şato duvarında gözden kaybolun- caya dek izledi.

“Biliyorum,” dedi ters ters, “ama bir şeyler yapabilmemizi
isterdim.”

Halt, başını işinden kaldırdı. Belli etmemesine karşın, bu durum
onun canını Horace’dan da çok sıkıyordu. Tek başına olsa, şatodan
kolayca kaçabilirdi. Ancak Horace’ı yüzüstü bırakamazdı. Kendisini
bir sadakat çatışmasının ortasında bulmuştu Halt; Will ile özverili
bir şekilde arkadaşını aramak için ona yardımcı olmayı tercih eden
genç adam arasında gidip ge

~ 239 -

JOHN FLANAGAN

liyordu aklı. Kaçması halinde Depamiuex’nün Horace’a merhamet
göstermeyeceğinden emindi. Öte yandan tüm benliğiyle yola
koyulup kayıp çırağını aramayı da istiyordu. Gözlerini yeniden
bitirmek üzere olduğu yaya dikti; bu iç çatışmalarının sesine
yansımamasına özen gösteriyordu.

“Bir sonraki adımımız, korkarım ki ev sahibimize bağlı,” dedi
Horace’a. “Beni nereye koyacağına karar veremiyor. Ona bir faydam
olup olmayacağını bilemiyor. Ve emin olamadığı için de savunmaya
çekiliyor. Bu da onu tehlikeli kılıyor.”

“O zaman dövüşmek zorunda kalabiliriz yani, ha?” diye sordu

Horace, ama Halt’un tavrı kesindi.

“Biraz rahatlamış olmasını tercih ederim,” dedi. “Bizim o kadar

da tehlikeli olmadığımızı, ya da ilk başta sandığı gibi, işine o kadar da yaramayacağımızı düşünmesini tercih ederim. Benim hakkımda kararını vermek üzere olduğunu hissediyorum. Şu aşçı meselesi, önemli bir sınavdı.”

Yağmurun ilk damlaları, taşların üzerine düşmeye başlamıştı.

Başımı kaldıran Horace, yalnızca birkaç dakika önce çok uzaklardaymış gibi görünen bulutların şatonun tepesine kadar gelmiş olduğunu, biraz da şaşırarak fark etti.

“Sınav mı?” diye tekrarladı.

Halt, yüzünü ekşitti. “Benim ne tepki vereceğimi merak ediyordu.

Daha doğrusu, ne tepki *verebileceğimi*.”

“Yani bir şey yapmadan öylece oturdun, öyle mi?” diye sordu

Horace ve söyler söylemez de pişman oldu. Ama Halt, onun sözlerinden alınmamıştı. Oğlanın bakışlarını ciddiyetle karşılayarak sessizliğini korudu. Birkaç saniye sonra, bakışlarını önüne indiren

Horace mırıldandı, “Affedersin, Halt.”

- 240 -

BUZLAR ÜLKESİ

Halt, özrü kabul ederek başım salladı. “Yapabileceğim pek bir şey yoktu, Horace,” diye açıkladı nazik bir dille. “Depar- nieux gergin ve diken üstündeyken olmaz. Düşmana karşı harekete geçilecek zaman değil, korkarım. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca beni başka açılardan da deneyecektir.”

Bu konu, Horace’ın ilgisini çekmişti. “Sence neler planlı-

yordur?”

“Ayrıntısını

bilemem,”

dedi

Halt.

“Ama

dostumuz

Depamiuex’nün, sırf benim tepkimi ölçmek adına önümüze birkaç

tatsız yemek süreceğine bahse girerim.” Eski Orman Muhafızı,

yüzünü yeniden ekşitti. “İşin aslı şu ki, ben tepki vermemeye devam

ettikçe, o giderek rahatlayacak ve yanlındayken tetikte olmaktan

vazgeçecek.”

“Senin de istediğin bu mu?” diye sordu Horace. Halt’un asıl

amacını yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. Halt, acımasızca

gülümsedi.

“İstediğim bu,” dedi. Tepedeki kara bulutlara bir göz attı.

“Sırılısıklam olmadan içeri gel artık.”

İS* ----- ^

Bir anda bastıran yağmur, rüzgârın da etkisiyle bir saat boyunca

şakır şakır yağdı. Yağmur damlaları, şato sakinlerinin tahta

panjurlarını kapamayı unuttukları açık pencerelerden içeri girerek

ortalığı ıslatıyordu.

Karanlık basmadan bir saat önce, rüzgârın bulutları güneye doğru

sürüklemesiyle birlikte yağmur da durdu ve güneş, dağılan fırtına

bulutlarıyla harika bir manzara oluşturarak batıdan burnunu uzattı.

- 241 -

JOHN FLANAGAN

Tutuldular, aşağıda kopan gürültü esnasında teraslarında durmuş, güneşin batışını izliyorlardı.

Bir atlı tek başına ana kapıda durmuş, devasa pirinç zili çalıyordu. Bir şövalye gibi giyinmişti; kılıç, mızrak ve kalkan taşıyordu. Genç biri olduğu anlaşılıyordu; muhtemelen Horace'dan yalnızca bir ya da iki yaş büyüktü.

Kapıyı yumruklamayı keserek, ciğerlerinin tüm gücüyle bağırmaya başladı. Galya dilinde konuşuyor, daha doğrusu bağırıyordu; kulakları “Depamieux” kelimesini yakalasa da, söylenen hiçbir şeyi anlamıyordu Horace.

“Ne diyor?” diye sordu. Halt, şövalyenin son sözlerini duyabilmek üzere elini kaldırıp susturdu onu.

“Depamieux'ye meydan okuyor”, dedi; garip şövalyenin dediklerini daha iyi duyabilmek için başını yana eğmişti. Horace, sabırsızca bir el işareti yaptı.

“O kadarını anladım!” dedi sertçe. “Peki, ama neden?”

Halt, eliyle onu bir kez daha susturdu; genç şövalye bağırmaya devam ediyordu. Sesi öfke doluydu, ancak rüzgârın içinde kaybolan kelimeleri zorlukla duyuluyordu.

“Anladığım kadarıyla,” dedi Halt usulca, “dostumuz Depamieux bu çocuk macera peşinde koşarken ailesini öldürmüş; Galya'da bu

macera işine çok önem verilir.”

“Neler olmuş?” Horace tüm hikâyeyi bilmek istiyordu. Ancak

Orman Muhafızı, yalnızca omuz silkti.

“Anlaşılan o ki, Depamieux, ailenin topraklarına göz koymuş ve oğlanın anne babasını öldürmüştü.” Dinlemeye devam ederek ekledi,

“Oldukça

yaşlılarmış

ve

kendilerini

savunacak

durumda

değillermiş.”

BUZLAR ÜLKESİ

Horace homurdandı. “Tam da bizim tanıdığımız Depamieux’ye

özgü bir hareket.”

Yabancı, aniden bağırmaı keserek atını çevirdi ve kapıdan

uzaklaşarak olacakları beklemeye başladı. Birkaç dakika boyunca

hiçbir şey olmadı; sanki Halt ve Horace dışında olan biteni

umursayan yok gibiydi. Ama hemen sonrasında kalın duvardaki bir

kapağın açılmasıyla, simsiyah savaş atı üzerindeki kara zırhlı

şövalye ortaya çıktı.

Depamieux, diğer şövalyenin yüz metre yakınına kadar geldi.

Genç

şövalye

meydan

okumasını

tekrarlarken,

karşılıklı

bakışıyorlardı. Horace ile Halt, Depamieux'nün adamlarının yaklaşan dövüş için kale duvarlarında pozisyon aldıklarını görebiliyorlardı.

“Akbabalar,” diye mırıldandı Halt.

Kara zırhlı şövalye, yabancıya cevap vermedi. Yalnızca kalkanının ucunu kaldırıp miğferinin siperliğini kapattı. Rakibine gereken mesajı vermişti. Genç şövalye, siperliğini sertçe kapatarak savaş atını mahmuzladı. Depamieux de hareketlendi ve mızraklarını kaldırarak birbirlerine doğru at sürmeye başladılar.

Halt ile Horace, genç adamın pek de yetenekli bir dövüşçü olmadığını görebiliyorlardı. Atın sırtında bir garip oturuyordu; kalkanıyla mızrağını da yanlış yerleştirmişti. Depamieux ise, tam tersine ne yaptığını bilen, korkutucu bir görüntü çiziyordu.

“Durum pek de iyi görünmüyor,” dedi Horace endişeli bir sesle.

Şövalyeler, şato duvarlarında yankılanan bir tangırtıyla çarpıştılar. Genç şövalyenin yanlış açıyla tuttuğu mızrağı, paramparça olmuştu. Depamieux'nün mızrağı ise, oğlanın kalkanına sertçe

- 243 -

JOHN FLANAGAN

çarpmış ve dengesini kaybetmesine neden olmuştu. Ancak De-

pamieux de tuhaf bir biçimde mızrağı üzerindeki hâkimiyetini kaybetmişti. Tekrar karşılaşmak üzere dönerlerken, arkadaki çimlere düştü mızrak. Horace, bir an için umutlandı.

“Yaralandı!” dedi heyecanla. “Bu da bir şeydir!”

Halt ise kaşlarını çatmış, başını iki yana sallıyordu.

“Hiç sanmıyorum,” dedi. “Burada bir şeyler dönüyor.”

Zırlı şövalyeler, geniş kılıçlarını çekerek bir kez daha bir - birlerine hücum ettiler. Sert bir çarpışma yaşandı. Depamieux, gelen darbeyi kalkarıyla karşıladı. Bir yandan da kılıcını rakibinin miğferine vurmuş, genç adamın dengesini bir kez daha bozmuştu.

Şövalyeler dövüşü kazanmanın yollarını ararlarken, savaş atları da öfkeyle kişneyerek alanda dört dönüyordu. Kılıçlar, bir kez daha çarpıştı; Depamiuex'nün adamları lordlarının vurduğu her darbeye tezahürat yapıyordu.

“Ne yapıyor?” diye sordu Horace; az önceki heyecanı kaybolmuştu. “İlk vuruştan sonra bitirebilirdi işini!” Olan bitenin farkına varınca, tiksintiyle doldu sesi. “Çocukla oyun oynuyor!”

Aşağıda ise, kılıçların çınlaması devam ediyor, ara sıra kal- kanlardan gelen boğuk tıngırtılar duyuluyordu. Halt ve Horace gibi Redmont Şatosu'nda birçok turnuva izlemiş olan tecrübeli izleyiciler, Depamiuex'nün gerçek gücünü ortaya koymadığını anlayabiliyorlardı. Ancak şövalyenin adamlarının bu gerçekten haberleri yoktu. Bu tür düellolar hakkında fazla bilgi sahibi olmayan köylülerdi sonuçta. Depamiuex'nün her darbesinde tezahürat

yapmaya devam ediyorlardı.

- 244 -

BUZLAR ÜLKESİ

“Depamieux tribünlere oynuyor,” dedi Halt, kale duvarlarına sıralanmış adamları göstererek. “Rakibini olduğundan iyiymiş gibi gösteriyor.”

Horace, başını salladı. Dövüşü bu kadar uzatarak acımasız karakterini bir kez daha ortaya koyuyordu Depamieux. Oysa genç şövalyeyle dalga geçmeden, ona acısız bir ölüm bahşetmesi gerekirdi.

“Domuzun teki bu adam,” dedi alçak sesle. Depamieux’nün davranışları, şövalyeliğin Horace için çok büyük anlam ifade eden tüm öğretilerine karşı çıkıyordu. Halt, başıyla onayladı.

“Bunu zaten biliyorduk. Çocuğu şöhretini artırmak için kullanıyor.”

Horace, anlamadım dercesine bakınca, açıklamaya devam etti.

“İnsanlara onların korkusunu kullanarak hükmediyor. Adamları üzerindeki nüfuzu, ondan ne kadar korktuklarına bağlı. Ve bu korkuyu sürekli tazelemesi gerekiyor. Azalmasına asla izin veremez. Rakibini ondan iyiymiş gibi göstererek, kendince büyük bir savaşçı olduğunu ispat ediyor işte. Ve maalesef,” diye küçümseyerek kale duvarlarını işaret etti, “bu adamların kafası da o kadar çalışıyor.”

Depamieux, dövüşü yeterince uzattığına karar vermiş gibi duruyordu. Araluenliler, adamın darbelerinin hızlanıp güçlendiğini

fark ettiler. Genç şövalye, hamleler karşısında sarsılarak geri çekiliyordu. Ancak kara zırlı şövalye, acımasızca rakibinin üzerine gidiyordu; kılıcına, kalkanına ve miğferine darbe üstüne darbe indiriyordu oğlanın. Depamiuex'nün kılıcı, nihayet rakibinin boynunu koruyan zincirden zırhta savunmasız bir

- 245 -

JOHN FLANAGAN

nokta bulduğunda, boğuk bir ses duyuldu.

Kara şövalye, öldürücü bir vuruş yapmış olduğunun farkındaydı.

Yüzündeki küçümseme dolu ifadeyle atını şatonun kapılarına doyru

sürdü; bir kez olsun arkasına dönüp at sırtında kıvranan i akibine

bakmamıştı. Yaralı şövalye yere devrilip hareketsiz kalırken, kale

surları da tezahüratlarla inliyordu. Kapı, galibin arkasından

gürültüyle kapandı.

Halt, düşünceli bir ifadeyle sakalını sıvazlayarak "Lord De-

pamieux ile sorunumuzu çözecek anahtarı bulduk sanırım," dedi.

- 246 -

vanlyñ, kuşluk vakti uyandı ama saatin kaç olduğunu

so Ebilemiyordu.

Güneş, alçak kar bulutlarının arkasına saklanmıştı. Işık o kadar
luk ve dağınıktı ki, hem aynı anda her yönden geliyor, hem de
hiçbir yönden gelmiyormuş gibi duruyordu. Evanlyn'in tek bildiği,
gecenin sona ermiş olduğuydu.

Tutulan kaslarını gevşeterek etrafına bakındı. Will de uyanmış
ve doğrulmuştu. Saatlerdir o konumda oturuyor da olabilirdi,
Evanlyn'den birkaç saniye önce uyanmış da. Bunu bilmenin bir yolu
yoktu. Ardına dek açtığı gözleriyle oturmuş, ileri geri sallanarak
önüne bakıyordu.

Onu o halde görmek, Evanlyn'in yüreğini parçalıyordu.

Kızın kıpırdandığını fark eden midilli de ayağa kalkmaya
başlamıştı. Evanlyn, elinden tuttuğu Will'i yanına çekerek
doğrulması için hayvana yer açtı. Toynaklarını bir iki kez yere
vuran minik at, silkinerek gürültüyle homurdandı; ağzından çıkan
buhar, buz gibi havaya yükseliyordu.

Kar yağışı geceleyin ağacın altında barındıkları çukura

- 247 -

JOHN FLANAGAN

uzanan tüm izleri silmişti. Yeniden patıkaya çıkmakta zorlanacağız,
diye düşündü Evanlyn, ama en azından dinlenmişlerdi. Yemek yeme
fikrini -çantanın içinde bir miktar yiyecek de vardı- ilerlemek ve
mesafeyi biraz daha açmak adına uzaklaştırdı aklından. Arama
ekiplerinin Borsa tarafından çoktan geri çağrıldıklarını bilmiyordu.

Boş mideyle birkaç saat daha idare edebileceğine karar verdi, yalnız dilini damağını kurutan susuzluğunun önüne geçmesi gerekiyordu. Bir avuç karı ağzına götürdü ve erimesini beklemeye başladı. Bir iki avuç daha attı ağzına; kar eridikçe ortaya çok az su çıkıyordu. Will'e de bu şekilde su içmeyi öğretmek geçti aklından, ama birdenbire yola koyulmak için karşı konulmaz bir istek duymaya başlamıştı. Eğer susadıysa, diye düşündü, ne yapacağını kendi kendine de bulabilir.

Eyeri yeniden midillinin sırtına geçirip, kayışları elinden geldiğince sıkı bağladı. Türünün zeki bir örneği olan midilli, nefes verdiğiğinde kayışların gevşemesi için içine hava çekerek kamını şişirmeye çalışıyordu. Ancak Evanlyn, on bir yaşındayken öğrenmişti bu numarayı. Dizini midillinin böğrüne nazikçe geçirerek, yuttuğu havanın çıkmasını sağladı; hayvancağz olduğu yerde kasılırken, kayışları sıkıca bağlamıştı bile. Midilli, sitemkâr bakışlarını kıza çevirse de kaderini kabullenmiş gibi duruyordu.

Bellerine dek gelen karın içinden geçerek ağacın altından çıkmaya çalışırlarken, Will midilliye binmek üzere hareketlendi.

Evanlyn onu durdurup elini kaldırarak nazikçe, "Hayır," dedi.

Midilliye ihtiyaçları vardı ve Will de çukurun görece sıcaklığında sıkıntısız geçen bir gecenin ardından dinlenmişti. Ata binmesine ilerleyen saatlerde izin verebilirdi. Oğlanın

BUZLAR ÜLKESİ

kuvvetinin yerinde olmadığını biliyordu Evanlyn. Ama bir süre

yürüyebilirdi. Böylece minik atm gücünü harcamamış olacaktı.

Yürümenin biraz daha kolay olduğu patıkaya varmaları, beş dakikalık zorlu bir mücadele gerektirmişti. Nefes nefese ve kan ter içinde kalan Evanlyn, inatçı bir ifadeyle yokuş yukarı ilerlemeye başladı.

Midilli ağır adımlar atarak sabırla arkasından geliyor, Will ise hemen sağında yürüyordu. Oğlanın düzenli iniltileri Evanlyn'in canını sıksa da, aldırış etmemeye çalışıyordu. Hallasholm'dan ayrılmalarının ardından, Will'in artık bu illetten tamamen kurtulacağı günün hayaliyle yaşıyordu.

Ne yazık ki o günün gelmesine daha çok vardı. Karlı patika üzerindeki birkaç saatlik zahmetli yürüyüşün ardından, aniden önüne geçilemez bir titreme nöbetine yakalandı Will.

Yere devrilip göğsüne çektiği dizleriyle karın içinde çare sizce yuvarlanıyor, dişleri takırdıyor, titremelerle sarsılan vücudu bir körük gibi inip kalkıyordu. Bir eli faydasızca karları döverken diğeriyle ağzını sıkıca kapatmıştı. Evanlyn, oğlanın ruhundan ko pup gelen tüyler ürpertici feryatları korkuyla dinliyordu.

Dizlerinin üzerine çöküp sarıldığı Will ile konuşarak onu yatıştırmaya çalıştı. Ama kızın elinden kurtulan oğlan, yeniden çırpınmaya başlamıştı; Evanlyn, Erak'ın çantaya koymuş olduğu sıcakotunu kullanmaktan başka çaresi olmadığını fark etti. Sıcak kıyafet ve battaniye ararken gözüne çarpmıştı küçük paket. Birkaç parça kuru yaprak, yağlı bir kesenin içine konmuştu. Kont Erak onu,

Will'in sıcakotundan öyle hemen

- 249 ~

JOHN FLANAGAN

kurtulamayacağına dair uyarılmıştı. Fiziksel bir bağımlılık söz konusu

olduğu için, Will'in bünyesi acılar içinde sıcakotunu arıyordu.

Oğlanın bu illetten yavaş yavaş kurtulacağını söylemişti Erak;

kendine gelinceye kadar giderek azalan dozlarda alması gerekiyordu

sıcakotunu.

Evanlyn, Erak'ın haksız çıkmasını ummuştu. Her sıcakotu

seansının Will'in sağlığına kavuşmasını geciktirdiğini biliyor ve

bunun bir anda kesilmesi halinde oğlanın çektiği acıların üstesinden

gelebileceğini ümit ediyordu.

Ama şu haliyle oğlana yardım edebilecek durumda değildi ve

gönülsüzce de olsa, küçük bir sıcakotu seansına izin vermek zorunda

kaldı; keseği yerine koyarken Will'in görmemesi için vücudunu

araya sokmayı ihmal etmedi.

Will, gri renkli yaprakları insanı dehşete düşüren bir aklıkla kabul

etti. Donuk bakan gözlerinde ilk kez bir ifade görülüyordu. Dikkatini

tamamen sıcakotuna vermişti ve Evanlyn, arkadaşının artık tamamen

bu ot tarafından yönetilmekte olduğunu fark etti. Bir zamanlar canlı,

hevesli bir yol arkadaşı olan Will'i yaşlı gözlerle sessizce izledi.

Borsa ile buna neden olan diğer Skandiyalılar'ın, inandıkları

cehennem her neresiyse, dibine kadar yolları var, diye düşündü.

Orman Muhafızı çırağı, az sayıdaki yaprağı ağzına tıktı ve

yanağına sıkıştırıp tükürüğüyle ıslattı. Bir süre sonra titreme nöbetleri azaldı ve oğlan, yolun yanına çökerek ileri geri sallanmaya, kısıtğı gözleriyle acı dolu dünyasında inlemeye başladı usulca.

Midilli, olan bitenleri ilgisizce izliyor, ara sıra karın içinde

~ 250 -

BUZLAR ÜLKESİ

kendine bir delik açarak açığı çıkan seyrek çimleri kemiriyordu.

Evanlyn nihayet Will'in elinden tutarak karşı koymayan oğlanı ayağına kaldırdı.

“Haydi bakalım, Will,” dedi keyifsiz bir sesle. “Daha önümüzde uzun bir yol var.”

Kelimeler ağzından çıkarken, avcı kulübesinden çok daha uzak mesafeleri kastettiğinin farkındaydı.

Alçak bir sesle kendi kendine mırıldanan Will, yolun başını çeken

Evanlyn'i takip etmeye başladı.

Sfi ----- ^

Evanlyn kulübeyi bulduğunda, hava kararmak üzereydi.

Erak'ın ona ezberletmiş olduğu tarife uyduğu halde, farkına

varmadan iki kez yanından geçmişti kulübenin. Yıldırım çarpmış

çam ağacının yüz adım ötesinden sola ayrılan yol, yüz metre

boyunca aşağı inen ve sonra yeniden yükselen dar bir oyuk ve minik

derenin karşısındaki sığ nehir geçidini takip etmesi gerekiyordu.

Bu nirengi noktalarını kafasından sayıyor, ağaçların üzerinden

etrafi sarmakta olan karanlığın içinden yolunu bulmaya çalışıyordu.

Ancak ortalıkta kulübeye dair hiçbir işaret yoktu.

Sonunda kulübenin dışarıdan kulübe gibi görünmeyeceği gerçeği dank etti kafasına. Üzeri tabii ki karla kaplı olmalıydı. Bu basit gerçeği kavradığı an, on metre ötesindeki geniş tümsek çekti dikkatini. Midillinin dizginlerini bırakıp öne atıldı ve elleriyle yoklayarak duvarları, eğimli çatıyı ve kulübenin kar tarafından gizlenmiş sivri köşelerini buldu.

- 251 -

JOHN FLANAGAN

Geniş tümseğin etrafından dolandığında, kulübenin öteki tarafının biraz daha açıkta olduğunu fark etti; kapı ile tahta panjurlu küçük pencere açıkça görülebiliyordu. Kapının kasıtlı bir şekilde arka tarafa konduğunu düşündü. Şiddetli rüzgârların estiği kuzey yönüne kapı açmak, yalnızca akılsız bir mimarın yapacağı işti.

Rahat bir nefes alan Evanlyn, geri dönerek midillinin dizginlerini yakaladı. Yetersiz iradesi saatler önce tükenmiş olan Will, bir kez daha hayvanın sırtına tırmanarak alçak sesle inlemeye başlamıştı.

Evanlyn, midilliyi girişin bitişiğindeki minik verandaya götürüp dizginleri yerdeki direğe geçirdi. Belki de gerek yok buna, diye düşündü. Midilli şimdiye dek kaçmaya çalışmamıştı ama tedbirli davranmaktan da bir zarar gelmezdi. Alacakaranlıkta bir de midilliyle binicisinin peşinden koşmakla uğraşamazdı.

Dizginlerin sıkıca bağlı olduğundan emin olduktan sonra eğreti kapıyı açtı ve kulübenin içine adımını attı.

Tek odalı küçük bir yerdi burası; hemen ortasında kaba bir masa ve her iki tarafta da ikişer sıra duruyordu. Arka duvarın kenarına, içinde hasır kaplı döşek benzeri bir nesnenin bulunduğu ahşap bir karyola yerleştirilmişti. İçerisi nem ve küf kokuyordu. Evanlyn bir an için burnunu tıkadı; batı duvarını kaplayan taş şömineyi yakması halinde, kokuların önüne geçebileceği geldi aklına.

Şöminenin yanına, çakmaktaşı ve kavla bir miktar odun istiflenmişti.

Kız, birkaç dakika uğraşarak ateş yaktı. Neşeli çıtırtılarla kulübenin içini kaplayan titrek sarı ışıklar, moralini yerine getirmişti.

BUZLAR ÜLKESİ

Kiler gibi duran bölmede bir miktar un, kuru et ve fasulye buldu.

Minik hayvanlarca didiklendikleri anlaşılıyordu ama Evanlyn'e kalırsa, eldeki erzakla tahminen bir ya da iki ay idare edebilirlerdi.

Öğünleri birer ziyafeti andırmayacaktı belki, ama en azından hayatta kalmalarını sağlayacaktı.

Hele ki Will sıcağından kurtulup eski yeteneklerine kavuşursa... Zira kapının arkasında asılı duran küçük avcı yayıyla deri ok kılıfını görebiliyordu Evanlyn. Kara kışın ortasında bile avlanacak birkaç kar tavşanı bulunurdu. Mevcut erzaklarına bir de avladıkları hayvanlar eklenebilirse, çok iyi olurdu.

Olmazsa da; eh ne yapalım. En azından özgürlerdi ve Will'in sıcağına bağımlılığını sona erdirme şansları vardı. Diğer sorunlarla da karşılaştığı zaman yüzleşirdi artık.

Kulübenin içi giderek ısınmıyordu; Evanlyn dışarı çıkarak Will'e yere inmesini işaret etti. Will indiğinde, midillinin görüntüsü karşısında kaşlarını çattı. Hayvanın dışarıda kalamayacağını fark etmişti. Bununla birlikte, tek odalı kulübeyi bütün kış onunla paylaşma fikri de kulağa hiç çekici gelmiyordu. Bir önceki gece, her ne kadar hayvanın doğal sıcaklığına minnettar kalmış olsa da, havayı dolduran kötü kokular, burnunun direğini kırmıştı.

Will'e kapıda beklemesini söyleyerek, kulübenin yan tarafta geçti ve aradığını orada buldu.

Kulübenin hemen arkasında küçük bir yer bulunuyordu. Bir tarafı açıktı belki ama midilliye kış boyunca barınak sağlayabilecek durumdaydı. Demir çivilere bazı basit alet edevatın yanı sıra, eskimiş koşum takımları ve kayışlar asılıydı. Buranın bir ahır olarak tasarlandığı belli oluyordu.

- 253 ~

JOHN FLANAGAN

Buranın Evanlyn'i çok memnun eden bir özelliği daha vardı. Dış duvarına çok sayıda odun istiflenmişti. Kulübedeki birkaç parça yakacak bittiğinde ne yapacağını kara kara düşünen Evanlyn, böylece derin bir nefes aldı.

Ahıra getirdiği midillinin eyerini ve başlığını çıkardı. İçeride bir yem teknesiyle az miktarda arpa da vardı; hayvanın beslenmesine izin verdi. Midilli, arpayı keyifle midesine indiriyor, atlara özgü uysal hareketlerle dişlerini birbirine sürtüyordu.

Midilliye verecek suyu yoktu ama Evanlyn, hayvanın gün boyunca karları yaladığına şahit olmuş ve bir çözüm buluncaya dek bu şekilde idare edebileceğine ikna olmuştu. Ahırda bulunan az miktarda arpa, bahara kadar yetmeyecekti ve şu an daha çok ye mek meselesiyle meşguldü kafası. Acil çözüm bulamayacağı sıkıntıları kendisine dert etmemeye karar verdi.

“Sonra düşünürüz,” dedi kendi kendine ve kulübeye geri döndü.

Neyse ki Will, içeri girip ateşe yakın sıralardan birine oturmayı akıl edebilmişti. Evanlyn, bunu iyiye işaret olarak algıladı ve Irak’ın yanlarına vermiş olduğu erzakın artıklarından basit bir yemek hazırlamaya koyuldu.

Şöminenin üzerindeki kola asılı duran eski püskü tencereyi ağzına dek karla doldurarak yerine astı ve kolu çekerek tencereyi alevlerin üzerine uzattı. Eriyen kar sonucu ortaya çıkan su, yavaş yavaş kaynamaya başladı. Kilerdeyken içinde çay yapraklarını andıran bir şeyler bulunan küçük bir kutu görmüştü. Soğuk ve nemin etkisinden tamamen kurtulmamızı sağlayacak sıcak bir şeyler içebileceğiz en azından, diye düşündü.

Önüne konan yemeği ifadesizce çiğneyen Will’e gülüm

BUZLAR ÜLKESİ

sedi. Tuhaf bir iyimserlik vardı üzerinde. Bakışlarımı, bir kez daha kulübenin içine çevirdi. Dışarıda hava kararmıştı artık ve yalnızca şömineden çıkan titrek ama tatlı alevler sayesinde aydınlanıyorlardı.

Bu ışıktaki kulübe, bir şekilde güvenli ve hoş görünüyordu; alevlerden

çıkan ısıyla duman kokusu, tahmin ettiği gibi, odaya ilk girdiğinde ortalığı kaplayan nem ve küf kokularını bastırmıştı.

“Eh,” dedi, “küçük bir yer, ama idare eder işte.”

Yüzlerce kilometre güneydeki Halt ile aynı sözleri söylediğinden haberi yoktu.

- 255 -

uhafız komutanının, tek taraflı düelloyu takip eden gü -

ileM nün akşamına doğru yanlarına gelip Depamiuex' nün

onları o gece yemek salonunda beklediğini söylemesi, Halt

Horace' ı pek de şaşırtmamıştı. Bir davet değil, emirdi bu.

Halt' un da bir davete katılıyormuş gibi davranmaya niyeti

yoktu. Çavuşun söylediklerini duymazdan gelerek, bakışlarını

kulenin penceresine çevirdi. Çavuş, onun bu tavrını umursa-

maz bir ifadeyle karşıladı. Arkasını dönerek yemek salonuna

açılan döner merdivenin tepesindeki nöbetine döndü. Mesajı

iletmiş, yabancılar söylediklerini duymuşlardı.

O akşam, banyo yapıp giyinerek döner merdivenden şatonun alt

katma indiler; çizmelerinden çıkan sesler parke taşla rında

yankılanıyordu. Öğleden sonrasını, geceye dair plan arı hakkında konuşarak geçirmişlerdi. Horace, harekete geçmek için can atıyordu. Yemek salonunun üç metre yüksekliğindeki kapılarına vardıklarında, Halt elini oğlanın koluna koyarak onu durdurdu. Genç adamın sabırsızlığını yüzünden okuyabiliyordu. Haftalardır buraya tıklmış, Depamiuex'nün alaylı sözlerini, gizli hakaretlerini işitiyor ve zalim tavırlarını izliyorlardı.

~ 256 ~

BUZLAR ÜLKESİ

Aşçı ile genç şövalye, şahit oldukları birçok olaydan yalnızca ikisiydi. Halt, gençliğe özgü bir sabırsızlık içindeki Horace'ın, Depamiuex'nün hak ettiği cezayı bulacağı anı iple çektiğini biliyordu. Bunun yanında, üzerinde anlaştıkları planın başarıya ulaşması için sabır ve doğru zamanlama gerektiğinin de farkındaydı. Halt, Depamiuex'nün yenilmez bir savaşçı gibi görünme takıntısından yararlanabileceklerini düşünüyordu. Depamieux, şahitler önünde gerçekleşmek üzere, ona yapılan tüm meydan okumaları kabul etmek zorunda kaldığı bir ortam yaratmıştı kendisine. Despot şövalyenin, mazeret üretmek ya da kaçamak davranmak gibi bir şansı yoktu. Korku emaresi göstermesi ya da düello davetini kabul etmekte isteksiz davranması, uzun ve acılı bir düşüşün başlangıcı anlamına gelecekti.

Yan yana geldiklerinde Halt, Horace'm beklenti dolu, hevesli bakışlarını o ciddi, sabırlı ve kurnaz gözleriyle karşıladı.

“Sakin unutma,” dedi, “ben sana işaret verinceye kadar bir Şey yapmayacaksın.”

Horace, başını salladı. Yanakları heyecandan hafifçe kızarmıştı.

“Biliyorum,” dedi, kendisini zorla da olsa kontrol ederek. Orman Muhafızı oğlanı kolundan tutmuş, ciddi bakışlarını da gözlerine dikmişti. Sakinleşmek için derin derin nefes aldı ve bu kez daha bilinçli bir Şekilde başını salladı oğlan.

“Biliyorum, Halt,” dedi, Orman Muhafızı’nın bakışlarına karşılık vererek. “Rahat duracağım,” diye arkadaşını temin etti. “Bu an için çok uzun süre bekledik ve ben de her Şeyin farkındayım. Merak etme.”

Uzun süre çocuğu izleyen Halt, nihayet tatmin olarak başını

- 257 ~

JOHN FLANAGAN

salladı. Kapılar, arka taraftaki duvara çarpacak Şekilde ardına dek açıldı. Horace ve Halt, Depamiuex’nün onları beklemekte olduğu yemek salonuna adım attılar.

Onlara sunulan yemek, hayal kırıklığından başka bir Şey değildi.

Önlerine konan yemekler, Halt’un damak tadına göre, aşın miktarda yağla sanmsaktan meydana gelen, zengin ve mide bulandırıcı bir karışımdan ibaretti. Çok az yemesine rağmen, yemeklere gençlik iştahıyla saldıran Horace’ın her Şeyi silip süpürdüğünü fark etti.

Depamioux, yemek boyunca küçümseme dolu, iğneleyici bir dil takınarak fırtına gibi esmiş, hizmetkârlarının sakarlıkları ve

aptallıklarıyla meçhul şövalyenin bir gün önce sergilediği acemi gösteriye atıflarda bulunmuştu. Adetleri olduğu üzere, Halt yemeğin yanında şarap içiyor, Horace ise suyu tercih ediyordu. Aşırı yağlı, ağır yemeğin sonuna geldiklerinde, hizmetkârlar ellerinde kahve sürahileriyle içeri girdi.

Halt, Galyalıların kahve konusunda çok başarılı olduklarını kabul ediyordu. Kahveleri Araluen'de tatmış olduklarına kıyasla çok daha lezzetliydi; insanı adeta kendinden geçiriyordu. Mis kokulu, sıcak kahvesini keyifle içti. Fincanının kenarından, her zamanki küçümseme dolu tebessümüyle Horace ile ikisini süzmekte olan Depamieux'yü izliyordu.

Galyalı şövalye, Halt hakkındaki kararını vermişti. Kır sakallı yabancının korkulacak biri olmadığına inanıyordu. Adamın iyi ok attığı ortadaydı. Ve muhtemelen orman hayatı ile iz sürme konularında da yetenekliydi. Ama Halt'un gizli yetenekleri bulunan bir büyücü falan olmadığından emindi artık.

Bu anlamda kendisini artık güvende hisseden Depamieux,

- 258 ~

BUZLAR ÜLKESİ

alay ve hakaretleriyle Halt'u yerden yere vurma fırsatını kaçırmıyordu. Bir süredir korkusundan bulaşmadığı sakallı yabancının, fırsattan istifade huzursuz etmeye çalışıyordu. Kara şövalye, insanlarla oyuncak gibi oynamaktan hoşlanıyordu. Onları çaresiz bırakmayı seviyor, alaycı sözleri karşısında .çektikleri ıstırabı ya da

içine düştükleri öfke nöbetlerini izlemeye bayılıyordu.

Halt'a nefreti arttıkça, Horace'ı da bir an önce masadan uzaklaştırmak istiyordu. Birlikte yedikleri her yemeğin sonunda, genç adamı sert bir tavırla masadan kovacağı anı sabırla bekliyor ve yanakları öfke ve utançla alev alev yanan iri kıyım oğlanı kuleye geri gönderiyordu. Bunu bir kez daha yapma zamanının geldiğine karar vermişti.

Ağır sandalyesini arkaya doğru iterek sol elindeki gümüş kadehi kafasına dikti. Diğer elini de küçümsercesine oğlana doğru salladı. "Bizi yalnız bırak, delikanlı," dedi; bu sırada Horace'a bakmıyordu bile. Yol arkadaşına hızlı bir bakış fırlatan oğlan, kısa bir sessizliğin ardından yavaşça ayağa kalkıp tek kelimelik yanıtını verdiğinde, Depamieux benliğinin tatlı bir heyecan tarafından kuşatıldığını hissetti.

"Hayır."

Bu tek sözcük, aralarında asılı duruyordu şimdi. Depamieux, oğlanın isyanına bayram etse de bunu dışarı yansıtmıyordu.

Memnuniyetsizliğini ortaya koyacak şekilde kaşlarını çatmayı tercih etti. Yavaşça genç adama döndü. Nihayet beklediği an geldiği için kanı kaynıyor, Horace'm nefes alış verişinin de hızlandığını görebiliyordu.

- 259 ~

JOHN FLANAGAN

"Hayır, mı?" diye tekrarladı, kulaklarına inanamamış gibi. "Bu

şatonun lordu benim ve burada benim dediğim olur. Sözüm kanundur. Kendi şatomda bana ‘hayır’ deme kabalığında mı bulunuyorsun?”

“Sözünüze sorgusuz sualsiz uyulduğu zamanlar geride kaldı,” diye dikkatle cevap verdi Horace; Halt’un ezberlettiği metne kelimesi kelimesine sadık kalmaya çalışırken kaşları çatılmıştı.

“Şövalyeliğe yakışmayan hareketlerinizden dolayı bu topraklarda hüküm sürme hakkını kaybettiniz.”

Depamieux, hâlâ hakarete uğramış numarası yapıyordu.

“Kendi toprağıma hükmetme hakkımı mı sorguluyorsun?”

Horace, kelimeleri doğru hatırladığından emin olmak için bir kez daha duraksadı. Halt’un üzerine basa basa söylediği üzere, bu işte titizlik son derece önemliydi. Hatta ve hatta artık Horace’ın da çok iyi anladığı üzere, bir ölüm kalım meselesiydi.

“O hakkın sorgulanma zamanı geldi,” dedi Horace kısa bir aranın ardından. Koyu renkli yüz hatlarına vahşi bir gülümseme yerleştiren Depamieux, sandalyesinden kalktı ve iki eliyle birden çıplak ahşap yüzeyine tutunduğu masada hafifçe öne doğru eğildi.

“Yani bana meydan mı okuyorsun?” diye sordu; mutluluğu, sesinden anlaşılıyordu. Ancak Horace, belirsiz bir işaret yaptı.

“Meydan okumamı kesinleştirmeden önce, sizin bana saygı göstereceğinizden emin olmak isterim,” dedi. Kara şövalye, kaşlarını çattı.

“Saygı göstermek mi?” diye tekrar etti. “Neden söz ediyorsun,

seni zırlak şey?”

- 260 ~

BUZLAR ÜLKESİ

İnatçı bir ifadeyle başını sallayan Horace, hakareti duymaz dan geldi.

“Düellonun şartlarına uyacağınıza dair söz vermenizi istiyorum.

Ve bunu, adamlarınızın önünde yapacaksınız.”

“Demek öyle?” Depamiuex’nün sesine sahte bir öfke hâkim değildi artık. Düpedüz öfkelenmişti. Oğlanın nereye varmak istediğini anlamıştı.

“Bence,” diye usulca araya girdi Halt, “çocuk sizin etrafınıza korku salarak hükmettiğinizi düşünüyor, Lord Depamieux.”

Galyalı, başını çevirdi.

“İyi de bundan size ne, okçu efendi?” diye sordu, ama alacağı yanıtı biliyordu.

Halt, omuz silkerek sıradan bir sesle yanıtladı. “Şöhretli bir savaşçı olduğunuz için etrafınızda bu kadar adam var. Sanırım Horace, meydan okumanın adamlarınızın önünde yapılarak kabul edilmesini tercih edecektir.”

Depamieux, kaşlarını çattı. Adamlarının önünde yapılacak düello teklifini, ne olursa olsun kabul etmek zorunda kalacağıının farkındaydı. On altı yaşında bir çocuktan bile korkan bir savaşçı, dövüşü kazansa bile emrindeki adamlardan saygı görmezdi.

“Bu çocuğun düello teklifinin beni korkuttuğunu mu sanı-

yorsun?” diye sordu, alaycı bir dille. Halt, elini ikaz edercesine

kaldırdı.

“Ortada bir meydan okuma yok... en azından henüz yok,” dedi.

“Biz yalnızca, meydan okunması halinde, düellonun şartlarına

uyacak cesarete sahip misiniz, onu merak ediyoruz.”

Depamieux, Orman Muhafızı'nın ihtiyatlı sözleri karşısında

- 261 -

JOHN FLANAGAN

tiksintiyle homurdandı. “Gerçek yüzünü artık görebiliyorum, okçu

efendi,” diye yanıtladı. “Senin bir büyücü olabileceğini

düşünmüştüm. Artık kelime oyunlarından hoşlanan pis bir laf

ebesinden başka bir şey olmadığını biliyorum.”

Usulca gülümseyen Halt, başım önüne eğdi. Bir süre sessiz

kaldılar. Depamieux, yemek salonunun geniş kapılarının hemen iç

tarafında bekleyen iki nöbetçiye doğru bir bakış fırlattı. Adamların

yüzleri, önlerinde sahnelenen olaylara karşı ilgilerini ele veriyordu.

Meydan okumayı reddetmesi ya da oğlan karşısında haksız avantaj

kazanmaya çalışması halinde, haberler tüm şatoya yayılacaktı.

Adamlarının onu sevmediklerini ve bu düello teklifi karşısında adil

bir tavır takınmaması halinde onları kaybedeceğini biliyordu. Hemen

değil belki ama zaman içinde, birer ikişer emrinden ayrılıp

düşmanlarına katılacaklardı. Depamieux'nün çok sayıda düşmanı

vardı üstelik.

Bakışlarını oğlana çevirdi. Horace'ı adil bir dövüşte alt ede -

bileceğinden hiç şüphesi yoktu. Ama çevrilen dolaplar sonucu bu hale düşmüş olmasına kızılıyordu. Montsombre Şatosu'nda, dalavere yapma hakkı bulunan tek kişi, o olmalıydı. Kendini zorlayarak gülümsedi ve bu önemsiz meseleden canı sıkılmış gibi bir tavır takındı.

“Pekâlâ,” dedi umursamaz bir sesle, “eğer istediğiniz buysa, düellonun şartlarına uyacağım.”

“Salondaki adamlarınızın önünde söz veriyor musunuz?” dedi Horace hızla. Artık bu geveze çocukla sakallı yol arkadaşından hoşlanıyormuş numarası yapmayan kara şövalyenin tehditkâr bakışlarını üzerine çekmişti.

- 262 -

BUZLAR ÜLKESİ

“Evet,” diye yanıtladı Depamieux bekletmeden. “Tatmin olmanız için adamlarımın önünde söz veriyorum.”

Horace, rahatlayarak derin bir iç geçirdi. “O zaman,” dedi, kemerine sıkıştırdığı eldivenini çıkartarak, “düello teklifi yapılabilir. Dövüş, iki hafta sonra olacak.”

“Kabul,” dedi Depamieux.

“...ve Montsombre Şatosu'nun önündeki çim alanda...” “Kabul.”

Neredeyse tükürür gibi her söyleneni kabul ediyordu kara şövalye.

“...adamlarınızla diğer şato çalışanları önünde yapılacak...”

“Kabul.”

“...ve ölümüne bir dövüş olacak.” Horace, bu noktada biraz

tereddüt etse de Halt'a hızlı bir bakış fırlattı ve Orman Muhafızı da oğlanı cesaretlendirmek adına başını hafifçe eğdi. Zalim ve keskin tebessümü, şövalyenin yüzünde belirdi tekrar.

“Kabul,” dedi yeniden. Ancak bu kez, neredeyse mırıldanarak söylemişti kelimeyi. “Haydi bakalım, evlat, cesaretini kaybedip altına kaçırmadan bitir şu işi.”

Her şeyin planladıkları gibi gitmekte olduğunu fark eden Horace, başını şövalyeye doğru kaldırdı.

“Ne lanet bir şeymişsin sen böyle, Depamieux,” dedi usulca. Kara şövalye, düello teklifini resmileştirip geri dönülmez bir hale sokacak olan eldiven darbesi için masanın üzerinden yanağını uzattı.

“Korktun mu, evlat?” diye dudak büktü ve eldiven yanağına sert bir biçimde çarptığında irkilerek geriye sıçradı.

- 263 -

JOHN FLANAGAN

İrkilmesine neden olan şey, yanağında hissettiği acı değil, yaşadığı şaşkınlıktı. Zira masanın karşısındaki oğlan, kıpırdamadan yerinde duruyordu. Kır sakallı okçu, kara şövalyeye fırsat vermeden süratle ayağa fırlamış ve birkaç dakikadan beri masanın altında tutmakta olduğu eldiveni adamın yüzüne çarpıvermişti.

“Öyleyse sana meydan okuyorum, Depamieux,” dedi Orman Muhafızı. Ve o kararlı, ciddi gözlerdeki sevinç pırıltısını gören şövalyenin yüreği, birkaç saniye boyunca tereddütle çarptı.

- 264 -

OTUZ ÜÇ

üçük bir ışık huzmesi, kulübenin içine doğru süzül-

yordu. Sandalyenin üzerinde kestirmekte olan Evanlyn,

gü K

neşin sıcaklığını yüzünde hissedince farkında olmadan gü -

lümsedi. Dışarıya hâlâ kalın bir kar örtüsü hâkimdi ama öğle-

den sonra gökyüzü bulutsuz, masmavi bir renge bürünmüştü.

Uyuklayan Evanlyn, vücudunda dolaşan sıcaklığın tadını

çıkartıyordu. Kapalı gözlerinin ardından parlak kırmızı güneşi

görebiliyordu.

Birden görüşü karardı ve gözlerini açtı.

Will, Evanlyn'in son bir haftadır alışmış olduğu tavırlarıyla

karşısında duruyordu. Ellerini kavuşturmuştu; bir zamanlar keyifli

ve şakacı bir ifadeyle ışıltılı ışıltılı yanan koyu kahverengi gözlerine

dalgın bir suçluluk ifadesi yerleşmişti. Sabırla kızın tepkisini

bekledi. Evanlyn de kederli bir tebessüm takındı yüzüne.

“Pekâlâ,” dedi Will'e nazikçe.

Oğlanın dudakları, koyu renk gözlerine yansırımış gibi du ran bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldı. Evanlyn, birkaç gündür

~ 265 ~

JOHN FLANAGAN

içinde yeşerttiği umut filizinin canlandığım hissetti. Will, yavaş yavaş ama fark edilir bir biçimde değişiyordu. İlk günlerde, o korkunç titreme nöbetlerinin pençesinde kıvranmış, ancak sıcakotunu emmeye başladığında kendine gelebilmişti oğlan.

Ancak dozların arası uzayıp ağzına attığı yaprakların sayısı azaldıkça, oğlanın er ya da geç iyileēeđine dair umutlanma ya başlamıştı Evanlyn. Titreme nöbetleri, geride kalmıştı artık.

Sıcakotu özlemiyle yanan vücudu tarafından yönetilmek yerine, artık küçük bir dozla yetinmesini biliyordu Will. Ota hâlâ ihtiyaç duyuyordu gerçi, ama yalvaran, çocuksu tavırlarıyla dile getiriyordu bu isteğini.

Sıcakotuna verdiği üçer günlük araların ardından, gözlerindeki istekli ifadeyle kızın yanma geliyordu. Evanlyn de buna karşılık yağlı kesenin içindeki, giderek azalmakta olan yapraklardan bir parça almasına izin veriyordu. Elinde kritik miktarda sıcakotu kaldığının farkındaydı. Will'in yapraklar bitmeden hastalığı yenememesi halinde, zor günler onları bekliyordu. Evanlyn, sıcakotu bitince Will'in ne tepki vereceğini kestire- miyordu. Muhtemelen bir diğer kontrolsüz titreme ve feryat nöbetiyle karşı karşıya kalacaktı.

Belki de, diye düşündü, iyileēebilmesi için bunu da ya şaması

gerekiyordur. Doğru ya da yanlış, o çaresizliği bir kez daha yaşayacak gücü görmüyordu kendinde. Sıcakotu bittiğinde bunlarla uğraşacak bol bol vaktimiz olacak, diye düşündü.

“Burada bekle,” dedi Will’e ve ahşap sandalyeden kalkarak kapıdan çıktı. Oğlanın gözleri, bir kez daha o keyifli ifadeyle parlamıştı sanki. Anında kaybolmasına rağmen, kendi kendine

BUZLAR ÜLKESİ

parıltının hâlâ orada olduğunu, oğlanın henüz iyileşmediğini telkin etti Evanlyn.

Sıcakotu kesesini ahırdaki duvarlardan birinin üzerinde bulunan gevşek bir bölmenin arkasında tutuyordu. Yağlı keseyi, ilk önce odun yığınınına saklamayı planlamış ama sonra, zaman zaman yakacak getirmesi için Will’i gönderdiğini hatırlamıştı. Oğlanın sıcakotu zulasını bulması, aklına bile getirmek istemediği bir olasılıktı.

Aşın dozda sıcakotu alması halinde Will’in başına neler geleceğini kestiremiyordu.

Hiçbir şey olmasa bile, diye düşündü, sıcakotuna yeniden bağımlı hale gelecek. Bu durumun muhtemelen kalıcı -hatta ölümcül- yan etkileri de olacaktı. Will’in tüm sıcakotu zulasını eline geçirip bir anda tüketmesi halinde, haftalarca kasılma ve titreme nöbetleriyle uğraşmak zorunda kalacağından emindi.

Will’in bulanık zihni, yaprakları getirmek için her seferinde kulübeden çıktığının farkında mı acaba diye düşündü. Emin değildi, ama bu konuda kesinlikle risk almıyor, keseyi tahta duvarın içindeki

gizli bölmeden çıkarırken önünü arkasını ihtiyatla kontrol ediyordu.

Evanlyn ahıra girerken etrafını dikkatle kontrol etti; kızın içeri girdiğini gören midilli, başını kaldırıp selam verircesine kişnemişti.

Will, kızın nereye gittiğiyle ilgilenmiyordu. Olduğu yerde kalıp birazdan sevgili yapraklarıyla dönecek olan Evanlyn'i beklemek hoşuna gidiyordu. Kızın bunu nasıl yaptığı ya da sıcakotunu nereden bulduğunu, umurunda değildi.

Dikkatle ölçüp biçerek kuru otların bir tutamını avucunun içine sıkıştıran Evanlyn, artan yaprakları içine soktuğu keseyi

- 267 ~

JOHN FLANAGAN

gevşek bölmenin arkasına kaldırdı. Kolu havadayken başını çevirdi

ve izlenmediğinden bir kez daha emin oldu. Ama ortalıkta

kimsecikler yoktu; ıslak, zeki gözleriyle onu izleyen midilli hariç.

“Tek kelime bile etme,” dedi alçak sesle. Hayvan da midillilerin

zaman zaman yaptıkları gibi başını eğdi. Kızı duymuş ve anlamıştı

sanki. Evanlyn, keseyi oyuğa yerleştirip bölmeyi yeniden kapattı.

Yere eğilerek eline aldığı bir avuç pislikle kütüğün yüzeyindeki

pürüzlü çizgiyi örttü. Zulayı en iyi şekilde gizlediğine emin olarak

kulübeye döndü.

İçeri girip de Will'in gülümseyen yüzüyle karşılaşıncaya, bir an

oğlanın onu hatırladığını sandı. Ah o eski günler, diye düşündü

pişmanlıkla. Yalnızca birkaç ay öncesiydi ama aradan sanki yıllar

geçmiş gibiydi. Birden, oğlanın bakışlarının kapalı olan sağ eline

kilitlendiğini fark etti. Gülümsemesinin nedeni, sıcakotuydu.

Eh, bu da bir başlangıçtır, diye düşündü.

Avucunu uzattı ve hevesle öne atılan oğlan, bir tek yaprağın bile ziyan olmaması için iki elini birden uzattı. Kız, grili yeşilli otların teker teker elinden dökülmesine izin vererek, bunu izleyen çocuğa bir göz attı. Will'in dili, içgüdüsel bir şekilde dudaklarını yalıyordu. Sıcakotu tamamen el değiştirip Evanlyn avucuna yapışmış kırıntıları temizlediğinde, başını kaldırıp bir kez daha gülümsedi Will.

Bu kez *bana* gülüyor, diye düşündü Evanlyn.

“Güzel,” dedi Will kısaca ve bakışlarını elindeki minik sıcakotu yığımına çevirdi. Uzayıp elini ağzına götürürken arkasını döndü.

- 268 -

BUZLAR ÜLKESİ

Evanlyn, o ani umut ışığının içinde bir kez daha yandığını hissetti. Hallasholm'dan kaçtıklarından beri onunla ilk kez konuşuyordu Will.

Topu topu bir kelimeydi ağzından çıkan ama bir başlangıçtı işte.

Kulübenin köşesine yığılan oğlanın arkasından gülümsedi Evanlyn.

Sıcakotunu eline geçirince, bir hayvan gibi uzaklaşarak onu elinden alırlar korkusuyla çömelmişti Will.

“Hoş geldin Will,” dedi Evanlyn usulca.

Cevap gelmedi. Sıcakotu bir kez daha devredeydi.

- 269 -

OTUZ DÖRT

urucu dörtnala giderken, Horace da üzengilerin üstünde ayağa kalktı. Uzun sırığı sağ tarafında, vücuduna ve ha - re V

ketine uygun bir açıda tutuyordu. Hemen ötesinde, şatonun önünd

eki alanın tam ortasında durmakta olan Halt'un yayı, okun tüylü ucu ağzının kenarına degecek şekilde ardına kadar çekiliydi.

Horace, atını son bir kez mahmuzladı. Sırığın ucuna taktığı miğferin halen Halt'un bulunduğu tarafta olup olmadığını kontrol etti. Ve sonra, çimlerin üzerinde duran ufak tefek adama çevirdi yüzünü.

İlk okun muazzam bir güç ve hızla hareketli hedefe doğru fırlatılışını izledi. Hemen arkasından, Halt'un elleri inanılmaz bir hızla ikinci oku yolladı.

Yarım saniye aralıkla fırlatılan oklar, öne doğru uzattığı ağaç sırığın ucundaki miğfere neredeyse aynı anda saplandı.

Horace, Halt'un yanından geçerken Vurucu'yu yavaşlattı ve geniş bir çember çizerek Orman Muhafızı'nın önünde durdu. Halt, yayını toprağa bırakmış, sonuçları görmek için sabırsız -

- 270 -

BUZLAR ÜLKESİ

lamıyordu. Horace, sırık ile ucundaki miğferi yere indirdi. Her iki ok da inanılmaz bir biçimde miğferin göz deliklerinden içeri girmiş ve Halt'un okların sivri uçlarını korumak üzere içeri yerleştirmiş olduğu yumuşak süngerlere saplanmıştı.

Halt miğferi eline alırken, Horace da atm sırtından iniyor du. Kır saçlı Orman Muhafızı, atış taliminin sonuçlarını inceleyerek başını salladı.

“Fena değil,” dedi. “Hiç fena değil.”

Dizginleri elinden bırakan Horace, Vurucu'nun koşup gitmesine ve turnuva alanındaki kısa, kalın otları kemirmesine izin verdi.

Halt'un

tavırları

karşısında

şaşkındı

ve

arkadaşı

için

endişeleniyordu.

Depamieux, düello davetini kabul ettikten sonra, ikisinin silahlarını geri vermeyi kabul etmişti. Halt, haftalardır tek bir ok bile atmadığım ve dövüş için hazırlık yapması gerektiğini iddia ediyordu. Her gün düzenli talim yapan Depamieux, onun bu talebini normal karşılamıştı. Böylece silahları geri verilmişti; ancak idmanları sırasında en az yarım düzine asker tarafından izleniyorlardı. Halt, üç gündür Horace'm atını dörtlüyle koştururken taşıdığı miğfere ok atarak idman yapıyordu. Her denemesinde oklardan en az biri hedefini buluyordu. Çoğu zaman her iki oku birden hedefteki minik deliklerden geçirmeyi başarıyordu Halt.

Horace, Orman Muhafızı'ndan bundan azını beklemiyordu zaten; Halt, efsanevi bir okçuydu. İdman yapmasına gerek bile yoktu, özellikle de taktiklerini Galyalı şövalyeye açık ederken.

- 271 ~

JOHN FLANAGAN

“İzliyor mu?” diye sordu Halt usulca, Horace'm düşüncelerini okumuştum sanki. Orman Muhafızı'mın sırtı şatonun duvarlarına dönüktü ve arkasını göremiyordu. Başını çevirmeden gözlerini oynatan Horace, şatonun sayısız terasından birine çıkıp korkuluğa yaslanarak onları seyreden kara silueti seçebiliyordu. Kara şövalye, şimdiye dek bütün idmanlarını izlemişti zaten.

“Evet, Halt,” dedi Horace. “İzliyor. Ama bizi görebildiği bir yerde çalışıyor olmamız sence doğru mu?”

Orman Muhafızı'mın dudaklarına hafif bir tebessüm yerleşti.

“Muhtemelen hayır,” diye yanıtladı. “Ama nerede idman

yaparsak yapalım, bizi mutlaka izleyecektir, öyle değil mi?”

“Haklısın,” diye isteksizce kabullendi Horace, “ama aslında

idmana falan ihtiyacın yok, değil mi?”

Halt, kederle başını salladı. “Gerçek bir çırak gibi konuştun,”

dedi. “İdman yapmanın kimseye bir zararı olmaz, genç Horace.

Redmont Şatosu’na döndüğümüzde, bunu akımda tut- san iyi olur.”

Horace, oklarını miğferin içindeki deri ve sünger kaplama dan

sökmekle meşgul olan Halt’u huzursuz bakışlarla süzdü.

“Bir şey daha var,” diye başladı ama elini kaldıran Halt, onu

susturdu.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi. “Şu kıymetli şövalyecilik ku-

ralların canım sıkıyor, değil mi?” Horace, gönülsüz bir şekilde

başını sallamak zorunda kaldı. Halt’un Depamieux’yü düelloya

davet ettiği olaylar silsilesinden beri, aralarında bir tür çekişme söz

konusuydu.

Kara şövalye düello teklifi karşısında önce öfkelenmiş, son

~ 272 -

BUZLAR ÜLKESİ

ra da sıradan bir vatandaşın ona meydan okuma cesaretini gös-

termesiyle dalga geçmişti.

“Ben kutsanmış bir şövalyeyim,” diye böbürlenmişti. “Soyluyum!

Orman kaçkını bir baldırı çıplak tarafından düelloya davet

edilemem!”

Bunun üzerine Orman Muhafızı'nın kaşları çatılmıştı. Ko -
nuştığında, sesi alçak ve tehlikeli çıkıyordu. Depamieux ile Horace,
dediklerini duyabilmek için istemdişi olarak öne doğru eğilmişlerdi.
“Sözlerine dikkat et, soysuz köpek!” demişti Halt. “İber- yon
Kraliyet tahtının altıncı varisiyle; sen ve senin gibilerin yiyecek
bulabilmek için lağımları kokladığı zamanlarda bile asilzade olan bir
soyun temsilcisiyle konuşuyorsun!”

Kelimeler, apaçık bir İberyon aksanıyla çıkmıştı ağzından.

Horace, şaşkına dönmüştü, Halt'un asil bir soydan geldiğini
bilmiyordu. Depamieux de gafil avlanmıştı. Söylediklerinde haklıydı
elbette. Hiçbir şövalye, alt sınıftan birilerinin meydan okumasını
kabul etmek zorunda değildi. Ancak kır saçlı okçunun soylu kanı
iddiaları, olayın yönünü değiştiriyordu. Düello davetinin, dikkat ve
saygıyla ele alınması gerekiyordu. Depamiuex'nün görmezden
gelemeyeceği bir meydan okumaydı bu; özellikle de adamlarının
gözü önünde yapılmış olduğu için. Bu daveti reddetmesi, şövalyenin
otoritesini ciddi anlamda sarsacaktı.

Sonuç olarak, Depamieux daveti kabul etmiş ve düellonun bir
hafta sonra yapılmasına karar verilmişti.

Daha sonra, kuledeki dairelerine çekildiklerinde, Horace, Halt'un
geçmişiyile ilgili şaşkınlığını dile getirmişti.

- 273 ~

JOHN FLANAGAN

“Senin İberyon kraliyet ailesinden geldiğini bilmiyordum,”

dediğinde, Halt, umursamazca homurdanmıştı.

“Gelmiyorum. Ama dostumuz bunu bilmiyor ve soylu olmadığımı kanıtlamasına da imkân yok. Dolayısıyla düello davetim, onu bağlıyor.”

Şövalyeliğin katı geleneklerine uyulmamasının yanı sıra, Halt’un düelloda

kullanacağı

taktikleri rakibine

açık

etmesi

de

endişelendiriyordu Horace’ı. Savaş Okulu’nda almış olduğu

eğitimde, şövalyeliğin gelenek ve sorumluluklarına çok büyük önem

atfediliyordu. On sekiz ay boyunca, Horace’a bu kuralların kesin ve

bağlayıcı oldukları öğretilmişti. Şövalye olacıklara sorumluluklar

veriliyor ve büyük imtiyazlara sahip olmalarına rağmen, şövalyelerin

bunları hak etmeleri gerektiği öğretiliyordu. Bir şövalye, kurallara

dikkat etmeliydi. Onlarla yaşamalı, gerektiğinde onlar için

ölmeliydi.

Bu geleneklerin içinde en sert ve bağlayıcı olanı ise, bir şö -

valyenin diğer bir şövalyeye yaptığı düello davetiydi. Yalnızca

şövalyelik tarikatlarına üye olan kişilerin böyle bir hakları vardı.

Aslında henüz şövalye ilan edilmemiş bir savaşçı olan Horace’m bile

Depamieux’yü düelloya davet etme hakkı yoktu. Ama Halt, bunlara

aldırış etmiyordu. Orman Muhafızı'nın, son derece saygı duyduğu değerlere karşı takındığı bu umursamaz tavır, Horace'ı derinden sarsmıştı; sarsmaya da devam ediyordu.

“Dinle,” dedi Halt nazikçe, kolunu Horace'm güçlü omuzlarına atarken, “şövalyeliğin son derece hassas kuralları olduğunu ben de biliyorum. Ama yalnızca o kurallara uyan kişiler için.”

~ 274 -

BUZLAR ÜLKESİ

“Ama...” diye itiraza başlayan Horace, Halt ta afmdan susturuldu.

“Depamieux, o kuralları, Tanrı bilir kaç yıldır adam öldürmek, yağma ve katliam yapmak için kullanıyor. Kafasına uyanları kabul edip, kalanına aldırış etmiyor. Buna sen de şahit oldun.”

Horace, üzüntüyle başını salladı. “Biliyorum, Halt. Ancak, benim eğitimim...”

Halt, oğlanın sözünü bir kez daha nazikçe kesti. “Sen soy- lularca verilen bir eğitim aldın,” dedi. “Şövalyelik kurallarını -tamamını- muhafaza edip o kurallara göre yaşayan insanlarca eğitildin. Sana şöyle söyleyeyim, bu anlamda Sör Rodney ya da Baron Arald'dan iyisini tanımam. Şövalyelik kuralları, o insanlarda vücut bulmuştur, adeta.”

Gözlerini oğlanınkilerden ayırmadan sustu. Horace, başını salladı. Halt, oğlanın büyük saygı duyduğu Rodney ve Arald'ı örnek vermişti. Amacına ulaştığını anlayan Orman Muhafızı, devam etti.

“Ancak Depamieux gibi korkak bir katile, o adamlarla aynı düstura

sahip çıkma izni verilemez. Adamı onunla dövüŖebileceğim -ve Ŗansım yaver giderse alt edeceğim- noktaya ekmeme faydası olacaksa eğer, yalan söylemiŖ olmaktan dolayı hiçbir piŖmanlık hissetmiyorum.”

Hâlâ huzursuz olsa da eskisine göre rahatlamıŖ görünen yüzüyle Halt’a döndü Horace.

“İyi de, taktiklerinin hepsini öğrenmiŖken, onu nasıl yeneceksin ki?” diye sordu çaresizce. Omuz silken Halt, ciddi bir ifadeyle cevap verdi.

“Kim bilir, belki de Ŗansım yaver gider.”

- 275 -

vanlyñ, küçük yayı acemice tutuyordu. KiriŖe yerleŖtir-
meyi bir türlü beceremediği oku, öndeki açıklıkta yü -
rü

ne E
yen minik tavŖanı gözleyeyim derken elinden düşürüyordu
redeyse.

Kız, farkında bile olmadan öfkeli bir ses çıkardı ve tavşanın
birden arka ayaklarının üstünde doğrulmasına neden oldu; hayvanın
kulakları, yabancı sesi takip edebilmek için sağa sola seğiriyor,
havayı yoklayan burnu ise oynayıp duruyordu.

Tavşanın tehlikenin geçtiğini sanmasını bekleyen Evanlyn,
olduğu yerde donup kaldı. Hayvan, bir süre sonra ön ayaklarıyla
karı eşleyip alt taraftaki ıslak, bodur çimleri açığa çıkarmaya
devam etti. Kız, nefes almaya bile cesaret edemeyerek, tekrar
beslenmeye başlayan hayvanı gözledi ve kirişe geçirdiği oku, yayın
gerçek sahibinin atmış olduğu çentiğin hemen altındaki çıkıntıya
dayadı.

O noktada, çıkıntının oku rahatça tutabilmesi için, etrafına
defalarca sarılmış olan ince bir sicimle kalınlaştırılmıştı kiriş.
Sıkıca ama hafif bir şekilde kavranan okun, kirişin

- 276 -

BUZLAR ÜLKESİ

serbest kalışıyla ortaya çıkan enerji sonucu hedefini bulma- sıydı
amaç.

Evanlyn, yayı yukarı kaldırdı ve sağ eliyle kirişi geriye doğru
çekmeye başladı. Bu konuda pek başarılı olmadığını farkındaydı.
Kirişi hatalı gerdiğini bilecek kadar çok okçu görmüştü zamanında.
Fark ettiği üzere, eğitilmiş bir okçuyu izlemekle, onun hareketlerini
tekrarlamak, birbirinden tamamen farklı iki konuydu. Hatırladığı

kadarıyla Will, hiç zorlanmadan tek bir hareketle oku kiriş yerleştirip yayı gerebiliyordu. Her ne kadar gözünde canlandırabilse de, kızın yeteneklerinin dışında kalıyordu bu hareket. Vazgeçip yayı dik tutarak okun çıkıntısını parmaklarıyla kavradı ve kirişi, yalnızca kol gücünü kullanarak çekmeyi denedi.

Bu şekilde yayı ancak yarı yarıya gerebilmişti. Öfkeyle dudaklarını büzdü Evanlyn. Bununla idare etmek zorundaydı. Tek gözünü kapattı ve açıklığın kenarındaki ağaçlarda gezinen ölümcül tehlikenin farkında olmaksızın, mutlulukla beslenen minik tavşana nişan aldı. Bir umutla oku bırakıverdi.

O an üç şey birden oldu.

Elinden savrulan yay, oku hedefinden az üç metre saptırdı.

Yaydan ayrılan ok, deliciliğini kaybederek ortalığa savruldu ve geri tepen yayın kirişi, Evanlyn'in kolunun iç tarafındaki deriyi yırtıp geçti. Evanlyn, acıyla çığlık atarak yayı elinden düşürdü. Bir ağacın gövdesini sıyrıp geçen ok, açıklığın ötesinde kaybolup gitti.

Bir kez daha arka ayaklarının üzerinde doğrulan tavşan, şaşkınlıkla Evanlyn'e baktı ve dört ayak üstüne inerek yavaşça uzaklaştı.

~ 277 ~

JOHN FLANAGAN

Benden de ne ölümcül tehlike olur ya, diye düşündü Evanlyn.

Yayı eline alıp kirişin kestiği bölgeyi ovuşturarak, attığı oku arama /a koyuldu. On dakikalık aramanın ardından, okun

kaybolduğunda karar kıldı. Asık bir suratla küçük kulübeye yollandı.

“Sanırım biraz daha idman yapmam gerekecek,” diye mırıldandı.

Avlanmayı ikinci kez deniyordu ve ilk denemesi de hayal

kırıklığıyla sonuçlanmıştı. Will’in -sağlıklı olsa- yayla avlanmakta

hiç de zorlanmayacağını düşünerek, belki ellinci kez iç geçirdi.

Belki görürse içinde bir ışık yanar umuduyla yayı oğlana

göstermişti elbette. Ama Will, o ilgisiz ve ifadesiz gözleriyle boş boş

bakmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Dönüş yolunda, geceki yağışın ardından diz hizasına gelen karın

içinden geçmesi gerekiyordu. Bir haftayı aşkın süredir ilk kez yağan

kar, Evanlyn’i düşüncelere sevk etmişti. Kışın yarıdan fazlası geride

kalmış olmalıydı ve bahar geldiğinde, Hallasholmlu Skandiyalılar bu

dağ geçitlerini yeniden kullanmaya başlayacaklardı. Belki de

içlerinden bazıları, Will ile barınmakta oldukları kulübede kalmak

üzere buralara kadar gelecekti. Güneye doğru yapacakları uzun

yürüyüşe başlayabilmeleri için oğlanın artık yavaş yavaş kendini

toplaması gerekiyordu. Sıcako- tunun etkisinden tam olarak

kurtulmasının ne kadar süreceğine dair hiçbir fikri yoktu Evanlyn’in.

Her geçen gün daha iyiye gidiyor gibiydi ama kız, bundan çok da

emin

BUZLAR ÜLKESİ

olamıyordu. Öte yandan, havanın karları eritecek kadar ısınmasına

ne kadar kaldığını da bilemiyordu.

Bildiği tek şey, zamanla yarış halinde olduklarıydı. Varış çiz -

gisini bir türlü göremediği bir yanşa kapılmış, gidiyorlardı.

Kulübe görüş alanına girmişti artık. Bacadan yükselmekte olan ince dumanı görünce rahatladı. O gün ayrılmadan önce kontrol altına aldığı ateşin, o yokken de yanmaya devam ettiğini umuyordu.

Keşfetmiş olduğu üzere, üşümüş ve ıslak bir halde eve dönüp de, sönmüş bir ateşle karşılaşmak kadar moral bozucu bir şey yoktu.

O yokken Will'in ateşle ilgilenmesini beklemiyordu elbette. Bu kadar basit bir işi bile yerine getiremeyecek durumdaydı oğlan. İsteksizliğinden değil, diye düşündü Evanlyn. Temel ihtiyaçların dışında bir şey yapmak ya da söylemek gelmiyor gibiydi Will'in içinden. Yiyor, içiyor ve ara sıra o yalvaran bakışıyla yanına gelerek sıcakotu istiyordu. En azından, dedi Evanlyn kendi kendine, son sıcakotu seansından bu yana epeyce zaman geçti.

Will, zamanının kalanını döşemeye oturup eline, bir tahta parçasına ya da o an için gözlerinin takıldığı bir noktaya bakarak geçiriyordu.

Evanlyn, içeri doğru açılan kapının eski deri menteşelerini gıcırdatarak kulübeye girdi. Çıkan gürültü, Will'in dikkatini çekti.

Evanlyn'in birkaç saat önce onu bıraktığı gibi bağdaş kurmuş, kulübenin ortasında oturuyordu.

“Selam, Will. Ben geldim,” dedi Evanlyn, gülümsemek için kendini zorlayarak. Oğlanın bir gün ona yanıt vereceği umu duyla sürekli şansını deniyordu.

Ancak çabalarının karşılığını alacağı gün, bugün değildi. Oğlan, selamına ne bir cevap vermiş ne de ona ilgi göstermişti. Kız, iç geçirerek küçük yayı, kapının hemen arkasındaki duvara dayadı.

Sicimi çözmesi gerektiğini hatırlar gibi oldu ama o an bunu yapamayacak kadar keyifsizdi.

Kilere geçerek azalmakta olan kuru et stoklarından küçük bir parça et çıkardı. Biraz pirinçleri de vardı. En azından bir parça tat vermesi amacıyla eti içine batırdığı suyu kaynatarak birkaç haftadan beri ana yemekleri haline gelmiş olan etli pilavı hazırlamaya başladı.

Evanlyn, ölçüp biçtiği pirinci diğer bir tavaya koymak üzereyken, arkasından hafif bir gürültü geldi. Dönüp baktığında, Will'in, artık tüm öğleden sonra boyunca oturduğu noktada olmadığını fark etti.

Kapının yanında oturuyordu artık. Evanlyn, oğlanın neden yer değiştirdiğini merak etse de, bunun rastgele bir değişimden ibaret olduğunda karar kıldı.

Birden neler olduğunu gördü ve şaşkınlıkla irkilerek değerli pirinçlerinin bir kısmını masanın üzerine döktü.

Küçük yay, hâlâ kapının yanındaki duvara dayalıydı. Ama giriş sicimi çıkarılmıştı.

OTUZ ALTI

epamiuex'nün adamları, sabahın erken saatlerinden

beri Montsombre Şatosu'nun önündeki arsayı kaplayan

uz

sa D

un çimleri kırıyorlardı. Galyalı şövalye, düelloda işini şan -

bırakmak istemiyordu. Uzun çim yığınlarına takılıp devri-

len savaş atları görmüştü ve savaş alanının bu tür tehlikelerden

arındırıldığından emin olmak istiyordu.

Depamieux, öğleden sonra bir sularında, bir önceki düello

sırasında kullanmış olduğu çıkış kapısında belirmişti. Halt'u alt

edeceğinden hiç kuşkusu yoktu. Ancak ufak tefek yabancıyı hafife

de almıyordu. Halt ile Horace'm idmanlarını izlemişti ve Araluenli

yabancımanın nadir bulunan bir okçu olduğunun farkındaydı. Rakibinin

uygulayacağı stratejiyi adı gibi biliyordu. Depamieux, kendi

kendine gülümsedi. Halt'un psikolojik oyunları ilgi çekici, diye

düşündü. Hareket halindeki miğferin göz deliklerinden içeri yağın

oklar, birçok hasmının cesaretini kıracak nitelikteydi. Ancak

Depamieux,

Halt'un yeteneklerinden şüphe etmediği gibi,

kendininkilerden de etmiyordu. Bir kedi kadar keskin refleksleri vardı ve kalkarıyla Halt'un oklarını savuşturacağından emindi.

- 281 -

JOHN FLANAGAN

Kır saçlı Araluenli, rakibini iyi değerlendirememiş gibi duruyor, diye dũřündü; bu gerçek karşısında belli belirsiz bir hayal kırıklığı hissetti. Yabancıdan çok büyük beklentileri vardı aslında. Ama fazla iyimser izlenimlere kapıldığı ortaya çıkmıştı. Halt, çok yetenekli bir okçuydu, o kadar. Doğauştü güçleri ya da gizli yetenekleri yoktu. Üşüne üstlük, diye dũřündü şövalye, kısıtlı ve kendisini bir şey sanan sıkıcı bir adamdı. Okçunun kraliyet soyundan geldiğine dair iddialarına pek inanmıyordu ama artık bunun bir önemi yoktu. Halt, ölmeyi hak ediyordu ve Depamieux de bunu ona keyifle bahşedecekti.

Depamieux, kara aygırı üzerinde ağır adımlarla savaş alanına gelirken, etrafta alışılagedik borazan ve trampet gürültülerinden eser yoktu. Tören yapılacak bir gün değildi bu; kara şövalye için sıradan bir iş günüydü yalnızca. Birileri, onun otoritesini ve bölgedeki hâkimiyetini sorgulamıştı ve bu tiplerin başlarının çabucak ezilmesi gerekiyordu.

Her şeye rağmen, Montsombre Şatosu çalışanlarının hemen hemen tamamıyla Depamiuex'niin savaşçılarının büyük bir çoğunluğu, dövüşe tanıklık etmek üzere toplanmıştı. İçlerinden

kaçınının efendilerinin yenilmesini istediğini merak ederek sertçe gülümsedi şövalye. Birkaç kişiyle sınırlı olmadığına eminim, diye düşündü. Ama hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Esasen okçunun ölümünün ona büyük bir faydası olacaktı. Şato lordunun, zıpçıktını n tekini iki vuruşta öldürdüğü gösteri, disiplini sağlamak için yerde ararken gökte bulduğu fırsattı.

Halt da bu sırada düello alanına gelmişti. Tuhaf minik atının üzerinde, alanın öteki ucuna doğru ilerliyordu. Zırh yerine Depamiuex'nün mızrağıyla kılıcı karşısında hiçbir koruma

~ 282 -

BUZLAR ÜLKESİ

sağlamayacak olan kakma deriden bir yelek giymişti. Bir de, her zamanki, grili yeşilli pelerinini.

Genç arkadaşı, birkaç adım gerisinden at sürüyordu. Zincirden zırhını giymiş, miğferini savaş atının eyer topuzuna asmıştı. Meşe yaprağı sembolüyle süslü yuvarlak kalkanı sırtında, kılıcı ise belindeydi.

Çok ilginç, diye düşündü Depamieux. Halt'un kaçınılmaz yenilgisinin ardından, genç savaşçı, ustasının intikamını almaya çalışacakmış gibi duruyordu. Daha iyi ya, diye düşündü kara şövalye. Bir ölüm asi çalışanlarını yola getirecekse eğer, iki ölümün etkisinin ne olacağını kim bilebilirdi ki?

Atını durdurup sağ elindeki mızrağın dengesini kontrol etti.

Alanın öte tarafındaki rakibi, yavaş ve sağlam adımlarla ilerlemeye

devam ediyordu. Arkasında at süren kaslı gençle dev savaş atma

kıyasla minicik görünüyordu Halt.

M»----- İf

“Umarım

ne

yaptığını

biliyorsundur,”

dedi

Horace;

Depamiuex'nün onları izliyor olması ihtimaline -ki şüphesiz

izliyordu- karşın, dudaklarını oynatmadan konuşmaya çalışıyordu.

Eyerinin sırtında ona doğru dönen Halt, neredeyse gülümsüyordu.

“Ben de öyle,” dedi usulca. Horace'ın sağ elinin bir kez daha

kınındaki kılıcını gevşettiğini fark etti. Yan yana at sürerlerken bunu

defalarca yapmıştı oğlan. “Sakin ol,” diye ekledi. Horace, artık

Depamiuex'nün onu görüp görmediğine aldırmadan, açıkça Halt'un

yüzüne bakıyordu.

- 283 ~

JOHN FLANAGAN

“Sakin mi?” diye tekrarladı şüpheyile. “Zırhlı bir şövalyeyle

elinde yaydan başka bir şey olmadan dövüleceksin ve bana sakın

olmamı mı söylüyorsun?”

“Bir iki tane de okum var, biliyorsun,” dedi Halt tatlılıkla.

Horace güvensiz bir tavırla başını salladı.

“Şey... ben yalnızca... umarım ne yaptığının farkındasın- dır,”

dedi yeniden. Halt, minik bir tebessüm attı ona.

“Hep de bunu söylüyorsun,” diyerek, kulaklarını dikmiş

talimatını bekleyen Abelard’ı durdurdu. Gözlerini uzaktaki siyah

zırlı şekle dikerek atından indi.

“Şunu güvenli bir yere götür,” dedi oğlana ve Horace uzanarak

atı dizginlerinden yakaladı. Kulakları seğiren Abelard, meraklı

gözlerle sahibine baktı.

Halt “Onunla git,” dedi usulca ve hayvan, kendisini Horace’m

kontrolüne bıraktı. Orman Muhafızı, bakışlarını savaş atının

sırtındaki delikanlıya çevirdi. Oğlanın endişesi, vücudunun her

uzvundan okunabiliyordu.

“Horace?” diye seslendi ona. Savaşçı çırağı, durup arkasına

döndü.

“Ne yaptığının farkındayım, merak etme.”

Horace, mutsuz bir tebessüm takınmayı başardı. “Öyle diyorsan

öyledir Halt.”

Orman Muhafızı, bu konuşmalar sırasında kılıfındaki iki düzine

oktan üçünü, uçları aşağı bakacak şekilde sağ çizmesine

sıkıştırıyordu. Bu, Horace’ı şaşkına çevirmişti. Halt’un oklarını o

şekilde saklamasına gerek yoktu ki. Kılıftan çektiği tek oku atması,

saniyenin onda birini bile bulmuyordu.

~ 284 -

BUZLAR ÜLKESİ

Merak edecek zamanı da yoktu zaten. Depamieux, alanın öbür tarafından onlara sesleniyordu.

“Lord Halt,” diye söze başlayan aksanlı sesi, atları yan tarafa çeken Horace’ın kulaklarına kadar geliyordu. “Hazır mısınız?”

Konuşmaya tenezzül bile etmeyen Halt, cevap olarak elini kaldırdı. Budanmış alanın ortasında tek başına durmuş, devasa savaş atının sırtındaki kapkara şövalyenin üstüne gelmesini beklerken, amma da küçük ve savunmasız görünüyor, diye düşündü Horace.

“O zaman iyi olan kazansın!” diye seslendi Depamieux, alaylı bir şekilde. Bu kez cevap verdi Halt.

“Öyle planlıyorum!” diye bağırdı, Depamieux, atını mahmuzlayıp dörtnala koştururken.

Horace birden, Halt’un ona Depamiueux’nün galip gelmesi halinde ne yapması gerektiğine dair hiçbir şey söylememiş olduğunu fark etti. Böyle bir durumda Orman Muhafızı’nın ona kaçmasını söylemesini bekliyor, Depamieux ile dövüşmesini istemediğini sanıyordu. Ki Halt’un yenilmesi halinde Horace’ın yapacağı ilk şey, kara şövalyeye meydan okumak olacaktı. Horace, Orman Muhafızı’nın bu konuda sessiz kalmasının nedenini merak ediyordu. Ya Horace’ın dediklerini nasılsa yapmayacağını biliyordu ya da dövüşten mutlaka galip çıkacağına inanıyordu.

Galip çıkacakmış gibi durduğundan değil ya. Toprak, kara savaş atının toynakları altında gümbürderken Horace’ın mahir gözleri, Galyalı şövalyenin inanılmaz tecrübeli ve doğal yeteneğe sahip bir

savaşçı olduğunu görebiliyordu. Atının

- 285 -

JOHN FLANAGAN

sırtına mükemmel bir dengeyle oturmuş uzun, ağır mızrağı küçük bir tahta parçası gibi rahatlıkla kaldırmıştı. Mızrağının ucu gri yeşil pelerinli ufak tefek rakibine yaklaşıırken, üzengilerinin üzerinde yükselerek öne doğru yaylanmaya başlamıştı.

Depamieux'nün zihnine düşen ilk kuşku tohumlarının kaynağı da o pelerin oldu. Konumunu koruyan Halt, hafifçe sallanıyor gibiydi şimdi; gri yeşil çimlerle bütünleşen alacalı pelerini, Orman Muhafızı'nın bir görünüp bir kaybolmasına neden oluyordu. Bu da rakibini şaşkına çeviriyordu. Öfkelenen Depamieux, bu düşünceleri aklından kovarak dikkatini okçuya vermeye çalışıyordu. Dibindeydi artık, otuz metre bile yoktu aralarında ve okçu daha hâlâ...

Oku havada gördü. Yayın yukarı kalkışıyla karşı tarafta belli belirsiz bir hareketlenme oldu. Miğferinin göz deliklerini hedef alan felaket habercisi ok, inanılmaz bir hızla ona doğru gelmeye başlamıştı bile.

Ok ne kadar hızlı olursa olsun, kalkanını kaldırıp kendisini savunan Depamieux daha hızlıydı. Okun kalkana çarptığını hissetti; çeliğin çeliğe sürmesiyle parlak, siyah kalkanda derin bir oyuk oluştu ve ok, tıslayarak ortadan kayboldu.

Ama bu pozisyondayken kısa boylu rakibini göremiyordu; hızla kalkanı indirdi.

Cehennemdeki tüm şeytanlar alsın seni! diye sövdü kendi kendine. Halt'un planı da buydu zaten ve daha kalkan havadayken göndermişti ikinci okunu. Depamiuex'nün güçlü refleksleri, şövalyenin imdadına bir kez daha yetişti. Bir insan nasıl bu kadar hızlı atış yapabilir, diye geçirdi aklından. Birden,

~ 286 ~

BUZLAR ÜLKESİ

okçunun bulunduğu noktanın yani mızrak mesafesinin dışına çıkmış olduğunu fark ederek küfrü bastı.

Yavaşlattığı savaş atını geniş bir yay çizerek döndürdü. Hızlı bir dönüş yapıp atı sakatlamaya değmezdi. Acelesi yoktu nasılsa ve...

O an sol omzunda bir acı dalgası hissetti. Miğferiyle kısıtlı olan görüş alanı içerisinde acemi hareketlerle iki büklüm oldu ve yanından geçerken Halt'un, bu kez zırhının omuz boşluğunu hedef alarak bir ok daha göndermiş olduğunu fark etti.

Ok, boşluğu kapatan zincirden zırh tarafından durdurulmuş ancak sivri ucu zırhı hafifçe delerek etine saplanmayı başarmıştı.

Dayanılmaz bir acı değildi sonuçta; ana kas ve tendon- larının zarar görüp görmediğini anlamak için kolunu hızla hareket ettirdi.

Dövüşün uzaması halinde, sertleşen kolu kalkan savunmasına katkıda bulunabilirdi bile.

Şu haliyle, yalnızca önemsiz bir yaraydı. Acı verici ve önemsiz, diye düzeltti, kolundan damlayan sıcak kanı hissederek. Bunun hesabını soracağına söz verdi kendine. Hem de ne hesap.

Zira Depamieux, artık Halt'un planını kavramış olduğuna inanıyordu. Okçu, üzerine gelmeye devam eden şövalyeyi, kalkanını kaldırıp görüş alanını sıfırlamaya zorlayacak ve Depamieux geçerken de yana kayacaktı.

Şövalyenin bu oyunu oynamaya hiç niyeti yoktu. Mızrakla yaptığı süratli saldırıyı, yavaş ve ihtiyatlı bir stratejiyle değiştirecekti. Hızlı bir saldırının yaratacağı etkiye ihtiyacı yoktu ne de olsa. Onu at sırtından devirmeye çalışan zırhlı bir şövalye

~ 287 -

JOHN FLANAGAN

yoktu karşısında. Meydanın ortasında ayakta duran, sabit bir savaşçıyla dövüşüyordu.

Planı aklına yatınca, uzun ve hantal mızrağı uzanıp kırdığı okla birlikte yere fırlattı.

Kılıcını çekerek atını yavaş adımlarla Halt'un onu beklemekte olduğu noktaya doğru sürmeye başladı.

Kalkanının okları savuşturabilecek pozisyonda kalması için

Halt'u sol tarafında tutuyordu. Sağ elinin mükemmel bir dengeyle kavradığı uzun kılıcıyla havada zorlanmaksızın daireler çiziyordu.

Dövüşü izleyen Horace, kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Dövüşün yalnızca bir tek kazananı olacaktı. Depamieux'nün mızraklı saldırıdan vazgeçip ihtiyatlı bir kılıç dövüşüne dönmesiyle birlikte, Halt için tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Horace, on şövalyeden dokuzunun, Halt'un stratejisi karşısında öfkeden deliye dönüp onu

ezmek için mızrak saldırısına devam edeceğini biliyordu. Depamieux ise bunun çılgınlık olduğunu görüp Halt'un avantajını ortadan kaldıracak onda birlik kesime dahildi.

Ufak tefek rakibine doğru yavaş adımlarla ilerleyen atlı şö - valyeye Halt'un arasında yalnızca kırk metre vardı artık. Az önce olduğu gibi, yay havaya kalktı ve ok hedefine gönderildi.

Depamieux, becerikli, hatta neredeyse rakibini hor gören bir hareketle kalkanını kaldırdı. Darbenin tıngirtisini duyunca kalkanı yeniden indirdi. Kafasını hedef alan bir sonraki oku görebiliyordu. Okçunun eli oynayıp ok havada süzölmeye başladığı an kalkanını bir kez daha kaldırdı.

Ama önemli bir şeyi gözden kaçırmıştı.

BUZLAR ÜLKESİ

Bu, Halt'un çizmesine saklamış olduğu üç oktan biriydi. Ucu, ateşte sertleştirilmiş çelikten yapılmış, özel bir oktu. Uç kısmı, Halt'un normal savaş okları gibi geniş ve yassı değildi; Depamieux'nün zırhını delip etine saplanmasını sağlayacak olan dört minik uzantıyla çevrilmişti.

Halt, zırh delici okların sırrını, yıllar önce doğu steplerindeki vahşi atlı okçulardan öğrenmişti.

Ok, hedefine gönderilmişti. Depamieux kalkanını kaldırırken, okun, ucunda yer alan ağırlıklar sayesinde, nişan alman bölgenin altına çarptığını göremedi. Eğik kalkanın altına doğru bir yay çizen ok, tüm hızıyla şövalyenin açıktaki göğüs zırhına isabet etti.

Depamieux, bir ses duydu. Metalin metale çarpış sesi; tangırtıdan çok gümbürtüyü andırıyordu. Neler olup bittiğini merak etti. Birden yoğun .bir acının, bir ıstırap dalgasının sol tarafından başlayarak hızla tüm vücudunu kapladığını hissetti.

Çimlerin üzerine devrildiğini fark etmemişti bile.

Halt, yayını indirdi. Kirişi gevşetti ve hazır beklettiği ikinci zırh delici okunu kılıfına geri koydu.

Montsombre Şatosu'nun lordu yerde hareketsiz yatıyordu.

Dövüşü izlemek üzere şatodan dışarı çıkmış olan küçük izleyici grubunun üzerine, şaşkın bir sessizlik çökmüştü. Hiçbiri ne tepki vermesi

gerektiğini

bilmiyor,

bu

sonucu

beklemiyordu.

Hizmetkârlar, aşçılar ve ahır çalışanları ihtiyatlı bir memnuni yet içindeydiler. Depamieux, hiçbir zaman sevilen bir efendi olmamıştı.

Canını sıkan her hizmetkârı kırbaçlatıp kafeslere kapatmasının da bunda etkisi büyüktü. Ama biraz önce onu öldürmüş olan adamdan da fazlasını beklemiyorlardı. Doğal

~ 289 -

JOHN FLANAGAN

olarak, sakallı yabancının efendilerini, Montsombre'm yönetimini

ele geçirmek için öldürdüğünü sanıyorlardı. Galya'da işler bu şekilde yürüdü ve tecrübeleri onlara, efendi değişikliklerinin hiçbir olumlu gelişme sağlamayacağını göstermişti. Zaten Depamieux de birkaç yıl önce bir diğer zorbayı alt ederek efendileri olmuştu. Dolayısıyla, merhametsiz ve sadist kara şövalyenin ölümünden hoşnut olmalarına rağmen, halefine de pek iyimserlikle baktıkları söylenemezdi.

Depamieux'ye hizmet etmiş olan askerlerin durumu ise, biraz daha farklıydı. Ölen efendileriyle aralarında en azından bir bağ vardı; gerçi bu yakınlık sadakat olarak nitelenemezdi. Ama yıllardır Depamieux'nün yanında savaşarak birçok zafer kazanmış ve önemli miktarda ganimet ele geçirmişlerdi. Şimdi aralarından üçü, elleri kılıçlarının kabzasında, Halt'a doğru yürümeye başlamışlardı bile.

Hareketlenmeyi gören Horace, Vurucu'yu mahmuzlayarak askerlerle gri pelerinli okçunun arasına girdi. Kınından vınlayarak çıkan kılıcı, öğleden sonra güneşini yakalıyordu. Askerler duraksadılar. Horace'm şöhreti, onlara kadar ulaşmıştı ve hiçbiri genç adamla karşı karşıya gelebilecek kadar yetenekli bir silahşor olduğunu düşünmüyordu.

Onlar,
meydan
muharebelerinin

karmaşasına alışkınlardı, bu tür hesap kitap gerektiren, soğuk düello alanlarına değil.

“Atını getir!” diye seslendi Halt, Horace’a. Savaşçı, şaşkınlıkla etrafına bakındı. Halt yerinden kıvıldamamıştı. Bacaklarını hafifçe açmış, yaklaşmakta olan askerleri bekliyordu. Yayı alçaltmış olmasına rağmen, oku kirişte hazır bekliyordu.

“Ne?” diye sordu Horace anlamayarak. Orman Muhafızı

- 290 -

BUZLAR ÜLKESİ

başını kara şövalyenin, ağırlığını bir ayağından diğerine verip kararsız hareketlerle başını savuran savaş atına doğru salladı.

“Atı diyorum. O benim artık. Al da getir,” diye tekrarladı Halt.

Horace da Vurucu’yu, uzanıp kara atm dizginlerini yakalayabileceği noktaya dek sürdü. Bunu yaparken kılıcını kınına geri koymak zorunda kalmıştı ve üç askeri -ayrıca arkalarında duran, henüz bir taraf seçmemiş bir düzine diğerini- ihtiyatlı gözlerle süzüyordu.

“Muhafız komutanı!” diye seslendi Halt. “Neredesin?”

Geniş savaşçı grubunun içinden yarı zırhlı, iriyarı bir adam çıktı

öne. Halt, bir an adamı süzdükten sonra yeniden seslendi:

“Adın ne?”

Komutan, duraksadı. Olaylar normal bir şekilde gelişmiş olsa, bu

tür bir düelloyu kazanan kişinin, her şeyin olduğu gibi kalmasını

talep edeceğini ve Montsombre’daki hayatın, pek değişmeden devam

edeceğini biliyordu. Ancak komutan aynı zamanda yeni bir

efendinin, bir önceki yönetime ait üst düzey subayların rütbelerini indirebileceğinin, hatta bu kişileri idam edebileceğinin de farkındaydı. Yabancıнын elindeki yay, onu tedirgin ediyordu. Ama kimliğini açık etmemeyi de gereksiz buluyordu. Diğer askerler, önlerinin açılması için onu tecrit etmekten hiç de çekinmeyeceklerdi. Kararını verdi.

“Philemon, lordum,” dedi. Halt adamı incelerken rahatsız edici, uzun bir sessizlik yaşandı.

“Buraya gel, Philemon,” dedi Halt nihayet ve okunu kılıfına koyup, yayını sol omzuna astı. Aslında komutanı cesaretlendirmektir amacı ama Halt’un isterse, onu tek bir adım bile atmadan öldürebileceğinin farkındaydı komutan. Tüm sinir

- 291 -

JOHN FLANAGAN

uçları gerilmiş bir şekilde, dikkatle yaklaştı ufak tefek adama.

Konuşma mesafesine geldiğinde, Halt söze başladı.

“Burada ihtiyacım olandan daha uzun süre kalmaya hiç niyetim yok,” dedi sakın sakın. “Bir ay içinde Tötonya ve Skandiya’ya uzanan geçitler açılacak ve yol arkadaşşımla ben de buradan gideceğiz.”

Sustu. Söylenenleri idrak etmeye çalışan Philemon, kaşlarını çattı.

“Sizinle gelmemizi mi istiyorsunuz?” diye sordu nihayet.

“Arkanızdan gelmemizi mi bekliyorsunuz?”

Halt, başını iki yana salladı. “Bir daha hiçbirinizi görmek niyetinde değilim,” dedi açıkça. “Bu şatodan, insanlarından hiçbir şey istemiyorum. Yalnızca Depamiuex’nün savaş atını alacağım, çünkü düellonun galibi olarak buna hakkım var. Kalanını alabilirsin; şatoyu, mobilyaları, hâzineyi, yiyecekleri, hepsini. Arkadaşlarını kontrol altına alabilirsen eğer, hepsi şenindir.”

Philemon, şaşkınlıkla başını salladı. Ayağına ne büyük bir fırsat gelmişti böyle! Yabancı yoluna devam ediyor ve şatoyu içindekilerle beraber ona -bir muhafız komutanına- bırakıyordu. Kendi kendine hafif bir ıslık çaldı. Bölge yöneticisi olarak Depamiuex’nün yerine geçecekti. Bir şatosu, emrine amade askerleriyle hizmetkârları bulunan bir lord olacaktı!

“İki şey var,” diyerek onun düşüncelerini böldü Halt. “Ka-feslerdeki insanları derhal serbest bırakacaksın. Şatodaki diğer hizmetkâr ve kölelere gelince... burada kalıp kalmamak onların bileceği iş. Hiçbirini senin yanında kalmaya zorlamayacağım.”

~ 292 -

BUZLAR ÜLKESİ

Komutanın kaim kaşları, bu açıklama üzerine çatıldı. İtiraz etmek üzere ağzını açtı, ancak Halt’un gözlerindeki ifadeyi görünce duraksadı. Soğuk, kararlı ve kesinlikle merhametsiz bir ifadeydi bu.

“Senin ya da halefinin,” diye düzeltti Halt. “Seçim sana ait.

Kabul etmezsen seçme şansını, seni öldürdükten sonra yerine geçene veririm.”

Philemon, bu sözleri duyduğu an, Halt'un söylediklerini yapmakta hiç tereddüt etmeyeceğini fark etti. Halt ile ya da savaş atının sırtındaki kaslı genç silahşörle mücadele edebilecek durumda değildi.

Seçeneklerini değerlendirdi. Mücevherler, altın, zenginlik içinde bir şato, paraları zamanında ödeneceği için ona sadık kalan bir grup silahlı asker ye muhtemelen ayrılacak olan birkaç hizmetkâr.

Ya da ölüm; buracıkta, hemen şimdi.

“Kabul ediyorum,” dedi Philemon.

Sonuçta, diye düşündü, hizmetkâr ve kölelerin çoğunun evi yok.

Büyük olasılıkla birçoğu, işlerin bundan daha kötü olamayacağı, hatta daha iyiye bile gidebileceğine dair kaderci bir anlayışa teslim olup, Montsombre Şatosu'nda kalmayı tercih edecekti.

Halt, hafifçe başını salladı. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

- 293 -

vanlyñ, işine odaklanmıştı. Yumuşak deri parçasını kesip düzeltirken dişlerinin arasından dışarı fırlayan dili-

ne, hafifçe çatılmış kaşları eşlik ediyordu.

de E

Hata yapma lüksünün bulunmadığını biliyordu. Ahırda bulduğu ri parçası, tam da amacına hizmet edecek boyuttaydı. Yumuşak, esnek ve inceydi. Kulübede başka kumaş parçalan da bulmuştu, ama hepsi kurumuş ve kaskatı kesilmiş bir haldeydi. İhtiyacı olan parça, buydu.

Evanlyn, kendine bir sapan yapıyordu.

Yayı kullanmaktan vazgeçmişti sonunda. Büyük bir hedefi vurabilecek hale gelmem için bile, diye düşünmüştü, o kadar vakit geçmesi gerekecek ki, o zamana dek Will ile ikimiz çoktan açlıktan ölmüş olacağız. Derin bir iç geçirdi. Bir prenses olarak yetiştiril miş olmanın belli sakıncaları da yok değildi hani. Hassas dikiş ve nakış işlerini becerebilir, iyi şaraptan anlar ve bir düzine soylu ile eşlerine bir akşam yemeği verebilirdi. Hizmetkârları organize edebilir ya da en sıkıcı resmi törenler sırasında, törenle ilgileniyormuşçasına koltuğunda saatlerce dimdik oturabilirdi.

~ 294 ~

BUZLAR ÜLKESİ

Bunların hepsi değerli özelliklerdi belki ama içinde bulunduğu şartlar altında hiçbiri işe yaramıyordu. En azından birkaç saatlik temel okçuluk eğitimi almış olmayı dilerdi. Pişmanlıkla kabullendiği üzere, ok ve yay kullanımı, onun yeteneklerinin ötesinde kalıyordu.

Ama sapan öyle miydi ya! O noktada işler değişiyordu işte.

Küçük bir kızken, iki erkek kuzeniyle sapanlarım alıp Araluen

Şatosu'nun dışındaki ormanlarda az avlanmamışlardı. O zamanlar, sapanı gayet iyi kullandığını hatırlıyordu.

Onuncu doğum gününde, babası Evanlyn'i öfkeden deliye döndüren bir kararla, kızının artık oğlanlarla oynamayı bırakarak hanımefendiliğin esaslarını öğrenmeye başlamasına karar vermişti. O günden sonra gezinti ve sapan avları sona ermiş, dikiş nakış işleri ile ev sahibelikleri başlamıştı.

Yine de, diye düşündü, biraz alıştırmayla muhtemelen işime yarayacak kadarını hatırlarım.

Araluen Şatosu'ndaki o mutlu günleri hatırlayınca, dudaklarına hafif bir tebessüm yerleşti. Şimdiki hayatıyla kıyaslandığında gece ve gündüz gibiydiler. Bugünlerde başka şeyler öğreniyorum, diye dalga geçti. Bir midilliye belinin hizasındaki karların içinden çekebiliyor, rahatsız zeminde uyuyabiliyor, nazik kişilerin uygun gördüğü sıklıktan çok daha az banyo yapıyordu. Şimdi de şansını yaver giderse avlanıp, avladığı hayvanı temizleyerek kendi yemeğini pişirecekti.

Sapanı doğru dürüst bağlayabilirse tabii. Yumuşak deri parçayı geniş, yuvarlak taşın etrafına geçirip bağladı ve deriyi sıkıca çekerek taşın etrafında bir tür kese oluşmasını sağladı. Bağlama ve serbest bırakma işlemini defalarca tekrar ederek

deriye taşın şeklini veriyordu. Harcadığı emekten dolayı elleri ağrıyordu artık. Küçük bir çocukken, hizmetkârların bunu onun için yaptıklarını hatırlar gibiydi.

“Pek bir işe yaramıyorum, değil mi?” dedi kendi kendine.

Aslında kendisini hafife alıyordu. Son derece cesaretli, azimli ve sadık bir kızdı, becerikliliği de cabasıydı.

Bu şartlar altında yaşamak zorunda bırakılan herhangi biri gibi, her defasında en doğru çözümü bulamıyordu belki. Ama bir şekilde, bir çözüm buluyordu işte. Asla geri adım atmazdı. Araluen’e dönebilmesi halinde onu büyük bir hükümdar yapacak olan şey de bu azmiyle yeni koşullara uyum sağlayabilme yeteneğiydi zaten.

Birden arkasında bir ses duyarak döndü. Will’in hemen yanında durduğunu görünce, içi burkuldu. Oğlanın gözleri, yine boş boş bakıyordu. Bir an sıcakotu istediğini sanarak korkuya kapıldı Evanlyn. Will’in otu son alışından bu yana iki hafta geçmişti.

Yaprakları oğlana verdiğiğinde, paketin içi neredeyse boşalmıştı. Bir sonraki kriz geldiğinde neler olacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Günlerini, oğlanın sıcakotu isteğiyle yanma gelmesinden korkarak ve bağımlılıktan kurtulmuş olmasını umarak geçiriyordu. Will yayın sicimini çözdüğünden bu yana, onun başka şeyleri de hatırlamasını umutla bekliyordu Evanlyn. Ama beklediği, bir türlü olmuyordu.

Will, sıranın üzerindeki su testisini işaret edince derin bir nefes alıp, çocuğa bir bardak su doldurdu. Will, aklı hâlâ yalnızca madde bağımlılarının bildiği, uzaklardaki o noktaya takılı halde, ayaklarını

sürüyerek uzaklaştı. İyileşmedi, diye

- 296 ~

BUZLAR ÜLKESİ

düşündü Evanlyn, ama en azından korktuğunun başına gelmesine daha vardı.

Yaşlarla dolan gözlerini silerek, işinin başına döndü. Önceden eyer çantasının ucundan kesmiş olduğu ince uzun şeritleri, kesenin her iki tarafına tutturdu. Taşı derinin içine koyarak sapanı deneme amacıyla şöyle bir savurdu. Uzun zaman geçmişti aradan, ama ne yapacağını belli belirsiz hatırlar gibiydi. Taş, derinin içine güvenli bir biçimde yerleşmişti. Will'e bir göz attı. Kulübenin duvarına yaslanarak çömelmiş, kapalı gözleriyle başka bir dünyaya göç etmişti.

Çocuğun saatlerce o pozisyonda kalacağını biliyordu.

Daha fazla zaman kaybetmenin bir anlamı yok, dedi kendi kendine ve Will'e seslendi. "Ben ava çıkıyorum, Will. Bir süre burada olmayacağım."

Birkaç tane çakıltaşı toplayarak yola koyuldu. Yayla yaptığı denemeler ona hayvanların -artık içinde birileri yaşadığı için- kulübenin çok uzağında gezinmekte olduklarını öğretmişti. Geçmişten kalma acı tecrübeleri olmalı, diye düşündü. Bunların kızın avcılık denemeleriyle ilgisi olmadığı kesindi.

Yürürken bir yandan da pratik yapma fırsatını değerlendiriyor, tuhaf bir uğultu sesi çıkıncaya kadar başının üzerinde çevirdiği sapanı, etraftaki ağaç kütüklerine nişanlıyordu.

İlk başlarda, pek başarılı değildi sonuçlar. Taş yeterince hızlı gidiyordu ama Evanlyn'in nişancılığı yerlerde sürünüyordu. Ama pratik yapmaya devam ettikçe, eskisi gibi attığını vurmaya başladığını fark ediyordu.

Sapana iki tane taş koyarak şansını artırmayı denediğinde ise çok daha iyi sonuçlar almaya başladı. Nihayet hazır oldu-

- 297 -

JOHN FLANAGAN

ğuna kanaat getirerek harekete geçti. Dere kenarındaki açıklığa doğru gidiyordu; tavşanların açıklıktaki sıcak kayalıklara uzanıp beslenerek güneşlendiklerine şahit olmuştu.

Sfi» ----- is-

Şanslıydı. Gözleri kapalı kocaman bir tavşan kayaların üzerine oturmuş, güneşin ve altındaki sımsıcak kayanın tadını çıkarıyordu.

Topladığı büyük taşlardan ikisini sapana koyup kafasının üzerinde çevirmeye başlayan Evanlyn'i heyecan basmıştı. Hızlanan sapanın çıkardığı uğultu da arttı ve sesi duyan tavşanın gözleri bir anda açılıverdi. Ama bir tehlike sezmediği için yerinden kıınıdamamayı tercih etti. Hayvanın gözlerini açtığını gören Evanlyn, taşları hemen fırlatma içgüdüsüne karşı koydu. Sapanı iki üç kez daha döndürdükten sonra kolunun tüm gücüyle hedefine doğru savurdu.

Acemi şansı ya da ne dersiniz deyin, taşların ikisi de hedeflerini bulmuştu. Büyük olanı arka ayağını kırdığı için, zavallı hayvanın

elinden, karın üstünde hafifçe topallamaktan fazlası gelmiyordu. Ani bir zafer hissiyle öne atılan Evanlyn, can havliyle çırpınan hayvanı yakaladığı gibi boynunu kırıp acılanna bir son verdi.

Taze et, yetersiz öğünlerine önemli bir katkı olacaktı. Coşkudan kıpkırmızı kesilen Evanlyn, avlanmaya devam ederek şansının yaver gidip gitmeyeceğini görmeye karar verdi. Bu gece, iki katı et yemeyi tercih ederdi.

Dikkatle ilerledi; ayaklarının altındaki yumuşak kar, ses çı

- 298 ~

BUZLAR ÜLKESİ

karmadan yürümesini sağlıyordu zaten. Bir sonraki açıklığa yaklaştığında, minicik adımlarla yürümeye başladı. Adımlarını atacağı noktayı özenle seçiyor ve yanlarından geçtiği ağaç dallarını eliyle kaldırıp, eski haline getiriyordu.

Büyük bir ihtimalle hayatını kurtaran şey de bu aşın titizliği olmuştu.

Tam ağaçlığın içinden çıkacakken, içinden bir ses biraz daha beklemesini söyledi. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Ortama ait olmayan bir şey duymuş ya da hissetmişti sanki. Geri çekilip ağaçların gölgesine sığındı ve tedirginliğinin nedenini anlamak üzere etrafı gözlemeye başladı. Bir kez daha duyunca, sesin ne olduğunu anladı. Bir atın kalın kar örtüsü üzerindeki yumuşak toynak sesleriydi kulağına gelen.

Ağzı kuruyup, kalp atışları hızlanan Evanlyn, olduğu yerde

donakaldı. Sonra, Will'in ona Skorghiyl'de vermiş olduğu talimatları hatırladı.

Açıklıktakilerin göremeyecekleri kadar iyi gizlenmişti. Çam ağaçları her yanı kaplıyor, sabah güneşi ağaçların arasında koyu gölgeler oluşmasına neden oluyordu. Kılını bile kıpırdatmadan beklerken, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Gözleri bir o yanı bir bu yanı yokluyor, ışıkları yansıtan parlak kar ile koyu gölgelerin arasından ileriye görebilmek için kendisini zorluyordu. Atm nefes alıp verirken çıkardığı o yumuşak, boğuk homurtuyu duyduğunda, haklı olduğunu anlamıştı. Açıklığın ucundan havaya buhar yükseldi ve o izlerken, atla binicisi, açıklığın arka tarafını kaplayan koyu gölgelerin içinden çıktılar.

Karşısında Will'in atı Çekici'nin olduğunu sanan Evanlyn,

- 299 ~

JOHN FLANAGAN

bir an için heyecanlandı. Karmakarışık tüylerle kaplı, ufak tefek gürbüz hayvan, bir midilli kadardı. Evanlyn, tam açıklığa çıkacakken gözleri biniciye takılınca, tam zamanında durdurdu kendini.

Kürklere sarılı adam, yassı bir kürk şapka takıyordu ve ya yını sol omzuna geçirmişti. Evanlyn, onun yüzünü net bir şekilde seçebiliyordu; güneşten yıpranmış, kahverengi bir cildi ve gözlerini minicik gösteren yüksek, çıkıntılı avurtları vardı. Bineği gibi kendisi de ufak tefek, sağlam görünümlüydü ve bir şekilde tehlikeli bir hava yayıyordu etrafına. Sağ tarafındaki ağaçlara bakmak üzere başını

çevirdiğinde, fırsatı değerlendiren Evanlyn ormanın içinde iyice gerileyip büzülerek gözden uzaklaştı. Etrafta kimse olmadığına ikna olan atlı, öne doğru birkaç adım atarak açıklığın ortasına kadar gelmişti şimdi.

Orada bir an durdu; bakışları, kızın kabuğu soyulmuş geniş bir ağaç gövdesinin arkasında saklanmakta olduğu gölgeleri delip geçiyordu adeta. Nefessiz geçen birkaç saniye boyunca, adamın onu gördüğünü sandı Evanlyn. Ama kürk kaplı çizmesiyle atını mahmuzlayan adam, hayvanı sağa doğru döndürdü ve açıklıktan hızla çıkarak ağaçların içine yöneldi. Bir an sonra kızın görüş alanından çıktı; arkasında bıraktığı tek iz, atın soluk vermesi sonucu dondurucu havada asıllı kalan sıcak buhardı.

Evanlyn, atlının aniden geri dönmesi ihtimaline karşı birkaç dakika boyunca çam ağacının dibinden ayrılmadı. Atın toynak seslerinin kaybolmasından çok sonra, nihayet arkasını dönerek ormanın içinden kulübeye doğru ilerlemeye başladı.

SB> ----- is-

- 300 -

BUZLAR ÜLKESİ

Will, uyuyordu.

Ağır hareketlerle uyandı; sert ahşap zeminde oturmakta olduğunu geç fark etti. Gözlerini açınca, ona yabancı gelen ortam karşısında kaşlarını çattı. Parlak kış güneşinin camsız bir pencereden içeriye girerek yerde tuhaf şekiller oluşturduğu bir kulübedeydi.

Uyku sersemi bir halde ayaklandı ve anlamadığı bir nedenden ötürü, yere oturup sırtını duvara verecek şekilde uyuyakalmış olduğunu fark etti. Kulübede kaba bir döşekle iki sandalye bulunmasına rağmen neden yerde uyduğunu anlamıyordu. Ayağa kalktığında, kucağında bulunan bir nesne tıngırtıyla yere düştü. Küçük bir avcı yayıydı bu. Meraklanarak havaya kaldırdığı yayı incelemeye başladı. Uzun yaya özgü geniş kanatlardan yoksun ve eğimsiz bir silahtı. Ufak tefek işler için kullanışlı, diye geçirdi Wih aklından. Eğimli yayının nerede olduğunu merak etti. Elindeki bu oyuncağın ona ait olduğunu sanmıyordu.

Sonra birden hatırladı. Yayı kaybolmuş, Skandiyalılar tarafından köprüde elinden alınmıştı. Ve bu hatırayla birlikte, diğer hatıraları da zihnine hücum etti; Skandiyalılar'm tutsağı olarak bataklıkların içinden kaçışları; Irak'ın kurt gemisiyle Beyaz Fırtına Denizi'ni geçişleri; fırtına sezonunun en berbat günleri boyunca barındıkları Skorghijl limanı ve Hallasholm'a gidişleri.

Ve sonra... sonrasında hiçbir şey yoktu.

Aklını zorlayarak Skandiya'ya vardıktan sonrasına dair bir şeyler hatırlamaya çalıştı. Ama o günlere dair hiçbir anısı yoktu. Yalnızca tüm hatırlama çabalarını engelleyen bir boşluk vardı zihninde.

- 301 -

JOHN FLANAGAN

Birden korkuyla sıçradı. Evanlyn! Ona ne olmuştu? Bir sis perdesinin

içinden, Evanlyn'in üstünde tehlike bulutlarının dolaşmakta olduğunu hatırladı. Kızın kimliği, onları tutsak alanlara kesinlikle açıklanmamalıydı. Hallasholm'a varmışlar mıydı gerçekten de? Varmış olsalar hatırlayacağından emindi. Onun için çok şey ifade eden şu yeşil gözlü, sarışın kız nerelerdeydi? İstemedi kızı ihanet mi etmişti yoksa? Yoksa Skandiyalılar öldürmüş müydü onu?

Valla Yemini! Hatırlıyordu şimdi. Skandiyalılar'ın Yüce Kont'u Ragnak, Araluen kraliyet ailesinin tüm üyelerinden intikam almaya yemin etmişti. Ve Evanlyn, Araluen Prensesi Cassandra idi aslında. Belirsizlik ve kayıp hatıralardan oluşan ıstırapla avuçlarını alnına gömdü Will; hatırlamaya, kızın bir şekilde onun yüzünden zarar görmediğine inanmaya çalışıyordu.

Bunları düşünürken, kulübenin kapısı kaba deri menteşeleri etrafında dönerek açıldı. İşte oradaydı Evanlyn; ne kadar yaşarlarsa yaşasınlar, kaç yaşlarına gelirlerse gelsinler Will'in hatırlayacağı nefes kesici güzelliği, dışarıdaki kardan yansıyan parlak güneş ışıklarıyla çevrelenmişti.

Yaşadığı rahatlama sonucu yüzüne bir tebessüm yayılan Will, ellerini, tek kelime etmeden hayalet görmüş gibi onu süzen kıza doğru uzattı.

“Evanlyn!” dedi. “Tanrı'ya şükür ki güvendesin!” Kızın hıçkırıklarla sarsılan omuzlarıyla gözlerinden bir anda boşanan yaşlara bir anlam veremiyordu.

Ortada ağlayacak ne vardı, anlayamıyordu.

- 302 -

alt ile Horace, Montsombre Şatosu'ndan ayrılan do-
lambaçlı patikada dikkatle at sürüyorlardı. Konuşma-
malarına rağmen, ikisi de aynı coşkulu memnuniyeti payla
nı H

-
şıyorlardı. Yeniden yola koyulmuşlardı. Kışın en kötü zama-
geçmişti ve sınıra vardıklarında, Skandiya'ya giden yollar
açılmış olacaktı.

Horace, haftalardır hapsedildikleri çirkin binaya dönüp bir kez
daha baktı. Daha iyi görebilmek için elini gözlerine siper etmişti.

“Halt,” dedi, “şuna bir baksana.”

Halt, Abelard'ı durdurarak geriye döndürdü. Şato duvarla rından
yükselen gri duman, onlar izlerken kalınlaşıp kararıyor du.

Uzaktan, Philemon'un alevlerle mücadele veren adamlarının
seslerini duyabiliyorlardı.

“Bana kalırsa,” dedi Halt düşünceli bir sesle, “dikkatsiz bi- rileri yanmakta olan bir meşaleyi bodrum kattaki depoda, yağlı paçavra yığınının ortasına bırakmış.”

Horace sıırıttı. “Tüm bunları bir bakışta söyleyebiliyorsun, öyle değil mi?”

- 303 -

JOHN FLANAGAN

Muzip ifadesini koruyan Halt, başını salladı.

“Biz Orman Muhafızları, esrarengiz sezgilere sahibiz,” diye yanıtladı. “Ve bence bu şato olmadan Galya daha hoş bir yer olacak, ne dersin?”

Kulede yaşayan tek kişi, kara şövalyeydi. Askerlerle hizmetkârlar, binanın diğer kısımlarında yaşıyorlardı ve oralara kadar sıçrayan alevleri söndürmek için yeterince zamanları vardı.

Ancak Depamiuex’nün karargâhı olan merkezi kuleyi, kaçınılmaz bir son bekliyordu. Ve olması gereken de buydu. Montsombre, yıllar boyu bir zulüm ve dehşet yuvası olmuştu. Bu durumu cezasız bırakıp Philemon’un eski efendisinin yolundan ilerlemesine izin vermek, Halt’un aklından bile geçmemişti.

“Taş duvarlar alev almayacaktır, elbette,” dedi Horace, bir parça hayal kırıklığına uğramış bir sesle.

“Öyle,” dedi Halt. “Ama ahşap zeminlerle destek kolonları yanacak. Ve döşemelerle merdivenler de yanıp çökecek. Ayrıca duvarlar da alevlerden zarar görecek. Hatta bir kısmı çökerse hiç

şşırmam.”

“Güzel,” dedi Horace; ağzından çıkan her kelimededen memnuniyet akıyordu.

Beraberce Depamieüxlü hatıralarına arkalarını döndüler. Atlarını ileriye doğru sürdüler ve minik kabile, hemen arkasından gelen Çekici ile yola çıktı.

“Haydi gidip Will’i bulalım,” dedi Halt.

- 304 -

Document Outline

- [12Untitled.FR11](#)
- [45Untitled.FR11](#)
- [Untghghitled.FR11](#)